

Giới thiệu Đoàn BE

Thể loại: Tổng hợp

Đây là một tuyển tập các truyện ngắn nhiều phân cảnh H+ và có kết thúc buồn hay những nhân vật không thể đến với nhau.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đoàn BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đợi Đau

Mình đã khóc khi đọc câu chuyện này nên chia sẻ cho cả nhà cùng đọc, đừng có khóc giống mình nhé....□□□□

✓ Anh ôm chặt lấy cô vào lòng, hôn lên tóc cô và thì thầm nói.

Nép vào ngực anh, cô lặng lẽ gật đầu, bao nhiêu điều muốn nói nhưng không thể nói ra.

Nước mắt cô lăn dài trên má. Vậy là chỉ cần trời sáng, chỉ cần đồng hồ cất lên 9 tiếng chuông lạnh lùng, anh sẽ xa cô và chẳng để lại cho cô điều gì ngoài một chữ ‘đợi’.

Anh, con nhà giàu, đẹp trai, sự nghiệp sáng lạng được biết bao người ngưỡng mộ. Cô, chỉ là một đứa trẻ mồ côi, tứ cố vô thân không nơi nương tựa, tương lai của cô chỉ có thể dựa vào tấm bằng đại học còn chưa lấy được. Đơn nhiên chuyện tình của họ cũng như bao chuyện tình không môn đăng hộ đối khác. Gia đình anh, bạn bè anh phân đối và nhìn cô với ánh mắt khinh thường. Khinh thường một con nhỏ trèo cao không biết thân phận. Nhưng tình yêu có bao giờ chịu thua số phận, anh bất chấp tất cả để ở bên cô, sống với cô. Cô đã từng hạnh phúc, đã từng mơ và rồi giấc mơ ấy cũng tan vỡ. Bố mẹ anh dùng đủ mọi cách bắt anh ra nước ngoài, thậm chí là dùng cả sức khỏe và mạng sống của họ.

Anh đầu hàng số phận và ra đi. Cô không trách, cũng không thể trách điều gì cả, nếu giữa tình yêu và bố mẹ thứ anh chỉ có thể mất là tình yêu.

Nhìn bóng lưng anh đi xa dần, cô khụy xuống đất, nấc lên không thành tiếng. Chỗ dựa duy nhất của cô, người thân yêu duy nhất của cô đã đi. Giờ đây cô lại chỉ có một mình.

*** 4 năm, đối với một số người trôi qua thật nhanh, nhưng đối với anh đó là quãng thời gian dài dường như vô tận. Bốn năm, giờ đây anh đã có được tất cả những gì mà một con người thành đạt cần có. Nhưng tình yêu của anh thì đã mất và có thể mãi mãi không thể tìm lại được. Khi anh đi cô đã hứa sẽ đợi anh, vậy mà tất cả những gì cô có thể làm là bật vô âm tín rồi chỉ sau 2 năm anh nghe tin cô lấy chồng. Một người chồng giàu có, lớn tuổi và có thể cho cô tất cả những gì cô muốn. Anh đã không muốn tin nhưng không thể liên lạc với cô để hỏi rõ mọi chuyện. Anh đau khổ, dần vật, chờ đợi, cho tới một ngày một tấm thiệp cưới được gửi tới cho anh và tên cô nghiêm nhiên nằm trên đó. Anh đã tin và bắt đầu chấp nhận. Giờ đây khi quay trở lại, mong ước duy nhất của anh là tìm cô để nhìn thấy cô thật sự hạnh phúc.... Và đó cũng là lần cuối anh muốn gặp cô.

Khi những chiếc lá đã bắt đầu ngả màu vàng, khi mà thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, cô vội vã khoác lên mình chiếc áo ấm dày, với tay kéo chiếc mũ sụp xuống che đi gương mặt mình.

Cô nhanh tay vơ lấy những tờ tiền vụn vãi trên tấm gra giường nhàu nhĩ và bước vội ra khỏi khách sạn. Cô cúi mặt đi, đi rất nhanh như để lẫn trốn ánh mắt dòm của mọi người. Cũng có thể chẳng ai nhìn cô đâu, nhưng một khi đã sai trái thì cảm giác bị người khác khinh rẻ luôn bám theo mình. Vô tình, lúc cô bước đi, một người nhìn thấy cô và sững sờ làm rơi chiếc cốc rượu.

Anh đứng phắt dậy, đẩy bàn và chạy theo bóng dáng người phụ nữ kia. Có thể cách ăn mặc, trang điểm lòe loẹt và chiếc mũ che đi gần hết khuôn mặt nhưng với anh, hình ảnh của cô đã in đậm trong kí ức nên không thể nào anh không nhận ra cô. Chạy nhưng điên cuồng về phía trước, anh thấy cô đứng lặng lẽ bên cột đèn đường, ánh đèn hắt lên người cô một cách mờ ảo. Anh định chạy tới nắm lấy tay cô nhưng rồi một chiếc xe sang trọng trở tới, cô bước lên xe một cách lạnh lùng và khi chạy lướt qua anh, anh thấy người đàn ông trên xe bắt đầu nhào tới kéo áo cô như một con thú, điên cuồng. Chết lặng.... đây đâu phải là viễn cảnh anh từng nghĩ tới.

Người chồng của cô kia ư? hạnh phúc của cô là kia ư? vậy cô đến khách sạn để làm gì? Bao nhiêu câu hỏi dần vật anh, bao nhiêu nghi ngờ dồn nén trong anh bộc phát khiến anh không sao trả lời cho chính mình được. Cầm trên tay những tờ tiền xanh nhạt cô nhẹ nhàng vượt thẳng nó một cách cẩn thận và yêu chiều. Với một số người đây là đồng tiền bản thủ nhưng với cô đây là tất cả những hi vọng cô có thể gom lại để mua lấy một hạnh phúc mong manh. Cầm xấp giấy được thấm từ đưa cho mình, nhìn gương mặt cô hiện rõ trên tờ giấy phẳng phiu đó.... Anh bỗng thấy lạ người, tờ giấy trắng trong tay, khuôn mặt tươi cười của cô khiến anh cảm thấy thật buồn nôn. Thì ra đây chính là con đường cô đã chọn, nhor nhóp và đáng khinh làm sao.

Cô vẫn đứng lặng lẽ trên vỉa hè để chờ người khách tới nay. Chiếc váy đỏ nhẹ nhàng ôm lấy cô làm cô thật nổi bật, vẻ nổi bật đó được đổi lại nhờ ánh mắt soi mói của người đi đường. Khẽ nhếch môi, chính cô còn khinh mình nữa là.... Nụ cười của cô chợt tắt ngấm khi nhìn người đang đứng trước mặt mình.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo tăm tối nhất. Trong trí nhớ của cô anh luôn nhìn cô ảm áp và dường như hiểu ra mọi chuyện cô bất ngờ cười lớn, cười thật to nhưng đuôi mắt đã ướt ướt từ lúc nào. Nắm tay cô kéo lên xe, anh lái như điên tới một nơi vắng vẻ....

Sau giây phút yên lặng để anh và cô nhìn nhau, tìm ở nhau những điểm gì thay đổi sau từng ấy năm xa cách và thoáng giật mình khi cả hai cùng nhận ra rằng anh vẫn vậy nhưng cô đã thay đổi gần như hoàn toàn.

“Anh nghe nói em đã lấy chồng, vậy chồng em đâu?” anh lạnh lùng nhìn cô rồi cất giọng.

“Em thì nghe nói anh đã lấy vợ, vậy vợ anh đâu mà để anh đi tìm ‘gái’ thế này?” cô nheo mắt hỏi ngược lại anh. Anh sừng sờ nhìn cô. Trò đùa gì thế này?

Nhiều mày nhìn cô, anh không thể thốt lên một lời nào cả. Thì ra có những việc, mọi người sắp đặt thật là khéo, thật là hay.... Dù đó là hiểu lầm nhưng nhìn cô lúc này anh cũng không thể nào nguôi hận. Cứ cho là vì anh, cô cũng không nên biến mình thành loại người như hôm nay.

“Anh nhìn đủ chưa? Đủ rồi thì đưa em về lại chỗ cũ ngay đi....” Cô gắt lên. Đưa tay mở cửa xe.

“Tại sao?” mắt vẫn không nhìn cô, bàn tay siết chặt lấy vô lăng anh hỏi cô một cách nặng nề, mệt mỏi.

“Em cần tiền....”

Tiền, tất cả chỉ vì đồng tiền thôi sao? Anh tức giận đưa tay lôi cô vào xe và nhấn ga lao đi.

Thoáng bàng hoàng nhìn anh, nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bất cần của mình.

Có gì đâu, khi bây giờ đã không còn đáng được yêu thương và tôn trọng.

Chiếc xe lao nhanh đến một khách sạn gần đó, anh lôi cô vào trong, nhận chìa khóa rồi lại kéo tay cô lôi lên phòng. Đẩy mạnh cô xuống giường, anh đưa tay đè cô xuống và hôn tới tấp vào môi cô. Nụ hôn mạnh bạo chứa đầy tức giận, đau khổ, không còn là những cử chỉ âu yếm ngọt ngào như trước đây. Khi chiếc váy trượt xuống khỏi cơ thể, những vết bầm tím trên vai, ngực cô hiện lên rõ ràng dưới ánh đèn, anh ngừng lại. Cô bây giờ không còn là cô gái trong sáng chỉ thuộc về anh, cô bây giờ đã nhàu nhĩ cũ nát và héo úa đến mức đáng giận. Đẩy cô ra, anh đứng dậy nhặt chiếc áo sơ mi mặc vội vào người.

Trước khi quay đi, anh vung tay ném lên giường cho cô những tờ năm trăm ngàn mới tinh rồi bước vội ra khỏi phòng.

” Em cần tiền. ... Chỉ cần tiền mà thôi....” Cô cười lên như điên dại, nhặt những đồng tiền anh vứt ra như nâng niu một thứ gì đó đáng quý nhưng rất tiếc là đã vỡ nát mất rồi.

Những ngày sau đó anh lao vào công việc.

Những ngày sau đó cô lại lao vào kiếm tiền.

Chỉ khi đêm về anh lặng lẽ ôm vào lòng khuôn mặt cô cách đây bốn năm, một khuôn mặt xinh đẹp, trong sạch. Chỉ khi đêm về, cô lại lê những bước chân nặng nề trên nền gạch bệnh viện, lặng lẽ ôm vào lòng hạnh phúc nhỏ nhoi của riêng cô bằng tấm thân nhơ nhuốc của mình. Và họ không gặp nhau, dù là vô tình hay cố ý.

***

Anh lái xe chậm rãi trên những con đường trước đây anh và cô cùng đi qua. Những kỉ niệm đẹp bỗng trở về nhưng không còn mang lại hơi ấm hạnh phúc, ngọt ngào mà dường như chỉ gọi lại những chua chát, đau thương. Thần thờ nhìn về phía bên kia đường, một cảnh tượng đập vào mắt khiến anh khó chịu. Một người đàn bà to béo đang ra sức đánh chửi tới tấp vào mặt một cô gái trẻ. Một tay bà nắm tóc cô, tay kia ra sức kéo tay cô ra và tát mạnh vào mặt cô. Đúng. Cô gái đó chính là cô ấy, là người một thời anh yêu thương, ôm ấp. Những câu chửi rủa từ người đàn bà đó và từ những người xung quanh đập vào tai anh, nhức nhối.

” Con điên, mày chết đi.... Dám bu bám theo chồng bà à.... Mày đúng là thứ cặn bã mà.”

” Cái thứ này không đáng để cứu....” “Cặn bã....”

” Sao chúng nó còn chường mặt ra ngoài xã hội nhỉ....”

“Chỉ biết đổ lỗi cho hoàn cảnh....”

Anh bật cười, cái giá cho đồng tiền em kiếm được chỉ như vậy thôi đấy. Em thấy không, đến anh còn thấy khinh em nữa là người khác. Cúi đầu bật chìa khóa, anh không còn muốn can thiệp vào cuộc đời cô nữa rồi. Một tiếng hét chói tai vang lên, kéo sự chú ý của anh trở lại nơi cô đang đứng.... Cô lấy sức đẩy người đàn bà đó ra, nhưng lại bất ngờ bị bà ta đẩy ngược lại một cái thật mạnh. Cô bị đẩy ra đường, một chiếc ô tô bất ngờ lao tới không thể tránh kịp đã tông vào cô. Cô nằm đó, máu cứ không ngừng chảy, ướt đầm mặt đường. Đẩy cửa xe thật mạnh anh chạy tới chỗ cô, đưa đôi tay run rẩy nâng cô dậy.

Anh nhìn cô đau đớn, nỗi đau đè nặng lồng ngực khiến việc gọi tên cô cũng thật khó khăn.

Cô nhìn anh, ánh mắt mờ đục, đưa tay quờ quạng như muốn tìm một thứ gì đó.

”Giúp em.... Túi..... Xách.....” cô thều thào nhìn anh van nài.

Nhặt chiếc túi xách đưa cho cô, cô run rẩy mở túi xách, nhưng sức cô yếu quá rồi, đến chiếc khóa kéo cũng không thể mở được. Gỡ tay cô ra, anh cúi đầu mở túi, bên trong không có gì cả, ngoài một cuốn sổ cũ kỹ và ổ vàng, một tấm ảnh chụp một đứa bé trai ngộ nghĩnh đang cười toe toét. Ấn cuốn sổ vào tay anh, cô ôm lấy tấm ảnh rồi khẽ mỉm cười.

“Giúp..... Em..... cứu đứa....trẻ này..... được không?”

Không kịp nghe câu trả lời từ anh, mắt cô dần khép lại, đôi tay vẫn ôm chặt tấm ảnh vào lòng, môi mỉm cười. Nụ cười cuối cùng của một cuộc đời đầy nước mắt. Trời bắt đầu mưa nặng hạt và cô đã ra đi mãi mãi...

Nhiều khi anh cũng tự cảm thấy bản thân mình là một người lạnh lùng. Kể cả lúc nhìn thấy cô nằm trên vũng máu đỏ, đến lúc nhìn chiếc xe cứu thương chở xác cô đi tuyệt nhiên anh không rơi một giọt nước mắt. Ngồi lặng lẽ trong căn phòng quen thuộc của mình, chiếc áo sơ mi trắng anh mặc trên người vẫn loang lổ những vết máu của cô.

Đưa tay giờ từng trang sổ, nét chữ nghiêng nghiêng quen thuộc, từng dòng, từng dòng, những tâm sự của cô chất chứa trong bốn năm hiện lên trước mắt anh.

Ngày.... Tháng.... Năm....

Hôm nay anh đi, em về lại căn nhà của chúng ta mà sao thấy trống vắng quá. Thật sự em không muốn như vậy chút nào, nhưng em vẫn sẽ đợi. Em hứa chắc đấy!

Ngày.... Tháng.... Năm....

Lâu lắm rồi không nghe được tin tức gì từ anh vậy mà lúc nghe được lại là tin anh lấy vợ. Em thật sự hoang mang lắm, không biết có nên tin hay không đây? Nhưng anh yên tâm, em đã hứa sẽ đợi thì nhất định em sẽ đợi....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Hôm nay em thấy khó chịu trong người quá, đã mấy ngày nay không thể ăn được gì cả.

Em nhớ anh, nếu anh ở đây anh sẽ chạy ngược chạy xuôi mua thuốc và thức ăn cho em. Hạnh phúc chỉ như vậy thôi nhưng sao lại ngăn ngại vậy hả anh?

Ngày.... Tháng.... Năm....

Em có thai rồi, đáng lẽ ra phải vui nhưng sao không thể cười nổi, nước mắt cứ không ngừng tuôn ra. Có con, nhưng em như vậy làm sao nuôi được con đây, làm sao báo cho anh biết đây.... Em bỗng tủi thân, tủi thay cho cả con của mình....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Bụng em ngày càng lớn, em phải nghỉ học thôi, ước mơ của em chắc chỉ có thể được đến như vậy. Nhưng cũng thật may, có người nhận em vào làm tạp vụ tại một quán ăn, lại thêm một việc nữa để em có thể kiếm tiền mua cho con một chút đồ gì đó khi con ra đời.

Anh à, bao giờ anh sẽ trở về hả anh?

Ngày.... Tháng.... Năm....

Hôm nay tự nhiên lại ngã, nhìn máu chảy ra không ngừng em sợ lắm, em không muốn mất con đâu.... Đi khám thì tất cả vẫn ổn, không sao cả, em mừng đến phát khóc anh ạ. Tới nay lại đau không chịu được, em vỗ nhẹ và thì thầm với con ‘thương mẹ thì đừng làm mẹ đau nữa nhé, làm xong việc này mẹ sẽ về cho con nghỉ ngơi mà’. Đúng là con của anh, ngoan lắm, em hết đau ngay lập tức. Có thể với em bây giờ là hạnh phúc.

Ngày.... Tháng.... Năm....

Con ra đời rồi anh ạ, trông đáng yêu lắm.

Nhìn con ngủ ngoan trong tay mình em lại thấy mắt cay cay, ước gì anh ở đây để bế con. Chỉ một lần thôi....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Sinh nhật con tròn hai tuổi, nhưng ông trời lại tặng con mình món quà độc ác quá anh ạ. Nó đã không có bố, không được sống đầy đủ vậy mà giờ đây lại mắc bệnh ung thư máu. Phải làm sao hả anh? Em nhìn con mê man trong cơn sốt, nhìn những vết bầm tím trên người con mà không thể cầm lòng. Đến giờ phút này em không thể mạnh mẽ được nữa rồi....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Xin lỗi anh, em không còn cách nào khác.

Tiền điều trị cho con cao quá, em không thể cầm cự được nữa rồi. Công việc hàng ngày của em không đủ để chi cho những ngày con nằm viện. Em không muốn mất con, em muốn con được ăn ngon, được uống thuốc, em đành phải đánh mất chính mình thôi. Lần đầu làm thật không dễ, nhưng rồi sẽ quen thôi. Em quyết định sẽ không đợi anh nữa vì con cần em hơn. Xin lỗi!!!!

Ngày.... Tháng.... Năm....

Cuối cùng anh cũng trở về, thật buồn cười khi giờ đây anh nhìn em như vậy. Thấy em khác quá nhiều so với tưởng tượng của anh đúng không? Anh nhìn em bằng ánh mắt gờ góm, đúng là con người em đã rách nát thật rồi. Anh vùng tiến cho em để xem sĩ diện của em có còn hay không há? Xin lỗi anh em không cần sĩ diện nữa rồi, em cần tiền. Tự nhiên em lại thấy vui, tối nay con lại được tiêm thuốc, ăn ngon và là lần đầu tiên con có quả sinh nhật từ bố. Chắc con cũng sẽ vui như em....

Ngày.... Tháng.... Năm....

Tùy của em không tương thích với con, nhưng em nghĩ anh sẽ thích hợp. Sáng mai em sẽ tìm anh, em sẽ cho con gặp anh.... Chờ em nhé....

Một giọt nước mắt nhỏ lên những trang giấy đã nhòe nhoẹt nước mắt của cô. Ôm cuốn nhật kí vào lòng anh khẽ khóc lên không thành tiếng.

***

Anh nhẹ nhàng khép cửa, đưa bé ngược đầu nhìn anh mỉm cười, mặc cho người y tá lấy đi một xi lanh đầy máu, nó vẫn không khóc lấy một tiếng chỉ khẽ nhủ mầy. Khuôn mặt đứa trẻ nhìn kháu khinh, thông minh và giống anh như đúc. Đưa tay xoa đầu con anh cúi xuống hỏi nhỏ.

”Con có đau không?”

“Đau.... Nhưng con không khóc đâu, mẹ đã dặn là con trai thì không được khóc.” Đưa bàn tay nhỏ gầy guộc đầy dây nhợ nắm chặt lấy vạt áo của anh, đứa bé yếu ớt reo lên.

“Bố về rồi, từ giờ con không phải nhìn bố trong ảnh nữa rồi phải không?”

“Ừm, bố đã về.” Anh nhìn con âu yếm

”Mẹ đâu rồi ạ?” Đứa trẻ lại thều thào hỏi.

Ôm con vào lòng, anh vỗ nhẹ vào lưng con.

“Mẹ mệt rồi, mẹ phải nghỉ ngơi con ạ. Từ giờ bố thay mẹ chăm sóc con được không?” Thằng bé ngo ngoáy gật đầu, những giọt nước mắt nóng hổi của bố lăn dài và ướt đầm áo nó.

Anh ra đi để lại cho em chữ ‘đợi’ bây giờ em bỏ đi cũng chỉ để lại cho anh một chữ ‘đau’...

Nguồn: Suru tâm

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nợ

Hai người gặp mặt nhau lần đầu tiên là vào một vụ tai nạn giao thông, anh là lái xe và cô là người đi đường tránh không kịp.

Anh đưa cô đến bệnh viện truyền máu cho cô. Hai người hạnh phúc bên nhau được ba năm, anh lìa xa cô vì mối tài sản kết xù của cô người mẫu thanh mai trúc mã.

Đêm hôm đó là lần cuối hai người gặp nhau.

Cô nằm trong bồn tắm, cổ tay trái chằng chặt vết rạch, dưới sàn là dòng chữ được viết bằng máu tươi:

"Tôi nợ máu của anh, trả lại cho anh, anh nợ tình của tôi, tôi không cần nữa!"

Đúng lúc đó, anh vừa đến, đập cửa bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt thì lòng anh không khỏi rĩ máu:

"Đời này em nợ tôi máu, tôi nợ em một cuộc tình!"

Nguồn: Suru tâm

Hé nhô hé nhô, có ai khóc chưa nè? Khóc rồi thì tặng ta cái đề cử đi mùa, ai chưa kích hoạt tài khoản thì vào trang của ad rồi nhờ ad kích hoạt cho nhé, cũng dễ lắm! Mà ai không biết trang của ad là gì thì ta sẽ giúp cho <3

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Người đàn ông tồi

10 giờ đêm, Mi chuẩn bị ra về thì Hoàng níu lại:

- Ở lại với anh đi.

- Em phải về mai còn đi làm.

- Muộn rồi, ở lại đây, mai anh chờ đi sớm.

Trước thái độ níu giữ thiết tha của người yêu, Mi gật đầu. Đêm nay hai người chắc chắn sẽ lưu lại những kỷ niệm đẹp về nhau.

Hoàng mang ra một chai rượu tây rồi hắt ánh mắt về phía người yêu:

- Em uống chứ?

- Không, em không uống.

- Một chút thôi mà. Sợ anh à.

Mi lắc đầu rồi nhận lấy ly rượu từ tay anh. Cô đã quyết định gắn bó cuộc đời với anh nên cũng không còn quá giữ khoảng cách với Hoàng nữa. Hai người nâng ly rồi họ dựa vào nhau tình tứ. Tiếng nhạc và ánh nến lung linh càng làm cho không gian thêm lãng mạn, rồi họ hoà vào nhau lúc nào không hay.

Dù yêu nhau đã lâu nhưng hôm nay Hoàng mới được ngắm trọn vẹn cơ thể của Mi, nàng thật đẹp. Bàn tay Hoàng mon man mái tóc rồi đến bầu ngực của nàng, thấy Mi không có chút gì kháng cự, Hoàng bắt đầu tiến thêm.

Suốt 1 năm theo đuổi hôm nay Hoàng mới được chạm vào cơ thể cô. Tình yêu chân thành của Hoàng đã khiến Mi tin tưởng tuyệt đối vào anh. Dù chẳng phải là chàng trai chưa hề biết đến chuyện ấy nhưng hôm nay với Mi, Hoàng vẫn không khỏi hồi hộp và thậm chí còn mắc lỗi.

- Anh.. nhẹ thôi anh.

- Anh xin lỗi.

- Từ từ thôi... đừng làm em đau... em sợ.

Sau phút ban đầu, hai người dần dần thoải mái hơn...

Khoái cảm đến khiến hai người mê mẩn. Hoàng đang sung sướng khi được phá vỡ cái màng trinh tiết mỏng manh của người con gái anh yêu bấy lâu. Thế nhưng khi mất Mi vẫn còn mơ màng sau giây phút mặn nồng, Hoàng đã vội cúi xuống chiếc ga giường, nó vẫn trắng muốt và chẳng có một dấu hiệu gì. Hoàng vội vã đẩy Mi ra giường và ném vào mặt cô những lời lẽ khôn nạn không thương tiếc.

- Thế này mà cô lại còn giả bộ đau đớn à?

- Anh nói gì em không hiểu?

- Có thật là cô không hiểu? Cô giải thích đi, tại sao tấm ga giường lại trắng tinh thế kia. Phải chăng là cô đã ngủ với thằng nào khác trước tôi rồi. Vậy mà tôi cứ ngỡ...

- Anh đừng nghĩ oan cho em thế, hãy nghe em.

1 giờ đêm căn hộ bắt đầu ảm ỉ với tiếng quát tháo của Hoàng và tiếng khóc thút thít của Mi. Xung quanh mọi người vẫn ngủ say, đường phố đã rất vắng vẻ.

- Cô ra khỏi nhà tôi ngay và đừng nói gì thêm nữa. Tôi không muốn nghe, đừng để tôi thấy mặt cô.

- Anh...

Chân tay Mi rụng rời, mới chỉ mấy tiếng trước đây ai đã khê khằng thủ thi nủi kéo cô ở lại để rồi bây giờ lại tống cổ cô ra khỏi nhà một cách không thương tiếc. Mặc kệ quần áo xộc xệch, Mi lao ra ngoài đường, trời bắt đầu nổi cơn giông.

Mặc kệ quần áo xộc xệch, Mi lao ra ngoài đường, trời bắt đầu nổi cơn giông.

Sau đêm ấy Hoàng cũng trả ngôi nhà thuê và dọn đến một chỗ khác. Đã ba tháng, hai người không có chút liên lạc gì với nhau. Dù rất căm hận sự lừa dối của người yêu nhưng thực lòng Hoàng vẫn rất yêu Mi, nhiều lúc anh đã gọi cho cô nhưng số máy không liên lạc được, Hoàng hoàn toàn mất thông tin về người yêu.

Nghĩ Mi chắc cũng đã có tình yêu mới nên Hoàng cũng dần quên cô. Rồi một hôm, trong bữa tiệc sinh nhật của người bạn, vô tình Hoàng gặp lại Minh – cô bạn học cùng với Mi.

Hoàng bàng hoàng khi biết tin Mi bị tai nạn và đã không còn trên cõi đời này nữa, đúng cái đêm giông gió ấy.

“Chẳng hiểu nó đi đâu mà lại ra ngoài vào giữa đêm khuya, rồi lúc băng qua đường chiếc taxi đã hất nó ngã nhào.

Người ta đưa nó vào viện cấp cứu, 2 ngày sau thấy nó tỉnh hơn, cứ tưởng nó sẽ khỏi ai ngờ những ngày sau sức khỏe lại yếu đi dần. 1 tuần sau thì nó mê man hẳn. À, trước khi nó mê man, nó có ghi âm lại một đoạn vào điện thoại, nó nhờ em gửi cho anh. Từ khi nó mất em chưa bao giờ bật điện thoại lên cả. Lúc nào em cũng mang theo nó bên mình, gặp anh là trao cho anh.

Em từng đến căn hộ của anh thuê nhưng người ta bảo anh trả nhà rồi và không biết đi đâu. May quá hôm nay gặp anh ở đây”.

Hoàng run rẩy cầm lấy chiếc điện thoại từ tay Minh rồi ra về. Bước chân vào nhà, Hoàng vội vã bật điện thoại của Mi lên, nó đây rồi, Hoàng chạm vào màn hình điện thoại, giọng người con gái run run:

“Anh..., em sắp đi xa rồi... nhưng... em không muốn... anh hiểu lầm... về em... Không phải em lừa anh... mà là vì... ngày bé... em đã từng... bị người ta... cưỡng hiếp... Em đã thề... sẽ không làm điều đó... với bất cứ ai... nhưng... em yêu anh... Em xin lỗi... Đừng nói với ai... đêm đó em... từ chỗ anh đi ra... em không muốn... vì em... mà anh bị mọi người... ghét bỏ... Em mệt rồi... Yêu anh...”.

Hoàng ngồi thụp xuống đất. Chính anh đã hại chết người con gái anh yêu thương. Tại sao hôm ấy anh không cho Mi giải thích một lời nào, cô ấy đâu có lừa dối anh. Đến tận phút giây cuối cùng, cô ấy vẫn muốn bảo vệ anh vậy mà... Hoàng hét lên rồi đâm vào ngực mình liên tiếp, “Mày là một thằng đàn ông quá khốn nạn, rồi mày sẽ phải trả giá”.

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tình yêu tuổi 18 _He_

Em bình thản trả lời và cười hồn nhiên như một đứa trẻ... vô số tội. Tôi thờ dài rồi nhẩm tính, thôi thì thú thật với em là tôi bằng tuổi em vậy. Dù sao tôi cũng tên là Anh, em có xưng tên với tôi thì vẫn phải gọi tôi là anh.

Em 18 tuổi và em muốn biết tuổi của tôi. Tôi thắc mắc:

- Để làm gì?

- Để xưng hô cho đúng mực chứ làm gì!

- Nếu tôi 17 hoặc ít hơn nữa thì sao?

- Dĩ nhiên là: Chào nhóc!

- Thế nếu tôi 18?

- Thì xưng tên, rất thân mật, đúng không?

- Còn tôi 19 thì sao?

- Con chào chú ạ!

- Ôi trời, vậy em không bao giờ gọi

người khác là anh à?

- Có chứ, nếu người ấy được mẹ mình... sinh ra trước mình!

Em bình thần trả lời và cười hồn nhiên như một đứa trẻ... vô số tội. Tôi thờ dài rồi nhắm tịt, thôi thì thú thật với em là tôi bằng tuổi em vậy. Dù sao tôi cũng tên là Anh, em có xưng tên với tôi thì vẫn phải gọi tôi là anh. Thế là đạt được nửa mục tiêu rồi! Sự lựa chọn này có lẽ dễ chịu và... dễ tiến triển theo hướng tốt đẹp nhất. Nhưng em chẳng để tôi thỏa mãn quá một giây, em véo von:

- Phạm Anh ơi, đi cà phê với Nhi không?

Tôi đau khổ ngồi khuấy muốn bể ly cà phê, tìm cách dụ dỗ:

- Gọi Anh là được rồi, đừng kêu cả họ ra như thế, tốn nước bọt, Nhi sẽ mệt đấy, mà Anh nghe cũng không quen tai!

- Ô, nhưng Nhi đâu có thấy mệt?

- Thôi mà, nấn nì đấy!

- Với một điều kiện: Nếu Phạm Anh làm cho Nhi bật cười được!

Tôi than trời, vậy là hết! Dân IT chính hiệu khô khan và cứng như một cái máy tính. Dĩ nhiên tôi có thể dễ dàng mua được nụ cười của em bằng vài cú nhấp chuột, với những mẫu chuyện vui, bài hát, hình ảnh ngộ nghĩnh tràn đầy trên các web. Nhưng ngay tại vị trí này, thứ xa xỉ ấy lấy ở đâu ra? Tôi cũng biết vài ba chuyện tiếu lâm nhưng cho vàng cũng chẳng dám kể cho em nghe, nó chỉ tiêu hóa được với mấy thằng bạn đầu óc sâu bọ của tôi thôi. Vậy là tôi thiếu não gục mặt xuống bàn và giương cờ trắng. Những tưởng mọi sự đã xong, ấy vậy mà em lại... bật cười - vì chính bộ dạng của tôi! Tôi như chết đuối vớ được phao, chớp liên cơ hội:

- Đấy, Nhi cười rồi nhé!

- Ok, hi hi... nhìn Anh, Nhi không nín được cười!

Tôi mặc kệ em cười cợt tôi, miễn em chịu gọi tôi bằng “Anh” là được rồi. Ôi, cái từ đó mới ngọt ngào làm sao! Tất nhiên em gọi tôi là “Anh” đơn thuần chỉ là gọi cái tên của tôi mà thôi. Nhưng tôi nhất định hiểu theo nghĩa khác - cái nghĩa mà chữ “A” không cần phải viết hoa. Mỗi lần em ngọt ngào “Anh ơi, Anh à...”, lòng tôi lại lâng lâng, tâm trí tôi mơ màng tận chín tầng mây. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh xa xôi vui vẻ nhưng vô cùng ngọt ngào: Em đeo tạp dề, tay chào tay đưa còn tôi mặc veste, thắt cravat và xách cặp táp đi làm. Nhưng thường thói đời “Được voi đòi tiên”. Khi em gọi “Anh” thì tôi ngàn lần sung sướng nhưng đến lúc em xưng Nhi, tôi lại như nhai phải hạt sạn trong bữa cơm ngon. Tên em rất hay, rất dễ thương, tôi chẳng có ý kiến. Chỉ tội, tôi muốn gọi em theo cách khác cơ! Thế là tôi lại dụ dỗ:

- Nhi có thích cái tên của mình không?

- Thích chứ! Sao lại hỏi vậy?

- Ừ, nó cũng tạm tạm. Nhưng Nhi có muốn anh đặt cho Nhi một cái tên thân mật để chỉ mình anh gọi thôi không?

- Tên gì?

- “Em”!

- Xi, xấu ỉn! Nhi không thích!

Tôi cố gắng nhẫn nại:

- Để anh thử gọi một lần nhé, chắc cũng không đến nỗi nào đâu!

- Anh muốn gọi thì Anh cứ gọi, nhưng không phải tên Nhi, Nhi sẽ không thừa đâu. Đã không thích thì việc gì phải thử?

Tôi bó tay và cúi đầu thờ dài. Thôi có voi thì đành cười voi vậy, mơ chi bay được như tiên để rồi té nhào thê thảm. Tôi tôn trọng quyết định của em và tự hài lòng với những gì em ban tặng. Tôi tự an ủi mình dù sao còn hơn khối đứa khi vẫn được em gọi là “Anh”. Và tôi tiếp tục mơ mộng. Mơ mộng nghĩa là tiếp tục hi vọng. Một sự hi vọng mong manh và không có cơ sở! Mặc kệ...

Tôi tình nguyện làm nô lệ của em bất cứ khi nào em cần. Em bảo:

“Anh ơi, Nhi đang vui lắm!”

Tôi lập tức xuất hiện rồi cùng em la cà các quán ăn, đi shopping, đi cà phê... tôi sẽ hôn hờ lắng nghe em tí lia đủ thứ chuyện và nhe răng hùa vào niềm vui của em. Nếu em nói “Anh ơi, Nhi buồn!”, thì mọi người cứ tin đi, dù thì là trời đang nắng chang chang hay mưa gió bão bùng, dù sáng sớm hay tối khuya, tôi cũng sẽ đến ngay cạnh em, cho em mượn bờ vai, làm cái thùng rác cho em trút tâm sự và kiêm luôn cả nhiệm vụ của một chiếc mùi xoa nếu em có nhu cầu khóc. Thậm chí cả khi em không vui không buồn, tôi vẫn sẵn sàng phục vụ em. Chỉ cần em nói “muốn” thì cho dù là “muốn hái sao trên trời”, tôi cũng sẽ cố hái cho bằng được. Và tôi thấy mình là một nô lệ hạnh phúc! Chỉ có điều hạt sạn vẫn làm bữa ăn ngon của tôi lẩn cấn mãi...

Sinh nhật tôi, em là khách mời danh dự và duy nhất. Thức ăn ngon, nến thơm, hoa hồng, bánh kem... tất cả đều tuyệt vời! Sau khi bắt tôi thổi nến và ước nguyện trong lúc em hát bài Happy Birthday, em tặng cho tôi một chiếc hộp màu hồng rất xinh xắn. Tôi run run mở ra và ngẩn mặt tò te: Đó là một cái hộp rỗng! Em mỉm cười:

- Lúc này Anh ước nguyện điều gì, bây giờ chiếc hộp sẽ thực hiện điều ấy!

Đầu tôi chợt lóe sáng:

- Chiếc hộp này có linh nghiệm vậy không?

- Anh cứ thử xem sao?

- Được rồi! Điều ước của anh là hôm nay Nhi sẽ... đổi tên thành “Em”!

Em đưa chiếc hộp lên tai, lắng nghe rồi khẽ lắc đầu:

- Chiếc hộp nói: The page cannot be displayed! Anh thử điều khác đi!

Tôi đã quá quen và chán ngấy dòng chữ tiếng Anh đó mỗi khi mở không được trang web cần tìm. Tôi đổi:

- Đó là ước nguyện duy nhất của anh!

- Tại sao?

Tại sao, làm sao tôi biết là tại sao? Đơn giản chỉ là điều tôi muốn và rất muốn, chẳng lẽ em không hiểu? Thấy tôi không trả lời, em khoanh tay chăm chú nhìn tôi rất nghiêm túc:

- Tại sao con trai lại luôn muốn làm anh nhĩ?

- Anh không biết, có lẽ vì họ mặc nhiên luôn nghĩ mình là phái mạnh...

Em cúi xuống đi di những vệt nước trên mặt bàn. Em lẩm bẩm một mình nhưng vẫn đủ tôi nghe thấy:

- Liệu có đủ khả năng không?

Tôi chợt thấy nóng mặt và tức giận thật sự. Em không biết rằng nói như thế nghĩa là em đã xúc phạm đến lòng tự tôn của tôi sao? Chẳng khác nào em nghi ngờ tôi không phải là phái mạnh và không đủ sức bảo vệ em. Em coi thường tôi thế? Những mạch máu dưới cánh tay tôi rần rật chảy và căng phồng lên. Tôi muốn hét tung mọi thứ nhưng tôi không làm được vì em đang ngồi trước mặt. Vậy là tôi im lặng đến tận lúc em ra về. Tôi buông người đồ phịch xuống giường, rã rời, đầu căng như dây đàn. Thôi, em đã không tin tôi thì còn nói năng gì được nữa? Ngày mai tôi sẽ chính thức kết thúc kiếp nô lệ cho em. Không gặp mặt, không điện thoại, không email gì cả...

Sáng nay tôi nhận được tin nhắn lạ lùng của em: “Tạm biệt búp bê thân yêu, tạm biệt gấu Misa nhé, tạm biệt Chuột Nhắt xinh xinh...”. Tôi cuống cuồng lên. Lúc trước thỉnh thoảng em vẫn gọi tôi là Chuột Nhắt. Ôi, chẳng lẽ tôi chưa nói gì mà em đã quyết định giùm tôi rồi sao? Tôi lật đật gọi lại cho em - “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Tôi luống cuống gọi vào máy bàn nhà em - không ai nhắc máy. Tôi hốt hải phóng xe qua nhà em - một chiếc chìa khóa to uyech treo lủng lẳng. Tôi thất thểu, lòng nặng trĩu. Hơn một tháng không liên lạc, tôi cố tình quên em nhưng em biết không, tôi nhớ em phát điên!

Buổi tối, đang nằm như cái xác thì điện thoại réo ầm lên. Tôi nhòe dậy vò lấy nhưng buồn rầu thay, đó là một số lạ hoắc! “Alô, anh là Phạm Anh phải không?”. Một giọng con gái miền Nam ngọt ngào rất lạ! “Vâng, nhưng chị là ai?” “Em là một fan của anh nè. Có lẽ anh ngạc nhiên không biết em là ai nhưng em biết anh rất rõ đấy. Em làm bạn anh được không?”. Tôi bối rối thực sự “O, ừ...”. Cô gái bật cười “Anh bối rối à? Chắc anh chưa bao giờ được làm quen kiểu này, đúng không? Thôi, để em hát cho anh nghe nhé!” “Lại còn thể nữa cơ đấy?”. Và cái giọng miền Bắc chưa lết quen thuộc của em véo von “Tạm biệt búp bê thân yêu...”

- Thôi xong, sụp bẫy rồi! Ai bày cho Nhi cái chiêu qui quái này thế?

Em khúc khích:

- Chẳng ai bày cả!

- Thế giọng ai vừa nói đấy?

- Ô, giọng em đấy, không nhận ra à?

Tôi chợt ngỡ ngàng:

- Á, này, Nhi... em... chịu “đổi tên” rồi à?

- Cũng đang tập!

- Em chịu tin anh rồi à?

- Cũng đang thử! Anh có ý kiến gì à? Nếu phản đối thì em sẽ stop ngay!

- Ô, không, ý kiến ý cò gì đâu? Anh vui phát điên lên đây này! À, mà sao em hát bài đó?

- Vì em đang ở một nơi khá xa. Một chuyến du lịch với gia đình! Và: I miss you like crazy!

Tít... tít... Em cúp máy lâu rồi mà tôi vẫn dần người ra. Tôi cầu mình thật đau để chắc rằng không mơ. Mà ngàn lần tôi cũng chẳng muốn mình đang mơ chút nào. Ha ha... nó là sự thật đấy! Ôi, cái tuổi 18 của ta, sao mà diệu kì thế

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tuổi 18 bùng bột

– Thường Xuân, em cứ yên tâm, anh chỉ muốn vào đó và ôm em ngủ thôi. Em biết đó, anh yêu em đến dường nào...

Thiện Thành. Chàng Sinh viên đại học năm thứ hai, khôi ngô tuấn tú kèm với cặp mắt kiếng sáng sủa, nói với em bằng giọng triu mến. Ánh mắt anh ta hệt như một thời nam châm quyến rũ đến chết người, nhất đối với những thiếu nữ như em thừa đó.

Thành nói với em như thế sau khi cả hai đã hơi ngà ngà trong tiệc mừng em vừa đậu đại học. Thời gian hơn một năm quen nhau, khiến em tin tưởng hoàn toàn vào những lời điều Thành vừa nói.

Mà bây giờ nghĩ lại, đôi khi em nhận ra không phải thời gian một năm quen biết và yêu nhau khiến em tin tưởng Thành, bởi lẽ có người cả đời quen biết còn chẳng tin nhau nữa là. Thứ làm em gật đầu để Thiện Thành nắm tay em bước vào căn phòng nghỉ của một khách sạn biển hiệu màu vàng, là cái tuổi mười tám đầy mộng tưởng si mê, ngây ngô đến đại dột của em.

Những vòng tay ôm siết, những nụ hôn dài và sâu, đắm đuối khác hẳn với những nụ hôn vụng trộm trong góc tối của quán cà phê hay những buổi xem phim. Em thấy cơ thể mình bỗng rất trong cảm xúc được yêu thương. Một vài trở lực, một vài nỗi sợ hãi xuất hiện trong giây phút đó, nhưng rồi tất cả bị cơn mê muội của phút giây thăng hoa và niềm tin tuyệt vào mối tình đầu làm cho tan biến.

Em cứ thể để Thiện Thành từng lúc từng chút, tiến xa hơn trên cơ thể mình.

Như nhận được sự thỏa hiệp, Thành dịu dàng và si mê, bỏ quên lời hứa nhân danh tình yêu, chấm dứt tuổi thanh xuân con gái của em như thế.

– Em đừng suy nghĩ nhiều, là vì anh yêu em, và em yêu anh, chúng ta thuận theo lẽ tự nhiên của tình yêu...

– Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em...

– Anh yêu em...

Cứ như một thói quen không thể từ bỏ, mỗi lần gần nhau xong, Thiện Thành luôn nói với em những lời thỏ thẻ ngọt ngào, dù em chưa từng một lần tỏ vẻ hờn trách hay yêu cầu sự vuốt ve như thế...

Và rồi cũng bằng những lời thỏ thẻ, biện giải cho ảo mộng tình yêu của tuổi mười tám đôi mươi, với đủ đầy những hàm ý yêu thương, Thiện Thành đã bóp nát tất cả. Đó là khi nửa năm sau, em trễ kinh hai tháng.

– Em còn quá trẻ, anh cũng vậy!

– Ý anh là...

– Thường Xuân, nghe lời anh, mình bỏ nó đi... Tình yêu của chúng ta là những tháng năm phía trước, chúng ta còn bên nhau dài lâu.

- Không, không đòi nào ... Thành à, chúng ta hãy nói chuyện với ba mẹ...
- Không, không được đâu em. Mình bỏ nó đi...anh van em!
- Anh đang nói về đứa con của chúng ta đó Thành!
- Không, đó chỉ là giọt máu của sự nông nổi, anh và em đều không muốn.

Em nắc nhen nhìn chiếc bóng của mối tình đầu chìm khuất vào dòng người đông đúc, cảm giác như trăm ngàn mũi kim đâm nát trái tim mình.

Từ sau hôm đó, Thiện Thành không xuất hiện trong cuộc đời em nữa. Mãi đến vài năm sau cái tên ấy mới lại cắt khứa trái tim em thêm một lần, khi em đang ở năm thứ ba đại học, rộ lên tin đồn về việc Thiện Thành trong một buổi trà dư tửu hậu kể về những chiến tích tình trường của mình, đã nhắc đến cơ thể em trong trắng và tuyệt vời như thế nào.

Câu chuyện bên bàn nhậu ấy không còn nhắc đến tình yêu, không còn nhân danh tuổi trẻ, cũng chẳng hề quan tâm đến hậu truyện của người con gái mà anh ta từng thề thốt sẽ không bao giờ bỏ rơi. Vậy nên Thiện Thành không bao giờ biết em đã mất hết một bên vòi trứng và buồng trứng vì biến chứng muộn của thai ngoài tử cung.

Tuổi thanh xuân của em cùng với mối tình ngỡ như mê đắm và đầy hứa hẹn, rốt cuộc chỉ là một kết thúc bi ai cho riêng mình em, cho cái tuổi mười tám nông nổi của em.

Và như anh thấy đó, Hải đường, em đã “ngủ” vào năm mười tám tuổi để gieo rắc nỗi ám ảnh về thiên chức làm mẹ đến suốt phần đời con lại...

Bạn đang đọc truyện *Đoán BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bản ngã

Khải không nói bất cứ điều gì khi em mở cửa cho cậu ấy bước vào nhà em. Cứ thế cậu ấy choàng ôm lấy em rồi hôn em. Nụ hôn nồng nhiệt, khát khao và mê đắm...

Khải thua em hai tuổi.

Khải từng có một cuộc sống vương giả của một thiếu gia Sài Thành, cho đến trước khi cậu ấy tốt nghiệp trung học. Những tai ương không ai lường trước thiêu rụi khối gia sản kết tụ.

Tương lai, bao gồm cả cánh cửa đại học đóng sập lại trước mặt Khải.

Và cho đến ngày gặp em, cậu ấy đã có năm năm kinh nghiệm trong việc làm “mùa xuân trở lại” cho những quý bà U40.

- Ché có muốn làm tình không?

Khải say trong lần đầu gặp em. Khuôn mặt cậu ấy mặt mày nhợt nhạt, kiệt sức và chán nản.

Em để Khải ngủ trên giường của mình trong đêm đó, còn bản thân thì ra tràng ký đặt cạnh cửa sổ nằm đọc sách.

Gần sáng cậu ấy tỉnh dậy, có vẻ ân hận vì đã làm phiền em như thế. Khải định nói gì đó nhiều hơn, nhưng hôm đó cậu phải đi sớm cho một chuyến du lịch dài ngày như là một phần trong bản hợp đồng ân ái với một nữ đại gia nào đó. Thế cho nên, Khải chỉ gửi gắm một vài điều ngắn gọn.

- Viện phí của mẹ, em nhất định sẽ đóng, xin bác sĩ nói với bệnh viện rằng, tuần sau khi em về...
- Cậu đừng lo, lúc chiều tôi đã đóng tạm ứng cho mẹ cậu.
- Bác sĩ...

Cậu ấy nắm chặt tay em trước khi đi khỏi một cách vội vã.

Mẹ Khải bị ung thư máu, một chứng bệnh nan y bào mòn sức khỏe và túi tiền của con người đến tận giọt máu và đồng xu cuối cùng.

Sau này khi biết Khải phải làm công việc đó để có thể duy trì việc điều trị hay ít nhất là truyền máu cho mẹ, em đã tát ba cái liên tục vào mặt cậu ấy.

Nhưng tát xong em cũng chỉ biết bất lực nhìn Khải trôi đi trong cuộc vui thể xác hao mòn của những quý bà hồi xuân. Còn mẹ Khải thì ngày một tiến gần hơn đến giới hạn của y khoa.

– Ché có muốn làm tình với em không?

– Cậu có thôi ngay câu nói đó được không?

Câu ấy cứ như là lời chào mỗi lần Khải xuất hiện.

Mỗi lần gặp, em thấy Khải tiêu tụy đi một cách rõ ràng.

– Em mang ơn ché...

– Đó không phải cách cậu trả ơn, và cũng đừng việc gọi tôi là ché đi.

– Em là một thiếu gia cho tới tận năm 17 tuổi, ngoài cái mả đẹp trai như trong truyện tranh bước ra và khả năng giường chiếu, bác sĩ nghĩ em có cái gì khác để lựa chọn à, bác sĩ...

– Cậu thôi bốp chát và chua cay đi, đó là do cậu chọn cách sống như vậy, cậu có quyền dừng lại.

– Bác sĩ, em có thể ngừng lại tất cả, ngừng cả hơi thở này, chỉ để mẹ em được sống thôi. Nếu điều đó là có thể...

Hai tháng sau cuộc nói chuyện đó, mẹ Khải lâm vào cơn nguy kịch nhưng không ai liên lạc được với cậu ấy. Người phụ nữ mắc bệnh ung thư máu qua đời trong khi đứa con trai vẫn đang kiệt quệ trong những cuộc hành lạc của một quý bà nào đó tại một vùng biển vắng...

Đám tang của mẹ xong, Khải như biến mất nhưng gương mặt vô hồn của cậu ấy thì còn ám ảnh em mãi.

Bỗng nhiên một ngày nọ, Khải xuất hiện trước cửa nhà em.

Bước qua bậc cửa, cậu ấy ôm ghì lấy em và hôn em mãnh liệt. Em ngỡ ngàng nên không kịp chống trả, cũng không nhắm mắt như lẽ thường để tận hưởng một nụ hôn theo kiểu ủa hai người yêu nhau, em mở mắt nên em thấy Khải vừa hôn em vừa khóc.

Em đẩy cậu ấy ra và hỏi:

– Khải, cậu làm gì vậy?

– Ché không muốn làm tình với em sao?

– Đây không phải làm tình, đây là cưỡng bức... Khải..

– Giá mà em có thể yêu ché...

Khải buông em ra, nở một nụ cười mai mỉa.

– Em chưa từng làm tình với một cô gái em yêu.

– Có chuyện gì với cậu vậy?

Khải mà em biết luôn nói về chuyện giường chiếu bằng thứ ngôn từ làm người nghe khó chịu. Và hết như với cậu ấy, giữa nam và nữ chỉ có một hoạt động ấy mà thôi. Nhưng trong giây phút cuối cùng đó, Khải lại chợt nhiên nói về tình yêu...

Em ước gì em đã có thể giữ tay cậu ấy lại và ôm hôn cậu ấy, thậm chí như cậu ấy hay nói, “làm tình cùng cậu ấy”. Nhưng em đã không làm gì cả, để mặc Khải gặp người nói vừa là lời xin lỗi, vừa là lời chào vĩnh biệt gửi tới em.

Sau này em chỉ có thể hôn lên di ảnh của Khải trên bai mộ. Hai tuần sau lần gặp ấy, người ta báo cho em biết, Khải đã qua đời sau khi bị hành hung tới chết. Người ta đồn rằng, vị chồng doanh nhân giàu có của một nữ đại gia đã phát hiện ra Khải và cậu ấy hứng trọn cơn thịnh nộ của một quý ông bị cấm sùng...

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Một đêm làm đĩ

Có nhiều con đường để đến với cái nghề về đêm này; có người vì tiền, có kẻ đến vì dục vọng nhưng chẳng mấy ai để ý rằng, đĩ cũng là một con người có tình cảm.

Nói đến gia cảnh, nhà An Nhi không thuộc dạng giàu, bố mẹ nó làm công nhân viên chức cũng đủ miếng ăn cho cả nhà. Còn dành dụm chút ít để nó có cơ hội học đại học mà kiếm cái nghề ấm thân.

Thi thoảng, mẹ nó còn đùa vui bảo sẽ mua cho nó một chiếc nhẫn vàng làm của hồi môn khi nó đi lấy chồng. An Nhi lúc đầu còn cười tươi roi rói, càng về sau chỉ còn thấy vẻ mặt cười trừ cho mẹ nó vui.

Thành tích học tập của nó cũng tốt lắm, lúc nào cũng được thầy cô, bạn bè yêu quý, giúp đỡ – đôi khi lại bị những đứa khác ghen tỵ nhưng chẳng bao giờ nó để tâm tới.

An Nhi sở hữu một nét đẹp dịu dàng, nụ cười đỏ hồng hào dễ thương, nó dường như hoàn hảo trong mắt những đối tượng muốn làm quen.

Ai cũng nghĩ, tương lai sau này của nó chắc sẽ rộng mở lắm, có nghề nghiệp ổn định, kiếm một người chồng đáng hoàng có nhà có cửa gửi phận gái thế là xong.

Thế mà dùng một cái, đến giữa năm lớp 12 phổ thông trung học; dù sáng vẫn đi học nhưng cứ tối đêm nó lại rời nhà đi đâu không ai rõ.

Bố mẹ nó nghi ngờ, hỏi nó – nó không trả lời, theo dõi – bị nó cắt đuôi. Cứ sáng về, gương mặt xuống sắc, có quầng thâm đen quanh mắt mà nó vẫn tiếp tục đến trường như thường. Vài hôm đầu còn gắng gượng được còn những hôm sau nó chỉ biết gục mặt trên bàn ngay trong giờ học mà ngủ.

Bố mẹ An Nhi lo lắng, mới nhờ mấy đứa bạn nó tìm hiểu giúp.

Ảnh minh họa

Ai ngờ đầu, đi qua mấy đường phố dành cho người lớn lại thấy nó mặc váy bó ngắn cũn cỡn đứng ven đường chờ khách.

An Nhi vẫn mặc kệ dù nó biết lũ bạn đã nhìn thấy mình. Cái gương mặt non choẹt, dịu dàng thường ngày như tiêu tan. Nó đánh lớp phấn dày trên mặt, kẻ mày kẻ mắt, bôi son đỏ lại thêm bộ đầm liền thân chỉ dài quá mông một tý, cổ áo vết sâu đến nỗi hở gần nửa ngực; chiếc dây cao gót khiến nó ra dáng người lớn đôi chút. Tay cầm điều thuốc lá, mỗi lần rít một hơi, mặt lại nhăn nhó khó chịu nhưng vẫn không chịu buông.

Mấy cô gái thường xuyên đứng đây nhìn thấy An Nhi cũng nửa thán rồi, có khách mời nó nhiều lần nhưng khi nhìn thấy mặt khách là nó lại từ chối không đi. Chẳng thấy bất liên tay như mấy chị đi trước, cứ như nó đang chờ đợi ai đấy. Đến gần 6. sáng lại lạch cạch thay đồ rồi đi về.

Cho đến một ngày, khoảng 11.pm, đường xá vẫn đông đúc người qua lại. Xe cộ chạy vùn vụt, chỉ có vài người đậu xuống chỗ An Nhi tìm gái qua đêm, ung hàng xong là lại vụt phóng đi.

Thoáng cái mà chỉ còn lại nó đứng đấy, trời mùa đông lạnh buốt mà nó vẫn mặc độc cái váy ngắn, mắt nhìn đảo đảo tìm kiếm thứ gì đó.

”Này, có xài được không?”

Có tiếng nói đàn ông vang lên, nó quay mặt lại nhìn. Là một gã đàn ông chừng ngoài hai mươi, ngồi trên chiếc SH màu đen bóng loáng trước ánh đèn đường vàng chóc.

Nó nhìn mặt gã vừa lên tiếng, nhìn chăm chăm hồi lâu mới nói được một câu.

”Có, dùng riêng! Không dùng chung, chịu không...?”

Hắn trở mặt nhìn nó rồi lại cúi mặt cười sặc sụa, thoáng vẻ thích thú: ”Hay, đồ riêng à. Chịu bao nhiêu?”

”100k thôi, cam kết đấy!”

Nó nói chông lòn, giọng nói thanh trong đến lạ thường. Rõ ràng là hàng mới vào nghề nhưng lại tỏ vẻ là có kinh nghiệm lắm.

An Nhi thấy hắn gật đầu đồng ý, ra hiệu cho nó ngồi lên xe và thế là nó trèo lên. Lúc đầu thấy không ngồi soạc hai bên được lại ngại ngần leo xuống nép về một hướng. Dùng tay kéo mép váy che được chút nào hay chút đấy.

Ngồi sau lưng hắn, nó thi thoảng lại nghe thấy tiếng hắn cười, chỉ phát ra vài tiếng nho nhỏ trong cổ họng. Nó không hiểu sao hắn lại cười nhưng nó lại cười theo như một con ngốc, vòng cánh tay ôm lấy eo hắn, an tâm để hắn chở đi.

Hắn đưa nó đến một chung cư cao tầng, gửi xe xong, An Nhi lại lẻo đẻo đi theo sau hắn như một đứa trẻ bám đuôi người lớn. Nó nhìn xung quanh với ánh mắt lạ lẫm, có khi lại rụt rè, lo sợ. Nó đưa tay bám lấy áo khoác da của hắn còn hắn vẫn nhìn về phía trước mà đi tiếp.

”Vào đi!” Hắn dừng lại trước cửa phòng số 207, vừa mở cánh cửa đứng nép một bên nhường cho nó vào trước.

An Nhi bước vào trong căn phòng chẳng có cái gì cả; ngoài phòng ngủ có một chiếc giường và tủ đựng bằng gỗ to đùng.

Nó tò mò hỏi: ”Phòng riêng à?”

Hắn đóng chốt cửa rồi bước vào trong phòng ngủ cùng nó: “Ừ, phòng riêng cho đồ riêng!”

Nó cười thoáng, có phần chua chát.

”Tắm đi!” Hắn ném cho nó chiếc khăn tắm vắt trên thành giường.

” Bao người dùng rồi?” Nó bắt lấy chiếc khăn bông trắng có phần nhăn nhúm.

” Không nhớ! Tắm đi!”

Hắn ra lệnh lần nữa, An Nhi nhún vai cầm chiếc khăn vào phòng tắm.

Châm một liều thuốc, hắn vắt chân ngồi bên mép giường và phì phèo. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng tắm nghi ngút hơi. Ánh đèn rọi bóng An Nhi lên cánh cửa trắng đục; thân hình đầy đặn của nó phần nào đẩy thu hút được hắn.

Quần chiếc khăn tắm, An Nhi bước ra khỏi phòng tắm. Nó ngần ngại liếc mắt nhìn hắn. Lại vội quay mặt nhìn xung quanh, đang phân vân không biết có nên ngồi cạnh hắn hay là cách ra xa.

Khi nó vẫn mãi mê suy nghĩ thì hắn đã đứng dậy khỏi giường và bước vào phòng tắm mà không nói với nó lời nào.

Tuy căn phòng có bật điều hòa nhưng sao nó vẫn thấy lạnh thê, chiếc khăn tắm quấn quanh làm nó khó chịu vô cùng, dù so chiếc váy của nó với chiếc khăn tắm này thì có phần ngắn hơn. Nhưng sao như thế là vô hình, mảnh vải che thân lại khiến nó cảm giác cơ thể đang hoàn toàn trần trụi chẳng che chắn gì.

An Nhi thở một hơi dài, nó ngã người xuống giường đệm, úp lòng bàn tay xoa nhẹ trên bọc đệm trắng, lòng lại phập phồng hồi hộp.

” Cách...” Cách cửa phòng tắm lại mở, hắn bước ra và đưa tay tắt đèn trong phòng tắm rồi mới tiến lại gần nó.

An Nhi vụt ngồi dậy, khép nép hai chân và đan chặt hai bàn tay đặt trên đùi, miệng mấp máy như không biết nói gì.

Hơi nước nóng tỏa ra quanh cơ thể hắn, cả thân chỉ quấn độc cái khăn bé nơi hạ bộ. Nước chảy lấm lấm trên làn da từ bờ vai rộng xuống ngực và lưng trần thật quyến rũ. Cơ thể hắn không vạm vỡ cũng không quá gầy gộc, cơ bụng vẫn đủ sáu múi và cánh tay không cơ bắp cuộn cuộn nhưng vẫn thật rắn chắc. Lại nhìn những lọn tóc rủ, chảy giọt nước lóc tóc xuống sàn nhà gạch trắng, nó động lòng vô cùng.

An Nhi mạnh bạo cởi chiếc khăn tắm quấn mình của nó, tiến ra sau hắn và lau mái tóc lòa xòa thấm đẫm nước. Nó thấy sung sướng lắm, đôi mắt nhắm long nhìn triu mến, hai lần môi không ngừng mím cười mãn nguyện. Từ mái tóc hắn, nó ngửi thấy mùi hương thoang thoảng đầy nam tính cuốn trôi đi sự ngại ngùng từ nó.

Bất chợt, hắn đưa tay nắm lấy bàn tay An Nhi và quay ngoặt người lại đẩy nó ngã ngửa xuống giường.

Cả thân thể trơn tru của nó hiện lên trước mặt hắn, giờ đây nó không còn thấy lạnh nữa; mặt đỏ ran đến tận mang tai. An Nhi quay mặt tránh ánh nhìn chăm chăm từ hắn, bàn tay buông chiếc khăn tắm rơi xuống sàn.

Bàn tay to lớn của hắn xoa lên cổ nó, đặt một nụ hôn nhẹ rồi vụt bên tai thì thầm:

” Còn trinh không?”

An Nhi nhăn mặt vì cảm giác bồi hồi, hơi thở nóng bỏng và tiếng hắn nhột nhật bên tai khe khẽ:

” Còn...”

” Thật à?” Hắn nghi ngờ hỏi lại.

” Ừ...”

An Nhi thở hắt một hơi cũng là lúc hắn dừng lại. Nó vẫn nhắm mắt chờ đợi hắn, còn hắn lại rời giường; nhặt chiếc khăn che đi thân trần trong trắng của nó. Hắn không nhìn An Nhi nữa, buông một câu lạnh lùng:

” Mặc đồ vào. Đi về!”

Nó choàng tỉnh trong cơn mê man, trước câu nói của hắn. An Nhi ngơ ngàng nhìn tấm lưng trần rộng khắp của hắn. Nó ngồi dậy, nắm chặt khăn che phần trước cơ thể. Đôi mắt sầm tối, giọng trầm xuống:

” Không muốn!”

Hắn bước vội vào phòng tắm, mang bộ váy và bộ đồ nội y vứt ngay xuống bên cạnh nó.

Mắt nhìn trừng trừng, giọng gắt hơn:

”Mặc vào! Trẻ con mà dám đua đòi làm người lớn!”

”Mặc vào! Trẻ con mà dám đua đòi làm người lớn!”

”Tôi mười tám tuổi rồi!” An Nghi gào lên.

”Mặc vào đi!” Hấn nói, mắt đã không còn nhìn nó nữa rồi.

An Nhi biết hấn đang giận. Có lẽ hấn ghét nó rồi, không còn nụ cười thoải mái như khi nào còn gặp nhau nữa.

Hấn quay người định vào phòng tắm thay đồ thì An Nhi vùng dậy.

Nó cứ trần như nhộng đuổi theo hấn, ôm hấn từ sau lưng nói khẩn thiết:

”Đừng đuổi em đi! Chẳng phải anh nói muốn có bồ sao? Giờ em là đ.ĩ – anh là khách, em... Hãy cho em ở bên anh, đừng bỏ rơi em như vậy...”

”Trẻ con đừng nói linh tinh!” Hấn vẫn đứng đờ như khúc gỗ, miệng nói lạnh nhạt.

”Em không phải trẻ con!” Nó lại gào lên đau đớn. Chạy vòng lên trước hấn, dùng bàn tay vươn cao kéo mặt hấn nhìn thẳng vào nó. Hấn cuối cùng cũng chịu nhìn nó, nhìn khuôn mặt non nớt với hai dòng nước mắt chảy dài.

”Có lẽ anh chẳng còn nhớ...! Nhưng em lại chưa từng quên. Ngày... Ngày anh cứu em khỏi bọn lưu manh... nếu như không có anh, chắc em đã chẳng thể tiếp tục sống nổi...! Dù biết anh đã có vợ, dù biết anh chỉ cần một người tình qua đêm... Em vẫn làm, giờ không phải được rồi sao!? Em không cần danh phận, chỉ cần anh chấp nhận em như vậy là đủ.”

An Nhi ôm chặt lấy hấn, ép sát khuôn mặt đầm nước mắt vào ngực hấn, nó cứ không ngừng meo meo van xin hấn như vậy.

Hấn quả thật chẳng còn nhớ gì, hấn nghĩ đó đơn giản chỉ là một câu bông đùa thoải mái nhưng với An Nhi lại là một lời nói thật lòng. Hấn thấy nó thật ngốc nghếch, ngốc nghếch một cách đáng thương. Hấn mỉm cười, vòng tay ôm chặt lấy nó để nó an lòng một chút. Nhưng thực chất lại khiến An Nhi lún sâu vào thứ tình yêu mù quáng.

”RẦM!!!”

Cánh cửa phòng mở toang, đập mạnh vào thành tường.

Hấn và nó vẫn tay trong tay ôm chặt lấy nhau, giật thót mình buông tay nhìn về phía cửa.

”AN NHI!!!!” Giọng nói thốt lên thống khổ.

An Nhi ngỡ ngàng, nó căng mắt nhìn, lí nhí trong miệng:”Bố... Mẹ...”

Bố An Nhi chạy xông xộc vào; ông nghiêng người cho hấn một bạt tai thật mạnh làm hấn phải lùi bước lại về phía sau, hững hờ cái tát của bố nó làm hấn thật sự choáng váng đầu óc. Rồi đến mẹ nó, lao đến đánh thùm thụp vào ngực hấn.

”Thằng đ.ũ... Mày làm gì con gái tao! Thằng mất dạy...” Mẹ An Nhi nước mắt giàn giụa, bà mắng chửi hấn không thôi, miệng meo meo kêu than, lòng đau quặn thắt.

An Nhi cứng đờ người, nó chỉ biết đứng nhìn, lòng nó cũng đau đớn muôn phần. Rồi lại choáng tỉnh mà lao đến đỡ cho hấn, nước mắt nước mũi vẫn tuôn chảy, thì thào nhận lỗi.

”Mẹ... Đừng đánh ân nhân của con! Con có lỗi, là con hết... Là tại con bất hiếu, mẹ hãy đánh con đi! Con sai, là con sai hết... Mẹ ơi...”

An Nhi quỳ sụp xuống, nó ôm lấy chân mẹ. Hai mẹ con ôm lấy nhau khóc ròng.

Hấn nhìn, hai hàng lông mày nhíu lại; hấn quay vào phòng tắm thay quần áo.

Bố An Nhi nhìn hai mẹ con xót xa, còn những người bạn An Nhi nhìn mà lặng người không nói nổi lời nào.

”Hai mẹ con đứng dậy, đi về...” Bố nó chạy lại, nâng hai mẹ con đứng dậy. An Nhi đỡ mẹ từ từ đứng lên, lau những vệt nước mắt trên khuôn mặt tiều tụy của mẹ nó. Nó lại vội liếc mắt nhìn hấn còn trong nhà tắm, ngậm ngùi dìu mẹ về cùng bố.

Từ đấy, nó làm lý hơn trước.

Chả còn tươi vui như ngày xưa. An Nhi vẫn để trong lòng hình bóng của hấn, chỉ là nó không muốn bố mẹ buồn lòng đành chăm chỉ đi học rồi về nhà đứng giờ.

Có khi, thấy mẹ ngồi ngoài hiên cửa đến đêm khuya vẫn còn chưa đi ngủ, nó tiến lại gần và ngồi xuống bên mẹ.

” Mẹ đi ngủ đi! Muộn lắm rồi!”

” An Nhi. . .!” Mẹ gọi tên nó nặng trĩu, đôi mắt lụp sụp buồn rầu. ” Đừng đi tìm nó con nhé!”

An Nhi cười đắng nghẹn, nó vòng tay ôm lấy mẹ; ngã đầu xuống vai mẹ thủ thỉ” Con không đi đâu cả. Con ở nhà với bố mẹ đến già!”

An Nhi đưa mẹ về phòng ngủ rồi nó mới trở lại phòng.

Nhưng nó không tài nào ngủ được, nó lại ngồi nghe nhạc suốt cả đêm dài. Nó dùng chút kỷ niệm về hân nuôi dưỡng nụ cười hiếm hoi đọng trên môi. An Nhi nhớ về vòng tay hân, nụ cười cùng chiếc răng khểnh và hơi nóng từ làn da bánh mật ấy. Nó biết căn hộ của hân nhưng không dám lảng vảng đến gần khu phố, chiếc ví tiền của nó để trong phòng tắm không biết hân đã cầm chưa, hân đã biết tên nó chưa? An Nhi cứ nằm suy nghĩ vẩn vơ như vậy, cứ thế nó thức đến khi mặt trời cuối đông bắt đầu nhen nhóm chiếu qua ô cửa sổ nhỏ.

Mỗi ngày, An Nhi đi học bằng xe bus, đến trường và đóng vai thành một học sinh ngoan ngoãn. Nó không còn buồn chuyện với những đứa bạn nữa. Chỉ cặm cụi chép bài và làm bài tập. Đến giờ về là về; nó giống như một con bé tự kỷ xa lánh bạn bè. May sao lũ bạn nó cũng biết bảo nhau không bàn tán chuyện nó đã làm trong những ngày trước nên chẳng có tiếng xì xầm đến việc An Nhi thay đổi.

” An Nhi. Hôm nay mày ở lại trực nhật nhé!”

An Nhi đang cất sách vào trong túi, nó còn chẳng thèm nhìn con bạn, chỉ nói một lời lạnh băng:” Ừ, về trước đi!”

Có lẽ An Nhi không muốn về nhà sớm, nó gọi điện cho mẹ nói phải trực nhật nên về muộn. Nó biết mẹ vẫn lo sợ nó bỏ đi nhưng vẫn chấp nhận hy vọng tin tưởng vào nó một lần nữa. An Nhi biết, về nhà không khí căng thẳng chỉ làm nó muốn nổ đầu, nó không muốn nhìn gương mặt rầu rĩ của bố và khuôn mặt buồn bã của mẹ.

Sau khi đã dọn dẹp xong, trời đông cũng đang sập tối càng lúc càng nhanh. Nó rửa sạch tay và vác túi trên vai đi ra khỏi cửa lớp.

Cảnh sân trường vắng tanh vắng ngắt, lá cây rơi xào xạc theo những trận gió mạnh. Đến mái tóc của nó cũng bị thổi tung, cơ thể thì thoảng rùng lên theo cái lạnh lẽo của gió đông. Chợt nó nhận ra đáng đập thân quen từ đằng xa, đến khi lại gần – cách tầm năm mét nó mới chắc chắn đó là hân.

Hân quay mặt lại nhìn nó, giọng vang lên giữa sân trường tĩnh lặng: ” Ra rồi à?”

“...” Nó không nói đáp lại, tay cầm chắc dây quai túi sách, chân cứ chôn cứng ở một chỗ mà mắt lại cứ nhìn chăm chăm không thôi.

Hân rời khỏi yên xe máy, chân dạo bước đến bên nó.

Mấy ông bảo vệ đã đi đâu hết nên hân mới có thể ngang nhiên vào trường học như thế này.

” Cầm lấy!” Hân vẫn phi phèo điều thuốc trong miệng, tay đưa ra trước mặt nó là một chiếc ví và chắc chắn An Nhi biết đó là ví của nó rồi.

An Nhi bước thêm một bước, nó không nắm lấy chiếc ví mà cầm chặt lấy bàn tay hân. Từ hai hàng mi mắt đang chùng xuống suy tư lại lóe lên những giọt nước mắt sóng sánh như đang muốn trào ra. Nó mím chặt môi kìm nén cảm xúc lại, thứ giọng thanh mỏng trở lên khề khề đặc sệt:

” Xin. . .Lỗi. . .”

Hân lại nhoen miệng cười, dúi chiếc ví vào tay nó và rút mạnh bàn tay về. Vẫn còn có thể nói tinh nghịch:” Không sao! Quen rồi, bị thế suốt. . .”

Tự nhiên nó thấy cổ họng nghẹn đắng lại, trong lòng dâng trào cảm giác tự ái kinh khủng. An Nhi mím môi, nó dùng hàm răng trên miết chặt môi dưới rồi căng mắt ngược mặt lên nhìn hân. Từ trước tới giờ, chưa bao giờ nó động lòng với ai sâu sắc như thế, nó chẳng thể nào hiểu được sao gặp hân lại khiến trái tim nó thất quân đau đớn nhường này. Hai bàn tay nắm chặt cái ví, nó biết đây sẽ là lần cuối cùng nó có thể nhìn thấy hân.

Hân nhìn gương mặt tái sạm của nó, chẳng biết phải nói lời như thế nào nữa. Đành nhắm mắt coi như không thấy, chép miệng nói:” Về đi! Đây về đây!”

Hân xoay chân bước đi về phía chiếc xe SH đang đậu ngay ngoài cổng trường. Vừa ngồi lên chiếc xe hân đã thấy nó đứng sừng sững chặn đầu xe, hai mắt đỏ hoe cùng gương mặt đã được lau vội nước mắt.

” Làm gì đấy?” Hân tròn mắt hỏi.

” Một lần thôi! Cho đây làm đi.!”

” Diên à?” Hân hét lên, lùi xe tránh xa nó.

An Nhi không chịu từ bỏ, nó chạy theo, vịn chặt đầu xe không cho hân dịch chuyển.

” Nói thật, không đùa đâu!”

” Về ngay! Đừng có lằng nhằng!” Hân quát lớn.

”Không lấy tiền. Chịu không?” Nó cũng gào ầm lên.

Hắn trừng mắt nhìn nó, An Nhi cũng tròn tròn mắt nhìn lại. Không ai chịu nhường ai, hắn vẫn cố từ chối đề nghị của nó.

”Không muốn! Đây không muốn đi tù...”

”Mười tám tuổi rồi! Không chịu, không buông!”

Hắn nói một câu, nó lại đáp trả một câu. Hắn im lặng, nó biết hắn khó xử nhưng vẫn muốn bên hắn lần cuối rồi không gặp lại cũng được.

An Nhi là đứa có học, nó biết cái gì là sai và cái gì là đúng. Nó cũng biết không nên nói ra những lời lẽ như vậy với một người đàn ông đã có vợ. Nhưng chính nó lại khao khát giữ trọn một kỷ niệm ngắn ngủi với hắn; không ồn ào, không rùm beng, giống như tuổi trẻ cháy hết mình vì những điều mình yêu thích. Nó chỉ nghĩ được vậy thôi, cố nài nỉ hắn thật nhiều, thật chân thành.

”Một lần thôi...” Nó ỉu xiu mặt mày nhìn hắn.

”Không...” Hắn vẫn cự tuyệt nó.

Chợt hắn cứng đờ người khi bắt gặp đôi mắt đen nháy của nó, từ đôi mắt trong trẻo ấy lại dạt dào một cảm xúc dữ dội rồi lắng lặng như chìm sâu trong hố vô đáy, thật hút hẫng. Hắn vội vàng quay mặt đi, sợ hãi ẩn hiện trên khuôn mặt hắn, dường như hắn sợ nhìn vào đôi mắt hỗn loạn ấy, chính hắn lại thấy quặn đau lạ thường.

”Lên đi...” Hắn nói đầy khó nhọc nhưng đủ để An Nhi nghe thấy.

Cuối cùng cũng được toại ý nguyện, nó vui mừng khôn xiết; nhanh chóng trèo lên xe ngồi và chiếc xe lên ga phòng đi.

An Nhi lại ép mặt trên tấm lưng hắn, vòng tay ôm thật chặt. Nó chỉ muốn thời gian ngừng trôi để có thể tận hưởng hơi ấm nồng nàn từ cơ thể kia. Vậy mà, chỉ trong thoáng chốc, hắn đã nó đến một khách sạn hào nhoáng. Có lẽ hắn sợ bị phát giác nên không đưa nó về căn nhà cũ nữa.

Bước vào quầy, lấy chìa khóa phòng từ nhân viên tiếp tân rồi hắn nắm lấy bàn tay An Nhi lôi đi mạnh, nhanh hơn.

Chỉ trong thoáng chốc nó nhận ra ánh mắt của nữ nhân viên kia nhìn nó thật khinh miệt; chợt nó nhận ra nó vẫn đang mặc đồng phục của trường.

Nhưng mọi sợ hãi, hổ thẹn đều tiêu tan khi cảm nhận bàn tay mạnh mẽ vỗ vập và vội vã từ bàn tay hắn, nó đau nhói nhưng vẫn cười trong hạnh phúc, vì nó đã bắt chấp tất cả để bên hắn rồi mà.

Lần này, hắn không mời nó vào phòng. Hắn đi trước, vào trong và dẫn đường đến tận phòng ngủ.

An Nhi vừa đóng chốt, nó đi theo mà hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoài hắn, đôi mắt dán chặt không thể rời khỏi bờ vai ấy; đã từng ôm nó trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hắn đã bước vào trong phòng, đợi nó bước qua cánh cửa tiện đưa tay nắm lấy bắp tay nó rồi xô ngã xuống mặt đệm vô cùng thô bạo.

Sự thật là trong giây lát nó cảm thấy sợ hãi, hoảng hồn rồi lại nhắm tịt mắt lại, miệng thét lên một tiếng vô thức. Đến khi nó mở mắt nhìn thì đã thấy gương mặt hắn đối diện với nó ngay trên giường trắng tinh kia.

Hai đầu gối quy hai bên kẹp chặt lấy thân thể nó, bàn tay vuốt nhẹ những lọn tóc và thì thầm bên tai:

”Em là đ.ĩ, còn tôi là khách...”

An Nhi chợt dạ, mắt nó căng tròn bắt chợt nhú lại.

Một tiếng nói vang lên thật nhẹ, thật mỏng như tiếng vỗ thủy tinh vang lên trong khoảng không gian tĩnh lặng: “Vâng...” ánh minh họa

Một tiếng nói vang lên thật nhẹ, thật mỏng như tiếng vỗ thủy tinh vang lên trong khoảng không gian tĩnh lặng: “Vâng...”

Nó cứ nằm như vậy, trên chiếc giường ấy. Lúc nó nhắm nghiền mắt vì hoảng loạn trước sự mạnh mẽ từ hắn, đôi khi lại thờ dốc trước nụ hôn dồn dập lại vội vã buông lời lán mõi; đến khi cơ thể nó run rẩy, nóng rất ngọt ngào dưới làn da hắn – nó lại kêu thét vì đau đớn của dục vọng đầu đời.

Cơ thể non nớt, tươi mát của An Nhi cháy đẫm mồ hôi ướt át. Nó vòng tay ôm lấy hắn, những giọt nước mắt nóng hổi hòa cùng mồ hôi mặn đắng. Nó r.ên r.ị bên hắn, từng lời mọt:

”Em yêu anh... Em yêu anh...”

Hắn dốc hai bắp chân nó đặt cẩn thận lên vai và bắt đầu đùn đẩy cơ thể. Hắn nhắm mắt lại, cắn chặt răng ôm lấy eo nó, còn An Nhi chỉ biết quẩn mình đau thắt trước sự man dại nơi hắn.

”Đau không...” Hấn trườn lên và thì thào bên tai nó, nhìn khuôn mặt đã tái xanh của An Nhi.

An Nhi lắc đầu, nó ôm lấy hai bên đầu hấn và thù thì những lời ngập ngừng: ”Chỉ hôm nay thôi! Hãy nói yêu em... Được không...? Để... em có thể lưu giữ... Hình bóng anh... mãi mãi...”

Hấn nhủ hai hàng lông mày, đôi mắt neho lại nhìn nó đau xót. Hấn hôn lên làn môi đỏ hồng của nó, hấn lại cắn răng đẩy mạnh đến tận cùng bên trong, lấp đầy nó bằng thứ tình yêu giả tạo mà hấn ráp tâm tạo ra.

Cả hai cùng thét lên trong tê dại, An Nhi thấy cơ thể nó kiệt quệ, thân dưới đau rất không còn đủ sức để dịch chuyển hay cử động chân nữa. Nó nằm sõng soài trên giường, nhìn hấn ưỡ oải rút cái bao cao su ra khỏi người rồi cũng ngã xuống thân thể nó.

An Nhi thỏa mãn cười, nó đau lắm mà cũng hạnh phúc đến nỗi môi không ngừng noãn sang hai bên. Nó ôm chặt lấy hấn, để hấn dựa vào bầu ngực nó ấm áp.

Hấn mệt nhoài, mắt nhắm nghiền rồi dần chìm vào trong giấc ngủ êm ái. Lồng ngực hấn đồng đều cùng nhịp tim nó, hơi thở nồng nàn phả vào làn da nó. n.g b.ò.n.g Trông hấn thật bình yên khi ở bên cạnh nó.

Theo WTT

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đoản ngược _Phần 1_

Cre: Tuy

Mẹ cô bị hãm hiếp, người đàn ông mẹ yêu bỏ đi.

Cô ra đời mang lại cho mẹ nhiều sỉ nhục, trở thành nơi để bà phát tiết tức giận.

Năm cô 2 tuổi, người đàn ông đó trở lại với mẹ, em cô ra đời.

Khác với cô, em được chào đón, nhận hết mọi yêu thương.

Mọi thứ tốt nhất, mẹ nói "nhường cho em"

Tuổi 17, cô thích học trường của mình. Anh. ôn nhu, hiền lành, và anh yêu cô.

Em gái khi đó mới 14 tuổi, quán lấy anh không rời. Nó nói.

"Em thích Từ Nghiên ca ca, lớn lên em muốn gả cho anh ấy"

Cô cứ thế âm thầm rút lui, tự gặm nhấm nỗi đau.

Anh không hiểu, tổn thương rời đi, xa cô, vứt bỏ tình yêu này.

Em cô 15 tuổi, cô 18. Ba mẹ mua xe hơi, em hí hửng lái thử, kết quả gây tai nạn, một xác hai mạng, người phụ nữ đó đang mang thai.

Cảnh sát ập đến, mẹ nói

"Giai Tuệ, hãy cứu em, hãy nhận con là người lái xe, Giai Nghi còn nhỏ, mẹ xin con"

Cô vào tù. Tinh thần rạn vỡ, số phận của cô theo nước mắt rơi xuống tan tác.

Xem như cô đền đáp công sinh dưỡng của mẹ.

Một tuần sau, có người bảo lãnh cô vô tội, là một người đàn ông trẻ tuổi. Nghe nói anh là doanh nhân thành đạt, tổng giám đốc công ty X.

Ngày cô đứng trước mặt anh nói cảm ơn, anh đáp lại cô bằng ánh mắt căm thù cực điểm.

Anh nắm cầm cô, bóp chặt như muốn vỡ ra.

"Ngồi tù đối với cô, rất nhẹ nhàng. Cô phải sống không bằng chết, trả giá nỗi đau đã gây ra cho mẹ con cô ấy"

Cô run rẩy, sợ hãi cuộn chặt tay.

Cô gái ấy, vị hôn thê của anh. Họ lẽ ra đã có một đám cưới. Tất cả kết thúc sau vụ tai nạn kia

Cô lẻ từng bước về nhà, mọi thứ tan hoang. Nhà cô bị đập phá.

"Giai Tuệ, hãy cứu mẹ, cứu cả nhà ta"

Mẹ cô nhào đến, khóc thương tâm, là anh ta làm.

Cô đến. Anh dường như biết trước cô sẽ xuất hiện. Anh đập liều thuốc lá đang hút dở, đập vào đầu gối, cô khụy xuống.

"Trước mặt tôi đừng bao giờ ngẩng cao đầu, thân phận của cô ở nhà này là kẻ giúp việc thấp hèn nhất. Cô chỉ có thể cúi đầu"

Anh lạnh lùng tàn nhẫn, trong mắt toàn hận ý.

Từ hôm đó, cô chắt vật sống. Trở thành osin kiêm tình nhân.

Lần đầu, anh đè cô dưới thân, cô chống cự.

Vẫn biết những gì nợ anh, trả hết đời không nổi. Nhưng cô không muốn dùng cách này.

"Tại sao?"

Cô quật cường, mắt ập nước.

"Tại sao ư? Thân thể thấp hèn của cô, tôi không hứng thú. Có điều, hành hạ một mình cô tôi không thoả mãn, cô phải mang thai, sinh đứa bé ra, tôi muốn tự tay bóp chết nó"

Ang nghiêng răng, bóp cổ cô. Tàn nhẫn rót mấy lời chết chóc độc địa. Mặt cô trắng bệch.

Trên giường, cô không có năng lực phản kháng anh. Đau đớn cả thể xác tinh thần, cô chỉ biết cắn răng rơi nước mắt.

"Cô cũng biết đau ư? Có đau bằng nỗi đau cô gây ra cho tôi không?"

Anh nhìn cô mỉa mai, chán ghét thứ nước mắt anh cho là giả tạo.

"Nghe cho rõ đây, đừng bao giờ khóc trước mặt tôi"

Anh rời cô không vấn vương. Vào nhà tắm gội rửa sạch thân thể, coi việc chạm vào cô

là bẩn thỉu. Anh thậm chí không để tâm rằng, anh là người đầu tiên vấy bẩn cô.

Cô nằm trên giường vô lực. Trái tim trống rỗng hoang tàn. Tuổi thanh xuân của cô, ước mơ, cuộc sống, tất cả tan nát trong một đêm kia.

Những ngày sau vẫn thế. Giữa hai kẻ làm tình với nhau, không có ân ái yêu thương, chỉ có hận thù, khuất nhục, cam chịu.

Đối với cô, anh thô bạo không thương tiếc, mặc cô van xin, cầu khẩn, chỉ khiến anh càng tức giận.

Cô uất ức, nhục nhã, nhưng lại không thể minh oan cho bản thân. Gia đình đó, mẹ cô, em cô, họ là máu mủ tình thân.

"Tôi phải làm gì, anh mới có thể tha thứ cho tôi?"

Cô nằm bẹp trên giường, ánh mắt vô hồn, chiếc chăn mỏng manh không đủ che đi dấu vết hoan ái mà anh để lại trên người, nó như nhắc cô vì sự sỉ nhục hèn mọn anh ban tặng.

"Việc cô cần làm là ở yên trong nhà này để tôi hành hạ, tôi muốn cô ném mùi mất đi tất cả"

Anh châm một điếu thuốc, dựa lưng vào ghế.

Hình ảnh của anh qua làn khói kia trông cô tịch, đơn độc bao nhiêu.

Cô nực cười, cô còn có thể thương cảm anh ta sao? Lẽ nào cô thống khổ, nên mọi thứ trong mắt cô đều là bi thương.

"Tha cho tôi"

Một lần nữa cô cầu xin anh. Cô biết anh muốn gì, nhưng sự trả thù tàn ác của anh cô không thể chấp nhận, cô không thể sinh đứa bé để anh bóp chết con cô.

"Tha? Ai cũng có tư cách cầu xin tôi tha thứ, ngoại trừ cô. Nên an phận, không thì đừng trách tôi"

Anh bỏ đi, cô lén lấy thuốc tránh thai cất giấu bỏ ra uống. Vài ngày sau đó anh bắt được.

Chat! Anh tát cô

"Khôn kiếp, cô dám!"

Anh găm lên. Lôi cô vào nhà tắm, xả đầy bồn nước nóng đầu cô vào đó. Cô ngạt nước ối cả thuốc, anh vứt cô xuống nền nhà tắm, lạnh lùng đập cửa quay đi. Cô bất lực, nằm khóc đến tìm nguội lạnh.

Anh sai những người giúp việc khác giám sát cô. Ngoài anh ra, họ cũng thay nhau bắt nạt cô. Cô luôn ăn cơm sau cùng, chỉ có cơm trắng và rau. Thức ăn thừa họ đã chôn chổ. Cô trong nhà này, so với con chó còn thua.

Đối với họ, cô là kẻ đâm chết nữ chủ nhân nhà này, vọng tưởng trèo lên giường anh thay thế bà chủ.

Cô dọn nhà, làm rơi vỡ con lợn sứ nhỏ màu hồng. Anh đẩy cô ngã sông soài, tay bị cửa vài vết chảy máu. Còn chưa cảm nhận được cái đau, đã bị anh nhắc cổ áo lôi dậy.

"Ai cho cô động vào đồ của cô ấy? Ai cho cô làm vỡ nó, ai?"

Anh gào lên. Ánh mắt như muốn giết người.

"Tôi..tôi không cố ý..tôi xin lỗi"

Cô sợ hãi, lắp bắp nói.

"Không cố ý, vậy cái gì đây?"

Anh gần giọng, chỉ tay vào đồng mảnh vỡ.

Cô e sợ, cúi xuống nhặt, chưa kịp chạm tay lại bị anh xô ngã lần nữa

"Đừng vấy bẩn đồ của cô ấy"

Anh mngồi xuống gom từng mảnh vỡ, nhẹ nhàng như thể chúng là người sống, còn cô mới là vật chết.

Nhìn anh tỉ mỉ nhặt nhạnh, động tác nâng niu trân trọng. Tim cô nhói buốt, dấy lên cảm giác xúc động không tên. Sự rung động trong tích tắc đó át hết hận thù bấy lâu giữa cô và anh.

Người con gái ấy của anh thật hạnh phúc. Cho dù đã chết thì sao? Nếu có thể một người vì cô mà yêu đến như vậy, có chết cô cũng cam lòng.

Ý nghĩ vụt qua, cô cười tự giễu. Trên đời này có người vì cô mà đau sao. Người thân còn có thể đẩy cô lên đầu sóng.

Hôm sau, con lợn sứ đã được đặt lại chỗ cũ, hẳn là anh đã thức cả đêm dùng keo gắn lại. Vết nứt không che được hết cũng không hề xấu đi chút nào, giống như tình yêu của anh và cô gái đó, dù chia lìa vẫn còn nguyên vẹn, sâu sắc đến như vậy.

Con lợn màu hồng trong mắt cô bỗng trở nên đẹp để lạ thường, cũng khiến cô chói mắt, lòng đầy chua chát.

Chiếc tủ lạnh trong nhà bếp, trước đây chỉ đựng riêng đồ ăn vặt của cô ấy. Anh không cho phép cô chạm vào

Cô sợ ý làm chập điện. Chiếc tủ lạnh theo đó mà hồng.

"Cô cố ý, có đúng không?"

Anh găm lên. Tức giận ngùn ngụt. Những vật kỉ niệm giữa anh và cô ấy, anh trân trọng bao nhiêu thì lại càng ghét cô chạm vào bấy nhiêu.

"Tôi không cố, tôi xin lỗi"

Cô lắc đầu, cố gắng thanh minh.

"Không có sao?"

Anh rít lên, lôi cô vào nhà tắm. Hôm đó anh bắt cô ngâm nước lạnh mấy tiếng. Cô sốt, nằm bẹp trên giường, không ai hỏi han, com nước, thuốc thang.

Anh say rượu, vào phòng đề lên người cô phát tiết, miệng liên tục gọi tên cô ấy.

"Lam nhi, anh nhớ em, anh yêu em"

Cô vô lực, mặc anh giày vò, nước mắt không ngừng chảy. Trái tim đau buốt cực hạn.

Buổi sáng rời giường. Anh ném cái ánh mắt khinh bỉ về phía cô:

"Loại đàn bà ghê tởm, mới có hai ngày, cô đã không nhận được mà bò lên giường của tôi sao?"

Cô im lặng, không đáp lại. Cúi đầu che giấu đau đớn lan toả. Đối với anh, hành động của cô như bất mãn, chống đối.

Nghĩ đến đó, lòng anh lại dấy lên nỗi giận khôn tên. Nắm cầm ép cô ngẩng đầu đối diện.

"Cô dám không cam lòng, chống đối lại tôi"

"Tôi không có"

Cô cam chịu đáp.

Sự ngoan ngoãn miễn cưỡng của cô không che giấu được gượng ép và đau lòng, khiến tim anh bỗng nhói, không kìm nén được cảm giác xa lạ xen vào. Anh trấn áp bản thân, cố gạt bỏ.

"Biết điều thì nên nhớ rõ thân phận mình, đừng quên cô ở đây để trả nợ những gì mà cô đã gây ra"

Anh lạnh lùng, nói xong rời đi.

Anh đi công tác, cô trốn về thăm nhà. Nhìn thấy mẹ, thấy em, cô muốn nhào vào lòng họ, để nước mắt rửa đi hết đau khổ.

Chân cô còn chưa kịp bước, họ đã chạy lại phía cô.

"Giai Tuệ, hần đã làm công ty ba con phá sản rồi, con hãy xin hần, hãy giúp mẹ, giúp gia đình ta"

Mẹ cô khóc, ánh mắt van nơn.

"Chị, bạn bè quay lưng lại với em hết rồi, lũ khốn đó bây giờ coi em là con vô sản"

Giai Nghi lắc tay cô, về mặt năn nỉ. Ánh mắt có chút cay cú, không cam lòng.

Trước đây, mỗi tháng mẹ và dương cho em tiền tiêu còn gấp hai, gấp ba tiền ăn của gia đình. Giai Nghi chỉ sài hàng hiệu, chơi với đám con nhà giàu.

Chân cô chôn tại chỗ, trái tim ê ẩm, cô gạt bỏ suy nghĩ sẽ nhào vào họ mà khóc. Cô trong nhà này, bây giờ là công cụ trả nợ. Cô xoay người, lặng lẽ đi.

"Cô đi đâu về?"

Anh ngồi giữa phòng khách, về mặt lạnh lùng chân cô run lên.

"Tôi.. về thăm nhà"

"Nhà?"

Anh cười đầy khinh miệt. Tiến lại áp sát cô vào cánh cửa.

"Cô còn có nhà sao?"

Cô ngắc ngứ, không đáp nổi. Đúng vậy, cô còn có nhà sao?

"Bước chân vào nhà này, cô chính là con nợ của tôi. Mạng của cô, sống hay chết do tôi quyết định, đừng bao giờ tự ý rời khỏi đây mà không có sự cho phép của tôi"

Anh gần từng câu, muốn cô lĩnh hội rõ ràng.

Ở khoảng cách gần như vậy, anh có thể thấy rõ từng biểu cảm chân thật trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Ánh mắt sợ hãi, cam chịu và luôn trốn tránh như con thỏ khiến anh phút chốc mềm lòng. Cảm giác này khiến anh sửng sốt. Anh điên rồi, anh lại đi thương hại kẻ thù của mình.

Không được, cô chính là kẻ đâm chết Tuệ Lam và hại chết con của anh. Anh phải khiến cô đau khổ, không được phép thương hại. Trong đầu anh dấy lên hồi chuông, tự cảnh báo mình.

Nghe anh nói, cô sửng sờ.

"Họ là người thân của tôi, anh không có quyền ép tôi không được gặp họ"

"Hahaha! Quyền? Để tôi cho cô biết, quyền lợi của cô trong nhà này là như thế nào"

Anh kéo cô vào phòng, ném lên giường lãng nhục. Cơ thể cô vết mới chồng lên vết cũ, dấu vết của hoan ái.

Cô in lặng, nằm như khúc gỗ. Anh không quan tâm, chỉ thoả mãn đòi hỏi của mình.

Xong việc, anh thần nhiên rời cô, không quên buông lời si và.

"Cô đã biết rõ thân phận của mình chưa? Quyền lợi của cô chính là như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đoản ngược _Phần 2_

Về phòng, anh điên cuồng đập phá đồ đạc. Điều vừa mới nghe được còn văng vẳng trong đầu.

Cô không phải hung thủ, nhưng lại mặc anh giày vò, trút hận.

Anh dựa vào tường, hai mắt nhắm lại, trượt xuống ngồi bệt trên sàn nhà.

Hình ảnh những ngày qua chung sống với cô hiện ra trước mắt, tất cả là dẫn vật, hành hạ.

Anh thống khổ, đan tay vào mái tóc sơ rối, dầy vò. Cảm giác áy náy bao trọn tâm trí.

Cô lẳng lặng vào phòng, lấy bông y tế băng đầu cho anh. Anh sửng sốt, nhìn gương mặt cô gần trong gang tấc.

Câu xin lỗi kẹt ở cổ họng, không thể nói ra. Cô nhẹ nhàng, săn sóc, hành động đó như cái tát vả vào mặt, khiến anh càng thêm tội lỗi. Cô vì cái gì không hận anh?

"Hãy tha thứ cho Giai Nghi, tôi xin anh"

Cô nhìn sâu vào mắt anh, chân thành cầu khẩn. Đây là lần cuối cùng, cô vì gia đình mà đánh cược.

Họ, dù có đối xử thế nào, vẫn là người thân của cô, huyết mạch chảy chung.

Cô bình tĩnh, anh hốt hoảng, cảm giác cô sẽ rất nhanh rời xa, tan biến trước mắt.

Nghĩ đến đó, lòng anh bỗng dưng khản trương, trống rỗng. Anh làm sao vậy?

Hai người ngồi gần nhau, khoảng cách lại xa ngàn dặm. Hiểu lầm, hận thù đã từng sâu sắc, thật khó mở lời hoá giải.

Anh chạy ra ngoài. Anh không muốn đối mặt với cô lúc này, anh bác bỏ mọi suy nghĩ. Tâm trạng hoàn toàn rối rắm.

Người anh yêu là Tuệ Lam, là hôn thê của anh, cô ấy đã mất. Anh ép buộc bản thân nghĩ đến Tuệ Lam. Nhưng gương mặt cô luôn hiện lên, lấn át mọi

thứ.

Tuệ Lam trong anh mờ nhạt, tan biến. Đến bản thân mình, anh cũng không làm chủ được. Đứng trước lý trí, anh thất bại.

Từ khi nào, cô trong lòng anh lại mọc rễ đâm chồi. Anh bắt đầu nghi ngờ tình cảm đã từng có giữa anh và Tuệ Lam, có thật sự là tình yêu?.

"Chị còn về đây làm gì?"

Vừa thấy cô, Giai Nghi ném chiếc gối thẳng vào mặt, ánh mắt căm ghét.

Giai Tuệ né tránh, nhủ mày khó chịu.

Từ hôm đó, anh chưa về nhà. Cô nhen nhóm hy vọng anh sẽ nghĩ đến lời khẩn cầu của cô, cô về nhà, cần nói chuyện với Giai Nghi.

"Chị về đây để xem tôi chặt vật thể nào đúng không? Hà???"

Giai Nghi lớn tiếng, sấn sổ tới. Mấy ngày cô ta không dám ra ngoài, nghĩ đến ánh mắt giết người của anh hôm đó, cô ta sợ đến mức ngủ cũng thấy ác mộng.

"Em hãy đến xin lỗi anh ta, hãy thẳng thắn đối mặt, kết thúc tại đây đi"

Cô bình tĩnh, bỏ qua thái độ hăm dọa của Giai Nghi.

Cô đã suy nghĩ, đây là cách tốt nhất để giải quyết. Anh đã biết sự thật, nếu em cô không chủ động, kết cục hẳn không dễ dàng gì.

"Xin lỗi. Hahaha, chị đùa sao? Chị nghĩ anh ta sẽ tha thứ cho tôi sao?"

Cô ta gào lên. Cảm thấy nực cười.

"Mọi lỗi lầm đều có thể tha thứ, em đừng trốn tránh nữa"

"Chị đang lên mặt dạy tôi sao? Tại sao tôi ra nông nổi này, còn không phải do chị. Vì chị nên anh ta mới biết sự thật, tất cả là tại chị"

Giai Nghi gào lên, tóm lấy cô cấu xé. Cô giật tay cô ta, đẩy một cái, Giai Nghi ngã xuống sàn nhà.

"Đủ rồi! Em xem lại mình đi, đừng cố chấp nữa"

Cô tức giận, quát to.

"Nếu em không thừa nhận sai lầm, sẽ mãi sống trong u mê, sợ hãi. Anh ta cũng vĩnh viễn không bỏ qua cho em đâu"

Cô lớn tiếng, mong Giai Nghi hiểu rõ, cô thật lòng muốn tốt cho cô ta.

"Chị dám đánh tôi"

Giai Nghi vực dậy, bùng bùng lửa giận, lao vào tát cô.

Bốp!

"Cút, chị cút ngay ra khỏi đây, chị là đồ con hoang, không phải con của ba tôi"

Cô ta điên cuồng la hét, vốn từ nhỏ được cưng chiều, phải chịu cảnh này, lòng đầy bất mãn không cam.

Cô sững sờ, đưa tay lau máu ở khoé môi.

"Giai Nghi, đừng để sau này em phải hối hận về những việc em gây ra"

Cô khẽ lắc đầu, ánh mắt đầy thất vọng.

"Chị cút đi, tôi bảo chị cút đi"

Giai Nghi vò đầu rối rắm lên.

"Chuyện gì xảy ra thế này, Giai Tuệ, sao con lại đánh em, con làm gì vậy, trời ơi"

Mẹ cô chạy ra, thấy Giai Nghi đầu tóc rũ rượi, trừng mắt nhìn cô, ôm lấy em cô, xem xét thương tổn.

"Con điên rồi, sao lại đánh em, nó là em gái con đây, sao tôi lại sinh ra đứa con gái như này"

Xót xa cho Giai Nghi, bà lao vào đánh cô thùm thụp. Cô chôn chân, không phản ứng, khoé môi nở nụ cười chua chát, âm thầm quay đi.

Ra khỏi cửa, nước mắt vô thức rơi xuống. Cô ngẩng đầu nhìn trời, nỗi đau luôn chôn chặt, nay lại cào vào tìm những vết xước. Đã đến lúc, cô nên trả nợ ân tình máu mủ này.

"Cô đi đâu về?"

Bước vào cửa, cô đâm sầm vào anh, đưa tay xoa chop mũi bị đau. Ngẩng đầu nhìn gương mặt anh đang hằm hằm phóng đại.

Anh giật mình nhìn bên má sưng đỏ của cô. Nhú mày lại.

Mấy ngày tránh mặt cô, anh đã bình tĩnh đối mặt, nhưng khi về nhà không thấy cô đâu, tìm anh chẳng lại vào giây, trong đầu lập tức xuất hiện ý nghĩ cô bỏ đi.

Anh vô thức chạy ra cửa mà không biết mình định đi đâu, làm gì, bỗng dưng phải cô.

Cô cúi đầu, xấu hổ. Lảng tránh cái nhìn soi xét của anh.

"Ai làm?"

Anh nắm cằm, nhắc mặt cô lên, ánh mắt tức giận, năm ngón tay in trên má cô đỏ bừng thật chói mắt.

"Tôi...không có gì"

Cô né tránh, định vượt qua anh về phòng.

"Là cô ta đúng không?"

Anh giật lại, hành động lúc này của anh bộc phát quan tâm vô lý mà chính anh không nhận ra. Chỉ biết thấy cô bị thương, anh bỗng tức giận.

"Cô không nói phải không?"

Anh rút điện thoại, định bấm số.

"Đừng như vậy, tôi xin anh"

Cô giữ tay anh lại, tha thiết van nài. Trước khi rời đi, cô sẽ giúp họ tháo bỏ nút thắt này, như thế, lòng cô mới nhẹ nhõm.

Ấm áp bất chợt dưới tay khiến anh sững sốt, nhìn xuống bàn tay cô đang nắm lấy.

Giữa hai người không phải chưa có chung đụng, nhưng lần này, chỉ đơn giản một cái chạm tay cũng khiến anh có cảm giác rung động khác lạ.

Cô vội rút tay lại, cảm thấy hành động của mình quá mức, cô ngượng ngập cúi gằm mặt.

Anh có chút mất mát, lòng lại bức bối vô cớ,

nghĩ đến cô vì cô ta mà bao che, lừa dối, tự mình nhận thương tổn, khiến anh cũng chịu dần vất. Lửa giận lại bốc lên.

"Cô nghĩ tôi có thể tha thứ cho cô ta sao?"

Anh gằn giọng. Người đàn bà độc ác như cô ta, không nên được hưởng hạnh phúc.

"Nó còn nhỏ, còn tương lai, anh có thể cho nó một con đường sống."

"Đủ rồi"

Anh không kiên nhẫn quá lớn. Thấy cô vì người khác mới phải nhún nhường cầu xin anh, anh rất khó chịu.

"Còn cô nữa, ngoan ngoãn ở trong nhà này cho tôi, nếu không, tôi không đảm bảo sẽ không làm gì cô ta đâu"

Anh uy hiếp rồi rời đi, gấp gấp như để chạy trốn điều gì. Nhanh đến nỗi, không phát hiện ra chính mình đang kiểm soát ép cô ở lại. Không biết trong vô thức, anh có thể hiểu cô sẽ không bỏ mặc người nhà mình.

Nếu anh phát hiện được chính mình lại hiểu cô như vậy, anh cũng sẽ hiểu rằng, anh đã yêu cô từ bao giờ không rõ. Tình yêu được bắt nguồn từ những thù hận.

Anh lái xe lao đi giữa đêm, gạt bỏ hết những lộn xộn trong đầu. Sương xuống mang hơi lạnh tạt vào mặt khiến anh tỉnh táo.

Trong Bar, cô gái mặc chiếc váy ngắn cũn cỡn ôm sát vào đùi, lộ ra đường cong dụ hoặc đàn ông.

"Cô em, đi chơi với anh"

Một tay ăn chơi lại gần, vuốt đùi cô dọc từ dưới lên, mắt híp lại chiếu vào bộ ngực đầy đặn phía trên, giờ ly rượu chủ động chạm ly với cô.

"Anh có tiền bao tôi sao?"

Giai Nghi lắc lắc ly rượu, ánh mắt mờ đục mê ly, tác phong của mấy kẻ hay đàn đúm.

"Mày khinh tao à, con điếm"

Nhận ra sự coi thường trong lời cô, hắn tóm tóc ả giật ngược lại phía sau, ly rượu rơi xuống vỡ tan, thu hút rất nhiều người.

"Á! mày làm gì vậy, buông tao ra"

Giai Nghi bất ngờ bị đánh, cô ta giãy giụa, chân loạng choạng trên đôi giày cao hơn mười phân.

Chat! Hắn cho cô ta một bạt tai.

"Con điếm, thanh cao cái nổi gì, chưa có ai dám chê ông mày đây không có tiền"

Mất hần long sông sọc, hung hãn giằng co, văng vật bên nọ bên kia.

"Mẹ mày, thằng chó, thả tao ra"

Cô ta đưa tay giữ tóc, giờ chân đá lung tung, miệng không ngừng la hét, chua ngoa, ghê gớm.

"Đề ông đây cho mày biết thế nào là không có tiền"

Hắn lôi cô ta đến chiếc bàn giữa Bar, gạt mọi thứ xuống đất, đè cô ta lên bàn, xé toạc chiếc váy mỏng manh.

"Aaaa! Khốn nạn, cứu đi, cứu tôi"

Trước sự hững hờ của hắn, Giai Nghi đã biết sợ hãi, đưa tay giữ váy. Người xung quanh an nhàn xem cuộc vui.

"Đừng mà, tha cho tôi, cầu xin anh"

Nghe cô ta cầu xin, thú tính càng bộc phát, hắn điên cuồng cười ha hả.

"Anh Hạo"

Hắn dừng động tác. Nhảy từ trên bàn xuống. Chạy ra phía cửa.

"Anh Hạo, anh đến rồi ạ"

Mọi người trong Bar cúi đầu chào anh, dường như anh có mặt ở đây, với họ đã thành quen thuộc, không có gì ngạc nhiên.

Anh liếc cô gái tả tơi nằm trên bàn, váy đã rách một nửa. Trong lòng khinh bỉ, mới bước vào cửa, vừa hay chứng kiến một màn hay ho.

Giai Nghi chật vật bò dậy, thấy anh xuất hiện bất thành linh. Cô ta sợ hãi một giây, bỗng chạy lại phía anh.

"Hạo, chuyện đó không phải em làm, đó là sự thật, anh hãy tin em"

Cô ta tóm tay anh lắc mạnh, một tay che váy đã bị xé rách trước ngực, tình cảnh thiếu trước hụt sau.

Anh cau mày, lập tức giật tay cô ta ra, ánh mắt chán ghét cùng cực.

"Đừng chạm vào tôi, cứu!!"

"Hạo, anh phải tin em, là Giai Tuệ, chính chị ấy đã lái xe"

Bốp! Nhấn nhện cực hạn của anh bị sự dối trá của cô ta phá vỡ, anh không ngần ngại quăng cho cô ta một cái tát.

Vì cô, anh đã kiềm chế không động đến cô ta. Bên ngoài, anh làm như không quan tâm đến lời cầu khẩn của cô ngày hôm đó, nhưng thâm tâm đã tự thoả hiệp từ bao giờ.

Anh cũng không hiểu nổi tại sao mình phải làm vậy, phải chăng anh muốn giữ chân cô lại?

"Hạo, em phải làm gì anh mới tin em, xin anh"

Anh hít một hơi sâu, kiềm chế cơn bốc phát muốn giết cô ta tại chỗ, nắm cằm cô ta bóp chặt.

"Có phải, chỉ cần tôi tin, cô làm gì cũng được đúng không?"

"Đúng vậy, Hạo, em có thể làm bất cứ điều gì?"

Giai Nghi gật đầu lia lịa, như vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết.

"Được, cô mau đi chết đi! Đến đó tôi sẽ tha cho cô!"

Giai Nghi im lặng, anh quay bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đoạn ngược _Phần 3_End

Cre: Túy

"Bảo bối, em muốn dâng quà gì cho anh vậy?"

Gã đàn ông béo ú, dúi cái đầu hói vào khe rãnh sâu hun hút giữa đôi gò bồng của Giai Nghi, bàn tay không an phận mon tron cặp mông đầy đà. Đôi mắt híp lại chỉ còn một khe hở, đủ nhìn thấy đục vọng bên trong.

Giai Nghi đóng cửa, gác hai chân lên đùi hăn, di ngón tay khắp ngực, lẳng lơ dụ dỗ.

"Anh gấp như vậy làm gì? Em chỉ muốn anh giúp em chăm sóc cô ta một chút"

Ả nhếch môi, hình dung đến cảnh Giai Tuệ bị lẳng nhục, lòng đầy hả hê.

"Chị, em ở đây"

Giai Nghi vẫy tay, Giai Tuệ mỉm cười tiến lại gần. Nhận được tin nhắn vền vẹn vài từ của cô ta, ngụ ý nhờ cô giúp đỡ đến gặp anh. Cô rất vui, cuối cùng em cô cũng hiểu ra.

Cách vài bước chân, chiếc xe oto màu đen bất ngờ đổ xích trước mặt, một tên cao lớn bước xuống, tóm Giai Nghi lôi lên xe.

"Aaaa! cứu em, chị Giai Tuệ"

Giai Nghi vùng vẫy la hét, kêu tên cô.

"GIAI NGHI!!!"

Cô hoảng hốt chạy theo, tóm được một tay cô ta, lập tức lôi lại thật mạnh.

"Buông ra, buông em tôi ra, cứu với"

Cô giữ chặt, la hét, dùng túi sách đập túi bụi vào người hăn.

"Cứu em, chị"

Giai Nghi hợp tác giầy giũa, chân tay vùng vẫy.

Tiếng la hét làm hấn bức bội, nhìn lên xe hát hàm, một tên khác nhảy xuống tóm lấy cô.

"Mang hết đi"

Giai Tuệ sợ hãi, vội cắn vào tay hấn.

"Á, con khôn, dám cắn tao"

Bốp! Hấn tát cô nỏ đom đóm mắt, ngã sấp xuống vỉa hè, Giai Tuệ tóm một chân hấn giữ lại.

"Buông ra, cứu tôi với"

Bụp!

Hấn mắt kiên nhẫn, chặt tay vào gáy cô, Giai Tuệ bất tỉnh, bị hấn lôi vào xe.

Trong xe, Giai Nghi khẽ vuốt vấy áo ngăn nắp, ung dung dựa lưng vào ghế, đưa tay vân vê lọn tóc trên mặt Giai Tuệ, thủ thủ bên tai cô.

"Chị gái, để em cho chị nếm cảm giác bị cưỡng bức là thế nào"

Ánh mắt toát ra hận ý, dùng ngón tay trò mô

phong khuôn mặt xinh đẹp của cô, miết dần từ trán đến môi, đến cằm, nhếch môi cười quý dị.

"Xinh đẹp thật, nhưng cũng trở thành đồ chơi mà thôi, hahaha"

Cô ta cười rộ lên, hết sức thỏa mãn, móc cọc tiền đã chuẩn bị trong túi ném về phía trước.

"Đến đây thôi, tất cả của các anh"

Tên ngồi ghế phụ lật khăn che mặt xuống, cầm cọc tiền đếm.

"Cô em rất sòng phẳng, sau này cần gì cứ gọi bọn anh"

Hấn vỗ vỗ vào má ả giao hảo, cười hài lòng.

"Được".

"Bảo bối, quà của em cực phẩm đấy"

Gã lướt mu bàn tay qua má Giai Tuệ, ánh mắt háo sắc dâm dục, miệng cười méo xẹo ghê tởm.

"Thích sao?"

Giai Nghi nheo mắt, hai chân bắt chéo làm chiếc váy xê hông co lại vài phân, kẹp điều thuốc lá hít một hơi, thông dong nhả khói, vẻ bất cần.

"À, hà hà, bảo bối, thì thích, nhưng không bằng em được"

Hấn xán lại nịnh nọt, vuốt ve bấp đùi trắng nõn của ả.

Cô ta hừ lạnh, liếc mắt nhìn Giai Tuệ hôn mê trên giường, ném điều thuốc xuống đất, dùng mũi giày di nát.

"Chúc anh hưởng thụ vui vẻ"

Nói rồi quay đi, miệng cong lên nụ cười hả hê

bất chính.

Cửa phòng sập lại, gã không đợi được lao lên giường, ánh mắt thèm thuồng nhìn cô một lượt, như thường thức mỹ vị, đưa tay cời cúc áo cô.

Giai Nghi bước ra sảnh khách sạn, quay đầu nhìn hướng vừa rời khỏi, nhếch môi hừ lạnh.

"Thẩm Giai Tuệ, sau hôm nay, để xem chị còn thanh cao được nữa không, hừ"

"Cô nói cái gì?"

Giọng nói của anh sau lưng làm cô ta giật bắn người, rồi cả túi sách xuống đất, cô ta lui sát vào tường, mon men bỏ chạy. Sao anh ta lại ở xuất hiện ở đây.

Anh tóm cô ta giật lại, áp sát vào tường, bóp cổ.

"Cô mới nói cái gì? Cô đã làm gì cô ấy"

Anh gầm lên, Giai Nghi sợ chân run rẩy, lắc đầu nguầy nguậy.

"Tôi...không làm gì cả?"

"Không làm gì?"

Anh rít lên, dùng thêm sức, cả hai bàn tay to lớn siết chặt cổ cô ta nhấc lên.

Giai Nghi bị dán lên tường, hai chân lúng lằng, há miệng hít thở. Mắt cô ta trừng ra, giàn giụa nước, hai cánh môi run rẩy.

"Tôi hỏi lần cuối, cô đã làm gì cô ấy? Cô ấy đâu?"

Anh không kiên nhẫn, gần từng chữ, kìm chế ý định giết chết cô ta, đồng thời thả lỏng tay, cô ta mềm nhũn rơi xuống, thờ dốc cướp không khí, ho sặc sụa. Vô cùng sợ hãi, kích động.

"Cơ hội cuối cùng, cô ấy đâu?"

Không thể chờ đợi, anh xụp xuống nắm áo cô ta.

"Tầng..8, phòng..802"

Giai Nghi cố gắng rặn ra vài chữ, âm thanh khàn khàn, vừa nói vừa ho đến trào nước mắt,

"Xử lý cô ta cho tôi"

Anh nói với trợ lý phía sau, chạy vụt đi.

Giai Tuệ mơ màng, cảm thấy thân trên mát lạnh. Cô mở mắt, một khuôn mặt già nua ụ thịt phóng đại, hai mắt đỏ ngầu đầy dục vọng.

"Aaaa!!"

Cô hét lên, dùng chân đạp thật mạnh, hấn ta bị bất ngờ lộn xuống giường.

Giai Tuệ bật dậy, lui vào góc giường, khép vạt áo trước ngực, ánh mắt hoang mang, sợ hãi.

"Ông..ông là ai, ông định làm gì tôi"

Hấn lắc lắc đầu, đốt sống cổ kêu răng rắc, híp mắt nhìn cô như sói đói.

"Cô em, làm gì mà hét to vậy, còn chưa hưởng thụ lạc thú mà"

Cô run rẩy tóm chăn, cầm gối ném về phía hấn, hét toáng lên.

"Đừng qua đây, đừng! Tránh xa tôi ra, cút đi"

"A, thú vị, nhưng anh không thích bạo lực tình dục đâu, em tốt nhất ngoan ngoãn"

Hấn bồn chồn, cổ họng phát ra tiếng cười the thé dâm loạn, da gà cô nổi lên toàn thân.

"Đừng lại đây! Ông là ai? Em gái tôi đâu"

Cô dùng hai tay bao chặt cơ thể, trấn áp cơn run rẩy.

"Em gái? hahaha! Em ngây thơ quá rồi, em gái mà em bảo, đã mang em dâng cho anh đây"

Hắn cười thống khoái, nhìn cô đầy thương hại, coi cô là kẻ ngu ngốc nhất hắn từng gặp.

"Không, không thể nào, ông nói dối, không thể nào"

Cô bưng kín hai tai, không muốn nghe, chân lùi về sau, nước mắt tuôn không kìm được.

Cô không tin, không dám tin, tại sao Giai Nghi lại đối xử với cô như vậy, cô đã làm gì sai? Tại sao?

"Hahaha, tin hay không đó là việc của em. Bây giờ, anh chỉ muốn cùng em vui vẻ thôi, cưng ạ"

Hắn nhào vào cô.

"Không, buông tôi ra, cảm thú, khôn nạn, rút đi."

Cô la hét khàn giọng, dùng hết sức lực đâm đá, kháng cự, mặt hắn bị cào để lại vài vết xước. Cô trèo lên giường, chạy qua phía bên kia.

"Mèo hoang, lại đây, anh sẽ hảo hảo cưng chiều"

"Không! Rút đi! Đừng qua đây"

Cô vớ bình hoa trên tủ đầu giường, đập vỡ tan, cầm một mảnh kề lên cổ.

"Nếu ông qua đây, tôi sẽ chết ngay lập tức"

Cô đe dọa, ánh mắt kiên quyết

"Mẹ kiếp, bố mày không kiên nhẫn thế đâu"

Hắn dờ giọng, không nhả nài lao về phía cô.

"Aaaaa!!!"

Giai Tuệ hét một tiếng, theo bản năng giơ

tay ra trước chống đỡ, hắn đang đà lao tới không kịp né, mảnh vỡ cắm thẳng vào bụng.

Cô run cầm cập giờ bàn tay đầy máu lên, mặt trắng bệch, miệng cứng lại.

Hắn ôm bụng, máu tràn qua kẽ tay, ngẩng đầu nhìn cô, mắt nổi tia máu, sát khí ùn ùn kéo đến.

"Mày dám giết tao"

Hắn rống lên như con thú, tóm cô quăng lên giường, Giai Tuệ bị va đầu vào tường, trực tiếp hôn mê, hắn cứ thế nhào tới.

Bụp!

Một cú đập giáng vào lưng, hắn lăn mấy vòng rơi xuống đất.

"Xúc vật, mày đã làm gì cô ấy"

Anh gầm lên, lao đến đá túi bụi vào thân hắn, vết thương ở bụng trào máu, hắn rúm ró kêu rên.

Anh tóm áo hắn nhấc lên, giáng quả đấm thật mạnh vào mặt, máu mũi toé ra.

"Thằng chó, mày dám làm thế với cô ấy, tao giết mày"

Con giận không thể dập tắt, anh điên cuồng đâm đá, nghĩ đến gã dơ bẩn mày vừa động vào cô, máu trong người anh sôi sục, hận không thể giết chết hắn.

Đánh đến khi mỏi tay, hơi thở hỗn hển. Hắn nằm im dưới đất, máu me đầy mặt, một con mắt đã sưng húp.

Anh tiến lại giường, cời áo khoác lên người cô, ôm cô lên.

"Thì ra là mày, Hàn Vu Hạo, thật có duyên, sao đàn bà nào của mày cũng được dâng đến miệng tao thế, haha"

Hắn tàn hơi, mĩa mai khiêu khích, không quan tâm đến đau đớn.

Nhận ra cừu địch trên thương trường, hắn

dở giọng châm biếm, trực tiếp đánh vào tự tôn của anh.

Tay anh cứng lại, quay đầu nhìn hấn, ánh mắt

căm thù lẫn nghi hoặc. Hấn có ý gì?

"Hahaha, ngạc nhiên lắm phải không? Con ghệ Tuệ Lam của mày không kể cho mày nghe nó rên rỉ dưới thân tao như thế nào sao? Hahaha"

Hấn cười như kẻ điên. Nhìn mặt anh trắng bệch, hấn có cảm giác thoải mái, sung sướng.

"Mày nói cái gì? Nói lại tao xem"

Anh lao vào tóm cổ áo hấn, mu bàn tay nổi gân xanh. Mắt anh trừng ra như muốn nuốt tươi hấn.

"Bất ngờ lắm đúng không? Mày có biết Hàn thị của mày vì sao thất bại trong hợp đồng hãng xe mới không? Là tao đấy, cũng là nhờ vị hôn thê của mày giúp một tay, hahaha"

Hấn hớn hớn nói, lấy việc đã kích anh làm vui.

Tay anh run lên, trái tim bất ngờ bị bão tố vây lấy, cuộn cuộn phong ba.

Không thể nào, anh không tin, Tuệ Lam sao có thể là người như vậy, nhất định là anh nghe nhầm.

"Không, mày nói láo, tao không tin, cô ấy không phải như vậy"

Anh gào lên, đám liên tiếp vào mặt hấn, cố gắng bác bỏ điều vừa nghe.

Gã nằm bẹp dưới đất, đưa tay quệt máu, há hê nhìn anh bằng ánh mắt thương hại, điều này đối với anh như một sự sỉ nhục cay đắng nhất.

Anh lui về sau, đưa tay ôm đầu, anh không thể chấp nhận sự thật này, tất cả đều là lừa dối, là giấc mơ.

"Ông vua trong giới kinh doanh? Hahaha, tao thấy mày chính là ông vua thất bại. À, tao quên mất, còn đứa bé trong bụng nó, chút nữa tao phải đến cảm ơn mày đã hào phóng nuôi con họ tao, nhưng thật không may, chắc chắc"

Hấn tặc lưỡi nhún vai, một bộ tiếc nuối giả tạo. Câu đã kích cuối cùng này đích thực là đòn trí mạng giáng thẳng vào tim anh.

Tâm co rút liên tục, đầu óc anh hỗn loạn choáng váng không còn nghe nổi. Anh lao đến đập vào hạ thân hấn.

"Câm mồm, mày im đi, tao không tin, tao giết mày, im đi, im đi!"

Anh mất hết lý trí, điên đảo phát tiết, càng đánh, càng mạnh tay, hồi lâu không thấy hấn gãy giụa mới dừng lại, không quan tâm hấn chết hay sống.

Anh ngồi bệt xuống nền nhà, đưa tay bưng mặt, cố bôi xóa tâm trí của mình triệt để sạch sẽ.

Vị hôn thê ư? Cô gái mà anh nghĩ rằng mình đã yêu thương hết lòng, chờ đợi mang đến cho cô một đám cưới hạnh phúc, hoá ra lại là kẻ đâm sau lưng anh.

Cảm giác bị lừa dối, phản bội khiến anh nhục nhã, tức giận, đau đớn hơn là tận bây giờ anh mới biết.

Vậy suốt thời gian qua, anh đang làm gì? Anh vì ai mà đau khổ, thương tâm? Anh vì ai mà trả thù. Hahaha, nực cười. Tình yêu ư? Toàn dối trá.

Anh cười thành tiếng, hai bả vai run rẩy, trái tim gào thét muốn nổ tung cả lồng ngực thoát ra ngoài, nước mắt vô thức rơi xuống.

Kẻ thất bại, đúng vậy, anh đã thất bại một cách

End

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đêm lạc hoan khó quên (H cao)

Hello mọi người! Đạo này không có thịt nên không nhiều người xem bây giờ ta xin dành riêng một chap đoán H cực mạnh luôn nhé! À nhắc lại đây là những truyện mình sưu tập được không phải mình viết đâu nhé!

Tác giả: Tạc Hoàn

Thể loại: H

Cảnh báo: Cảnh báo mạnh. Truyện dành cho ai trên tuổi trưởng thành, 18 +

Tiết tử

Màn đêm u tĩnh, lạnh lẽo. Bao trùm cả căn phòng, không gian u ám, có tiếng thở dốc của nữ nhân, trong đêm tối, tiếng nữ nhân rên rỉ vang khắp vòng, vô cùng ái muội.

Một chút ánh sáng chiếu thẳng vào nữ nhân, hiện lên dung nhan khó có thể nói là vô cùng xinh đẹp. Làn da trắng mịn màng khiến nữ nhân nào nhìn nàng điều phải ghen tị, môi anh đào nhỏ nhắn phát ra tiếng rên rỉ, nói không nên lời mị hoặc, mũi nếu huyền đàm. Ánh mắt có thể nói giống như đa tình, trong suốt sáng ngời, tương chừng như nàng sắp khóc, ánh mắt đa tình thoáng phát ra kiều mị có thể câu hồn nhân. Trời sinh mị lực ánh mắt.

Nhìn ánh mắt hiện tại đang chìm đắm trong dục vọng, không ngừng phát ra mị hoặc, những tiếng kêu rên rỉ đòi mạng. Nàng giống như yêu tinh, dụ hoặc nam nhân, thân thể nàng không ngừng vận vẹo, khó chịu. Căn phòng, u ám bao phủ tương chừng thay vào đó là ánh sáng.

Lóe rọi thân thể đường cong tuyệt đẹp của nàng. Bờ vú nhưng đang nhấp nhô, bộ ngực nàng giống như đỉnh núi, khiến người khác muốn khám phá, tiếng thở dốc càng tăng lên, bàn tay thon dài của ai đó chạm vào nàng, tàn bạo bóp mạnh. Không lưu tình khiến nàng khó chịu.

Nam nhân kia bá đạo, tham lam chiếm lấy thân thể nàng. Nụ hôn của hắn tuy bá đạo nhưng không thiếu ôn nhu, như cẩn thận làm nàng thoải mái, sợ nàng bị tổn thương, mỗi từng động tác làm nàng điều trăm mê.

Căn phòng chứa đầy tình dục, hắn không ngừng lấy bàn tay xoa bóp vú nàng. Kỹ thuật tương chừng non nớt, nhưng lại đủ khiến nàng khó chịu, không ngừng càng muốn thêm, thân thể vận vẹo phát ra tiếng thở dốc, cả người đầy nhiệt muốn toát ra, muốn ngừng cũng không ngừng được. Nàng muốn thêm.

Môi hắn khẽ chạm vào cổ nàng, thân thể khỏe mạnh hắn hiện ngay trước mắt nàng. Quả thật là mãnh nam, thân thể rắn chắc, cơ 6 múi cao, nếu bất kỳ sắc nữ nào nhìn thấy thân thể hắn, hận lập tức không thể nhào vào ăn lập tức, mê kiện đáng người, quả thật là mị lực nam nhân.

Bờ môi hắn tiến đến bờ vú, khẽ liếm nhẹ nhàng khiến nàng không ngừng rên rỉ, hắn hấp thụ như đứa trẻ hấp thụ sữa mẹ, thèm khát. Bờ ngực đầy đà không ngừng hấp dẫn hắn, ánh mắt hắn chìm đắm dục vọng, bàn tay cứ xoa bóp ngực nàng, thanh âm khàn khàn lên tiếng:

– Thụy Nhi, em thật là yêu tinh phải xuống đây đạo anh...

Nàng không ngừng rên rỉ, nàng muốn tiếp, nàng không thể chịu sự đùa giỡn của hắn, nàng muốn, nàng thật khó chịu, nàng vừa rên rỉ nàng vừa nói:

– Ngạn Thành... ần...a...đừng dừng... ần...thật khó chịu...

Hắn tà ác đùa giỡn bộ ngực nàng, khuôn mặt anh tuấn thoáng cười tà ác, ánh mắt chìm đắm trong dục vọng:

– Muốn sao...

Thật khó chịu, nàng muốn thêm nữa. Nàng rên rỉ vừa nói:

– Ần...a...â...n...muốn... ần...

Hắn lấy bàn tay thon dài, từ lướt xuống vùng cấm, hai ngón tay không ngừng khoét ở chỗ âm đạo. Hắn mò bên trong cơ thể nàng, những thứ cần phát tiết ra khiến nàng thoải mái càng muốn thêm nữa. Tiếng kêu rên rỉ mị hoặc:

– Muốn thêm nữa... ần...a... ần...

Chỗ vùng âm đạo không ngừng ướt ả, phát ra tinh dịch. Hương thơm mật ngọt ở vùng âm đạo không ngừng hấp dẫn hắn, hắn thèm khát, bàn tay dính chất tinh dịch càng hấp dẫn mê ly. Nhìn nàng sung sướng thoải mái, trạng thái phi dục phi tiên.

Hắn liếm nhẹ trên bàn tay, hương vị mê người. Lâm Thụy Nhi, một cô gái xinh đẹp mê người, thoát tục, tao nhã, từng cử chỉ thoát ra mị lực, ánh mắt đa tình câu hồn như muốn hấp dẫn người khác, trong suốt khiến hắn nhìn không được chà đạp, thèm khát cơ thể nàng. Lâm Thụy Nhi, nàng như là yêu tinh xuất thế, câu mị nam nhân, bất cứ cử chỉ, hành động điều khơi dậy dục vọng nam nhân.

Thân thể mê người của nàng không ngừng cuốn hút lấy đàn ông, bao nhiêu nam nhân thèm khát cơ thể với nàng, dù có lên giường một lần điều đủ họ thỏa mãn, cam nguyện. Hắn ghen tị những ánh mắt bọn nam nhân nhìn nàng, đói và thèm khát. Hắn ganh tị, nhìn thân thể yêu kiều mê người, hắn không ngừng muốn giữ lấy, nàng là của hắn.

Yêu tinh dành riêng cho hắn, hương vị mật ngọt, hắn thật sự thèm khát. Hắn dùng miệng, khẽ lướt giữa vùng cấm, tách hai chân nàng ra, toàn bộ mê cung

điều hiện ngay trước mắt hắn, vùng âm đạo mê người, ướt đầm tinh dịch. Hắn khẽ liếm nhẹ, mỗi lần liếm là mỗi lần nàng phát ra rên rĩ. Nàng không ngừng giãy dụa, thật khó chịu:

– Ân a...ân...a...thật...a...khó...ân...a...chịu...

Hắn vừa liếm vừa nói, thanh âm ôn nhu:

– Từ từ rồi sẽ hết...khó chịu...

Hắn dùng lưỡi khám phá vùng âm đạo, khẽ hút mùi vị hương thơm mật ngọt. Mùi vị hắn mỗi lần nếm đều không thể quên được, hắn như đã thú đói khát, hấp thụ vùng âm đạo, cả người nàng không ngừng rên rĩ:

– Ân..a...ân...thật thoải...mái...ân...a...

Hắn liếm vùng âm đạo, đầu lưỡi uốn éo, mò kiếm nơi âm đạo. Mật ngọt đều bị hắn hút hết, bàn tay thon dài không ngừng xoa vú bên phải, bờ vú nhô lên cao trong mê người.

Hắn hấp thụ xong, khoe môi còn dính ít tinh dịch, hắn muốn thêm *tiểu đệ đệ* của hắn không thể nhịn được nữa. *Côn thịt* của hắn to, thô ráp, ướt át, hắn mỉm cười tà ác, ra lệnh nàng:

– Thụy Nhi ~, liếm ta...

Nàng vẫn chìm đắm dục vọng, như nô lệ tuân theo mọi điều mệnh lệnh của hắn. Nàng bắt lấy *côn thịt*, dùng lưỡi liếm nhẹ như liếm que kem, ướt át vô cùng. *Côn thịt* to khiến nàng khó có thể chịu nổi, nàng không vừa thờ dúc vừa liếm.

Miệng vẫn dính chất lỏng tinh dịch, quả thật mê người. Nàng mệt mỏi, tất cả tinh dịch đều bắn vào người nàng. Ướt đầm mệt mỏi, nhìn khuôn mặt mệt mỏi, muốn buông tha nhưng hắn lại không tha, hắn chưa thoải mái, hắn muốn tiến vào nào.

Nàng mông lên, vùng âm đạo lại xuất hiện trước mặt hắn, kiều diễm ướt át. Hắn tà ác cười, hắn muốn *tiểu đệ đệ* của hắn tiến vào, vùng âm đạo bị vật lạ xâm lược, khiến thân thể nàng mẫn cảm, đầu đón.

Côn thịt xâm lược vùng âm đạo, thỏa mãn. Thân thể nàng chịu không được nổi tra tấn, ngứa xiu đi, tinh dịch vùng âm đạo bắn ra trên mặt hắn, gương mặt anh tuấn dính tinh dịch càng phát ra cổ mị lực mê người. Ánh mắt thâm thúy như bầu trời đêm, chìm đắm dục vọng, hắn tà ác cười:

– Tường ngứa xiu, anh có thể buông tha cho em sao! Anh muốn tiếp...

Còn nàng bất tỉnh nhân sự, không cảm giác được, hắn đang muốn hơn nữa. Dùng sức đâm vào âm đạo của nàng, tinh dịch bắn ra, cảnh tượng vô cùng kiều diễm ướt át, đẹp mắt.

Đêm từ từ còn dài vẫn tiếp tục tiếp diễn dù nàng bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Đoàn BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trình

Mới yêu nhau được 5 tháng nhưng cả Tiến và Hoa đã bàn tới chuyện hôn nhân rồi. Ngày Tiến đưa Hoa về ra mắt, cả nhà anh ai cũng ưng cô con dâu trí thức ngoan hiền như Hoa. Bị nhà giục cưới kéo sang năm Hoa năm tuổi không cưới được, được đà Tiến xúc tiến kế hoạch cưới luôn cho mau.

Ngày cưới đến đi cùng cô vợ đẹp như Hoa, Tiến tự hào và hãnh diện lắm. Anh kéo vợ đi chúc rượu khắp các bàn cho đến khi đụng mặt Hào (tình cũ của Hoa). Nhìn Hoa hạnh phúc bên Tiến, Hào cười đều rồi kéo Tiến ra góc sân ri tai nói câu này khiến Tiến lộn hết cả ruột muốn đập phá 1 số thứ.

- Đừng tự mãn như thế. Ông chỉ là kẻ đến sau và dùng đồ đã qua sử dụng bởi tôi thôi. Ăn lại mà tự đắc như đứng rồi đấy. Chúc ông có 1 đêm tân hôn tuyệt vời. Ôi, chỉ cần nhớ đến cái đêm tôi và Hoa cuồng nhiệt bên nhau mà tôi lại thấy nóng hết cả người lên rồi. Cô ấy tuyệt trong khoản đó lắm đấy, không biết với ông là thế nào.

- Mà, mà có ý gì?

- Biết rồi lại còn giả vờ. Thôi chúc vợ chồng ông hạnh phúc tôi về “kẻ nhai lại” à.

Nghĩ vợ mất trinh với tình cũ, đêm tân hôn chồng uất ức hành xác vợ làm tới 7 hiệp nhưng.. - Hình 2

Tiến tát bóp cái vào mặt Hoa rồi đẩy cô xuống giường mà bạo hành vợ “chuyện ấy”.

Hào tự đắc cười điên dại bỏ về mà Tiến sôi máu vô cùng, anh nhìn vợ mắt đầy uất hận nhưng vì là đám cưới nên anh cố giữ bình tĩnh và coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Đêm tân hôn đến, Tiến tát bóp cái vào mặt Hoa rồi đẩy cô xuống giường nhìn với ánh mắt hằn học không cho Hoa cất nửa lời mà bạo hành vợ “chuyện ấy” như đúng rồi.

Càng âu yếm vợ Tiến lại càng nhớ tới lời thằng Hào nói lúc chiều anh càng cay hơn. Thì ra Hoa đã mất trinh với tình cũ, em không còn trinh nguyên nữa vậy mà anh không hề hay biết lại cưới 1 đứa mất trinh về làm vợ. Vậy thì từ đêm nay, anh sẽ dùng chuyện này để hành xác, tra tấn Hoa để trút giận trong lòng.

Cứ thế, Tiến bắt vợ làm chuyện ấy 7 hiệp lận trong đêm tân hôn 1 cách tàn bạo khiến Hoa choáng váng và không hiểu chồng lại làm thế với mình. Kết thúc chuyện ấy, Hoa gạt nước mắt yếu ớt hỏi chồng.

- Em là vợ anh có phải là gái đầu mà anh đối xử với em như vậy?
- Với tôi, cô còn thậm tệ hơn loại gái đứng đường đó. Đồ đàn bà mất trinh như cô không có tư cách làm vợ tôi, được tôi nâng niu trân trọng hiểu chưa?
- Mất trinh? Sao anh lại nói em như vậy? Em mất trinh bao giờ, với ai mà anh lại vu khống cho em thế?
- Cãi à, thằng tình cũ của cô đã nói với tôi hết rồi. Cái gì mà 1 đêm nóng bỏng, cuồng nhiệt chứ? Tôi khinh, tôi khinh loại đàn bà mất trinh như cô.
- Anh nghe anh Hào nói ư? Người ta nói gì anh cũng tin sao, còn vợ anh thì anh không có 1 chút niềm tin ư?
- Không!

Bực tức không muốn cãi nhau với vợ nữa, Tiến bật điện đi thay đồ tới quán rượu uống rượu giải sầu thì nhìn xuống quần đùi của mình tá hỏa. Gì thế này, máu đỏ, máu đỏ sao lại bám đầy quần anh thế này. Lẽ nào đây là máu trinh của vợ ư? Không thể, chẳng phải thằng Hào nói vợ và nó đã abc rồi cơ mà. Không tin được chuyện này Tiến lao ra hỏi vợ.

- Vợ, những giọt máu này là sao? Em không lừa tôi đó chứ?
- Lừa, thấy nó rồi anh vẫn nghĩ em lừa anh sao? Đó là máu trinh, anh tin hay không thì tùy em không giải thích nữa. Người ta ghen tỵ, muốn phá vỡ cuộc hôn nhân của mình bằng những lời bịa đặt, vu khống anh tin sái cổ vậy đấy thì em giải thích làm gì chứ? Em sẽ về ngoại, sau này anh đừng tìm em nữa. Em không muốn sống bên 1 người không hề biết tin tưởng vợ mình.
- Hoa, đừng làm thế. Giờ thì anh tin rồi, tin thật rồi. Anh đã sai khi đại dốt nghe lời tình địch để làm khổ em, sai vì đã không tin em. Nhưng em à, mình là vợ chồng em tha thứ cho anh lần này được không? Anh sẽ bắt thằng Hào đến xin lỗi em.
- Muộn rồi, đêm nay anh coi em không gái gì con đ*** vậy là rõ cả rồi. Với anh trinh tiết còn quan trọng hơn cả vợ. Nếu như em mất giọt máu trinh đó thì sao nhĩ, những đêm tiếp theo anh sẽ bạo hành đay nghiến em như thế nào. Em yêu anh nhưng không thể chấp nhận điều này được.

Hoa bật khóc nức nở mặc vội cái váy vào rồi lao ra khỏi nhà mặc Tiến có ngăn cản xin lỗi. Đã 1 tuần trôi qua kể từ đêm tân hôn hôm đó Hoa vẫn không chịu gặp và tha thứ cho chồng dù Tiến rất thành tâm. Có lẽ vết thương Tiến gây ra cho vợ quá lớn khiến cô sốc và cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Chỉ vì lời kích bác của người ngoài, chỉ vì coi trọng cái màn trinh hơn vợ mà Tiến đã tự tay đánh mất vợ thế đấy. Giờ đây Tiến khóc thì kẻ phá hoại hạnh phúc kia đang cười hả hê.

Theo blogtamsu

Bạn đang đọc truyện *Đoán BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Có duyên mà không có phận

Ngày họ gặp nhau lần đầu là ngày bà ngoại cô, người thân duy nhất trên đời này của cô, rời khỏi thế gian. Cái khoảnh khắc bà cô dùng toàn bộ sức lực đẩy cô vào ven đường, dùng thân chắn chiếc ô tô tải kia thay cho cô, cả đời cô không bao giờ quên, là nỗi ám ảnh theo cô suốt đời. Anh chỉ là một người qua đường, nhưng lại tận tâm giúp cô lo an táng, lo hậu sự cho bà. Cô rất cảm kích, anh như chiếc phao cứu sinh trong lúc cô sắp chết đuối.

Định mệnh sắp đặt cho cả hai nên vợ nên chồng chỉ với ba lần gặp mặt. Lần đầu khi gặp tai nạn, lần thứ hai khi chôn cất bà cô, và lần thứ ba, anh nói, 'Em không còn gì cả, vậy có muốn theo tôi không?'

Nói cô lấy thân báo đáp cũng được, trèo cao cũng tốt, cô nguyện ý. Đám cưới chóng vánh diễn ra, ngoài mấy người bạn bè của anh, thêm mẹ anh, thì không còn ai khác, đến cả ba anh đang diễn tập ở nước ngoài cũng không kịp về. Gia đình anh hầu hết là quan chức cao cấp trong quân đội và chính phủ, anh hiện đang là tham mưu trưởng, còn cô, làm tài vụ cho một công ty gia đình quy mô nhỏ. Nhờ sự chóng vánh đó mà rất ít người biết cô trèo cao, cũng nhờ sự chóng vánh đó mà mẹ chồng vô cùng ghét cô, bà cho rằng cô dơ thủ đoạn với anh, cô không xứng với anh.

Sau khi kết hôn với cô, anh được nghỉ phép hai tháng, vì là quân nhân, hơn nữa đơn vị của anh ở thành phố khác, nên hai tháng này anh rất quan tâm mà ở bên cạnh cô, thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, bảo vệ cô tránh sự châm chọc của mẹ anh.

Đêm tân hôn, cô sẵn sàng dành cho anh thứ quý giá kia, đôi lại trong lúc anh chìm trong dục vọng, anh gọi tên người con gái khác. Cô nhắm mắt, một giọt nước mắt khẽ lăn... Sau đó, khi cô vô tình nhìn thấy tấm ảnh trong ví anh cô mới hiểu, anh tốt với cô như thế không phải vì nhất kiến chung tình, mà là vì diện mạo của cô. Nói cách khác, cô là thể thân. Cô cười yếu ớt.

Cả hai rất ảm ý không nói đến vấn đề này, cô giả vờ không biết, anh vờ như không xảy ra chuyện gì. Cô vẫn thực hiện trách nhiệm một người vợ, chu toàn cho anh, ngược lại, anh cũng bảo vệ tốt cho cô. Chỉ có điều, đôi khi không khống chế được bản thân, anh vẫn vô thức gọi tên cô ấy, khiến cô đau như từng mũi kim đâm vào người. Cô biết bản thân mình yêu anh rồi, chỉ tiếc, trong trận chiến này, ai yêu trước người ấy thua, cô thừa nhận, cô thua anh triệt để rồi. Đêm cuối cùng trước khi anh đi, anh dịu dàng gọi tên cô trong cơn kích thích, cô vô cùng hạnh phúc, những tưởng rằng cô đã có được anh.

Anh vội vã về đơn vị, cả hai chia tay nhau trong lưu luyến, chỉ có điều, anh vừa rời đi thì mẹ chồng tìm đến cô, ánh mắt ghét bỏ nhìn cô không kiêng kị, sau đó lạnh lùng tuôn ra một tràng những lời nói khó nghe.

Bà nói, ba mẹ cô là tội phạm tham nhũng. Bà nói, ba cô vì ham cuộc sống giàu sang đã cùng mẹ cô lập kế hoạch biển thủ một số tiền lớn của công ty. Bà nói, mẹ cô vì sự liên lụy nên đã trèo lên giường của không biết bao nhiêu người đàn ông, hồng cứu vãn bản thân khỏi kiếp tù đầy. Bà nói, ba cô vì ghen tị, thù hận mẹ cô nên đã dùng xe đâm chết mẹ cô, sau đó cũng tự tử. Bà nói, cô là nghiệt chủng, cô không xứng làm con dâu của một gia tộc danh giá như gia đình bà. Bà nói, nếu cô không muốn vụ án cũ này bị phơi bày, thì phải rời xa anh. Bà nói, cô cũng giống mẹ cô, bản tính đáng khinh, vì tiền bất chấp tất cả. Sau đó, bà thân nhiên cầm sấp giấy tờ cùng một số tiền lớn ném vào mặt cô, rồi thỏa mãn bỏ đi.

Khi anh quay lại, trên bàn trà là một tờ đơn ly hôn có chữ kí nắn nót của cô cùng với một tờ thỏa thuận sau ly hôn. Cô vẫn yên lặng ngồi đó, ngược đời nhất thuần khiết trong veo nhìn anh.

Anh yêu cầu cô đưa ra lý do.

Cô lạnh nhạt nhìn anh, đưa ra giấy tờ mà mẹ chồng cô ném vào mặt cô cho anh, là bằng chứng kết án tội danh dơ bẩn của ba mẹ cô. Anh đọc xong, yên lặng nhìn cô, chờ cô mở miệng giải thích. "Giấy tờ kia tôi không cần giải thích chắc anh cũng hiểu. Nhưng đó không phải là nguyên nhân chính. Xuất phát điểm của cuộc hôn nhân này rất hèn hạ", cô điềm tĩnh, "anh coi tôi là thể thân, còn tôi coi anh là phao cứu sinh. Chúng ta bắt ái thành hôn, dù sớm hay muộn kết quả đều sẽ như thế này, chỉ bằng kết thúc sớm cho thanh thản, hơn nữa, với người trong lòng đã chết của anh, tôi tự nhận mình đâu không nổi.". Cô đẩy tờ giấy thoả thuận cho anh. "Anh yên tâm, tôi sẽ không yêu cầu bất kì thứ gì của anh, anh giúp đỡ tôi lúc tôi khó khăn, coi như tôi lấy thân báo đáp anh, thứ tôi yêu cầu, đó là tất cả những thứ gì trên người tôi sau khi chúng ta ly hôn đều là của tôi. Còn đây là thi tiền mẹ anh đưa cho tôi khi yêu cầu tôi ly hôn với anh, nhờ anh chuyển lời với bà, thứ người dơ bẩn như tôi không dám động đến số tiền thanh cao này của các người". Anh lúc đầu không có ý ly hôn, nhưng câu nói cuối của cô thực sự đã xúc phạm đến gia đình anh, anh tức giận, vung bút mạnh mẽ kí.

Hai tháng hạnh phúc nhất của cô cuối cùng cũng kết thúc trong đau khổ. Lọ Lem muốn có được hoàng tử ư? Không, hoàng tử chỉ xứng với công chúa mà thôi. Cô cười trong đau đớn, khẽ vuốt bụng. Ít ra, từ giờ cô cũng đã có người thân...

Năm tháng sau, cô ôm bụng bự đứng chờ xe bus, bắt gặp anh tay trong tay đi mua sắm với cô vợ mới cưới, trong cái nhìn ngỡ ngàng của anh, cô nhẹ nhàng leo lên xe bus, kéo dài thêm khoảng cách của họ. Cả đời họ định sẵn hữu duyên vô phận, dù muốn níu kéo cũng vô ích...

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người anh không yêu

Anh là mối tình đầu của cô.

Cô dành trọn mười năm tuổi thanh xuân cho anh.

Năm mười sáu, cô vì giúp anh trả học phí mà lấy hết tiền tiết kiệm đưa cho anh, ba mẹ phát hiện liền đánh cô một trận.

Năm mười bảy, cô vì giúp anh trả tiền nợ mà đi làm thêm vài công việc một ngày, gầy đi mấy cân.

Năm mười tám, cô vì giúp anh đi du học mà quyết tâm âm thầm rút hồ sơ xin học bổng của mình, sau khi anh đi, cô bị gia đình hắt hủi một thời gian. Ngày tiễn anh đi, cô dầm mưa cả một buổi chiều, sốt cao đến nỗi mất đi ý thức.

Năm hai mươi hai, anh nói anh chưa về được, con đường thẳng tiến bên đó đang rộng mở, cô dù lòng đau như cắt nhưng cũng mỉm cười chấp nhận.

Năm hai mươi ba, cô sang thăm anh, tận mắt thấy anh và một cô gái xinh đẹp ở chung, cô lòng lạnh ngắt quay về.

Năm hai mươi tư, anh trở lại, hóa thân thành giám đốc của một tập đoàn quốc tế, dùng mọi cách dụ dỗ, áp bức cô, khiến cô một lần nữa quay về bên

mình.

Năm hai mươi lăm, cô dâng hiến bản thân cho anh, đồng ý cùng anh chung sống, mặc kệ ba mẹ không đồng ý.

Năm hai mươi sáu...

Trước ngày cưới với anh một ngày, cô phát hiện bản thân mang thai, định trong đám cưới sẽ mang đến bất ngờ cho anh.

Trong đám cưới, anh tặng cô hai món quà vô cùng lớn. Một là đưa cảnh sát đến bắt ba cô vì tội nhận hối lộ, khiến mẹ cô lên cơn đau tim mà chết ngay trong hôm đó, hai là thông báo anh đã có gia đình, chính là người cùng anh sống bên nước ngoài, hai người cũng đã có giấy chứng nhận kết hôn, anh giả làm đám cưới với cô, cũng chỉ là để trả thù.

Anh hủy hoại hình tượng người ba, người mẹ mẫu mực tốt bụng nhất của cô.

Anh nói, ba cô ngày trước nhận hối lộ bị phát hiện, sau đó đổ hết tội lên đầu ba anh, khiến ba anh tự tử, mẹ anh phát bệnh mà chết.

Anh nói, mẹ cô là tiện nhân, thấy ba anh giàu có, là quan chức cao cấp, nổi lòng tham quyền rũ ba anh, chia rẽ gia đình anh, nhưng vì không quyền rũ được nên mới lấy ba cô.

Anh nói, nếu không dùng thủ đoạn hạ tiện, ba cô làm sao mà có thể được như ngày hôm nay.

Anh nói, con của một kẻ tiện nhân thì cũng sẽ mang trong mình dòng máu tiện nhân.

Anh nói, con của một kẻ đê tiện như cô không xứng đáng với anh.

Sau ngày cưới, ba cô tự tử trong tù, ngày chôn cất ba cô, cũng là ngày anh tổ chức đám cưới.

Cô mặc bộ váy trắng tinh khiết ngồi trên tầng thượng, khẽ khàng gọi điện mời anh lên, cô nói, mười năm qua cô chờ đợi, có thể đợi lấy mười phút nói chuyện không, nhưng anh không đồng ý.

Cô nhắn tin cho anh.

Cô nói, cô đã có thai rồi, hơn tám tuần.

Cô nói, nợ của gia đình cô với ba mẹ anh, đã trả hết.

Cô nói, vậy nợ anh nợ cô, nợ anh nợ con cô, nợ mười năm qua cô đợi anh, ai sẽ trả cho cô?

Cô nói, cô yêu anh, nhưng cô càng hận anh hơn, vậy thì hãy để ngày giỗ của cô và con trùng với ngày cưới của anh đi.

Cô nhẹ nhàng vuốt bụng, nói lời xin lỗi với con, sau đó thả mình từ tầng 22 xuống, một dòng máu đỏ thắm đầm chiếc váy trắng, kiêu sa mà diễm lệ đến động lòng người.

Thật đúng ý cô, lúc cô ra đi, cũng là lúc anh không đành lòng trao nhẫn cho vợ anh, cô mang theo đứa bé ra đi, giống như mang theo linh hồn anh, để lại trong anh nỗi ân hận vô bờ bến, dằn vặt anh sống không được chết không yên, khiến cho anh vạn kiếp bất phục.

Cả đời này, anh muốn hạnh phúc, cũng đừng mong có được!

Bạn đang đọc truyện *Đoán BE* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đoán 1 + 2

Tác giả: thiennguyet_monn

Bố cô qua đời khi cô mới 4 tuổi, mẹ cô vì lời hứa với người bạn quá cố mà lấy bố anh. Nhưng anh lại cho rằng vì mẹ cô mà mẹ anh mới qua đời. Vì vậy từ ngày cô và mẹ bước vào nhà anh anh đã coi mẹ con cô như cái gai trong mắt. Từ năm cô 6 tuổi cho đến năm cô 22 tuổi, 16 năm anh luôn luôn tìm đủ mọi cách để hành hạ cô. Anh muốn cô không được sống yên ổn, cả mẹ cô cũng vậy.

Năm cô 7 tuổi, đó là một buổi chiều đầy mưa gió. Khi bố mẹ đều đi dự tiệc chỉ có anh và cô ở nhà. Cô vì sợ sấm nên không dám ngủ một mình bèn ôm gấu bông chạy sang phòng anh. Nhưng anh không những không giúp cô vượt qua nỗi sợ mà còn nhốt cô vào trong nhà kho mặc cho cô van xin thế nào.

Khi bố mẹ về anh còn cấm cô kể cho họ nghe. Còn cô vì sợ hãi mà không dám đi đâu một mình dù là ban ngày.

Bản thân cô cũng không hiểu vì sao dù anh luôn chán ghét, luôn tìm đủ mọi cách để hành hạ cô mà cô vẫn yêu anh. Từ tình yêu của một cô bé 6 tuổi dành cho anh trai theo năm tháng cũng trưởng thành hơn thành tình yêu giữa nam và nữ.

Cuối cùng cô quyết định tỏ tình với anh vào sinh nhật lần thứ 18 của mình. Hôm đó cô bắt anh phải đưa đi chơi bằng được, dù không muốn nhưng dưới sức ép của bố mẹ anh vẫn phải đưa cô đi. Dưới đài phun nước, cô lấy hết can đảm tỏ tình với anh. Cứ ngỡ anh sẽ từ chối nhưng cô không ngờ sau một hồi suy nghĩ anh đã đồng ý với lời tỏ tình của cô. Hôm đó, lần đầu tiên cô thấy anh ôn nhu, hiền hòa như vậy. Anh vòng tay ra đằng sau đỡ lấy lưng cô, rồi cúi xuống hôn cô. Nụ hôn nhẹ nhàng, man mát không vấn vương chút thù hận toan tính.

Bố mẹ biết chuyện tuy không nói đồng ý nhưng cũng không có ý phản đối. Khi phải nói cô vui đến cỡ nào, ngày nào cũng kề cạnh bên anh. Đòi anh dẫn đi chơi, đi mua sắm, đi ăn. Anh cũng không còn lạnh lùng, hay miệt thị cô như trước nữa. Thay vào đó anh hay cười với cô hơn, quan tâm cô hơn.

Đến sinh nhật của anh. Cô cố ý tan học về sớm để làm bánh kem tặng anh. Hôm đó cô vận một chiếc đầm màu cánh sen tinh khiết. Mái tóc màu hạt dẻ buông ngang vai càng làm tăng thêm vẻ dịu dàng, đoan trang. Vừa chuẩn bị xong bánh kem thì anh về tới, cô háo hức cầm chiếc bánh kem ra cửa đón anh. Nhưng vừa đi ra đến cửa cô gần như chết lặng đi. Anh không về một mình mà bên cạnh anh còn 1 cô gái nữa. Cô ấy là hoa khôi năm cuối của trường cô. Nghe đồn bạn trai cô ấy là một công tử hào hoa, nhưng sao cô ấy lại nắm tay anh, sao họ lại biết nhau. Thấy họ cười với nhau rất tình cảm, lại còn nắm tay khiến cô lạnh người đi. Nhưng vẫn giữ bình tĩnh, mỉm cười thản nhiên:

"Anh à! Cô ấy là ai vậy?"

Anh nhếch mép cười:

"Cô ấy là ai? Tưởng cô phải biết rõ chứ! Cô ấy là hoa khôi trường cô mà không phải sao? Mà nhân tiện giới thiệu luôn. Cô ấy là người yêu của tôi"

"Bộp"

Chiếc bánh kem rơi xuống nền nhà nát bét. Cô sững người:

"Anh nói gì vậy? Em mới là người yêu của anh mà! Chẳng phải anh từng nói yêu em sao?"

"Nực cười! Sao tôi phải yêu cô. Tôi hận cô và mẹ cô còn không hết, sao phải yêu cô"

Cô dường như không còn tin vào tai mình nữa.

"Vậy sao a lại nói yêu em. Tại sao bao lâu qua anh lại đối tốt với em để rồi khiến em ảo tưởng về tình cảm của anh?"

"Hừ... cô muốn biết? Được! Hôm nay tôi sẽ nói cho cô biết. Bởi vì tôi hận mẹ cô. Tại bà ta mẹ tôi mới chết. Vì vậy tôi mới luôn hành hạ cô, khiến bà ta phải đau khổ. Ai ngờ cô lại nói cô yêu tôi khiến tôi nghĩ ra một kế hoạch vô cùng hoàn hảo. Chính là khiến cô và bà ta ném mìn bị phản bội. Mỗi lần nhìn thấy cô tôi chỉ thấy kinh tởm, làm sao có thể yêu"

Nói rồi anh ôm vai người con gái kia bước ra cửa. Anh còn thì thầm với cô gái đó "đi thôi em anh sẽ dẫn em đi ăn, ở nhà nhìn mẹ con cô ta anh ko nuốt nổi cơm"

. Để cô đứng đó, lạnh người đi vì sốc. Nước mắt chảy ra ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Không... không... đây không phải sự thật"

Rồi cô lao ra khỏi nhà để tìm anh hỏi cho ra lẽ. Nhưng vừa chạy ra đường thì 1 chiếc xe tải lao đến.

"Rầm"

Anh bước vào phòng cô. Không biết là anh đã vào đây biết bao nhiêu lần một ngày kể từ khi cô biến mất. Đã hơn một năm nay, kể từ buổi tối hôm đó không một ai biết cô ở đâu. Kể từ khi cô biến mất anh không còn nhận ra chính mình nữa. Miệng thì nói hận mẹ con cô, nói thấy cô là kinh tởm và có chết cũng thể yêu cô. Nhưng trong lòng lại nhớ cô da diết. Lúc trước khi thấy vẻ mặt sợ hãi, buồn bã của cô khi bị anh bắt nạt, hành hạ anh hả hê lắm. Nhưng buổi hôm đó thấy cô khóc anh thấy tim mình như thắt lại. Không hiểu sao thấy cô khóc lòng anh lại đau đớn đến như thế. Sau khi ra khỏi nhà, anh đưa cô gái đó đi rất nhiều nơi nhưng tâm trí anh lại chỉ hướng về cô gái đang ở nhà. Không giờ này cô còn khóc không? Liệu cô có hận anh không? Nhưng rồi anh lại tự trấn an bản thân "Mây điên rồi! Tại sao phải li cho cô ta. Chẳng phải mục đích của mày là làm cho cô ta phải đau khổ sao. Ngày tháng còn dài, trò hay còn ở phía trước sao mày đã từ bỏ sớm thế"

Sáng hôm sau về đến nhà thấy mẹ cô đang chuẩn bị bữa sáng anh mới hỏi thăm cô. Nhưng đáp lại anh chỉ là vẻ mặt ngạc nhiên của mẹ cô.

"Không phải tối qua hai đứa đi chơi với nhau sao"

"Dì nói gì vậy? Tối qua tôi đi chơi với bạn mà"

Cả ngày hôm đó cả nhà sốt sắng đi tìm cô. Họ gọi điện cho bạn bè cô, đến tìm ở những nơi cô hay đến, thậm chí là báo cả cảnh sát nhưng mọi thứ đều

không có kết quả.

Chớp mắt đã hơn một năm trôi qua. Anh cũng dần dần thay đổi, anh nhận ra cuộc sống thiếu vắng cô thật buồn tẻ. Ngày ngày anh phải đối diện với nỗi cô đơn, không còn có người luôn đi sau anh, luôn tìm cách làm anh cười bằng những câu chuyện tẻ nhạt cop trên mạng. Anh dần nhận ra tình cảm của mình với cô, đó không phải là hận mà là yêu. Có lẽ sự hận thù đã làm lu mờ đi tình cảm khiến anh không nhận ra. Để rồi đến khi cô biến mất anh mới nhận ra thì đã quá muộn. Bên anh lúc này, có chăng chỉ là những kỉ vật của cô, là những tấm hình hai người chụp chung. Trong những tấm hình đó, hai người đứng cạnh nhau, một người quan tâm, một người thờ ơ, một người tươi tắn như ánh bình minh, một người... lạnh lùng như khối băng vĩnh cửu. Nhìn những tấm hình đó anh thấy sống mũi mình cay cay, rồi một giọt nước mắt rơi xuống cuốn album. Anh đặt cuốn album vào giá sách, rồi ra khỏi phòng.

Sáng nay anh có cuộc khảo sát thị trường tại trung tâm thương mại thành phố. Khi anh cùng cấp dưới đứng đợi thang máy, cửa vừa mở thì anh bất gặp một gương mặt quen thuộc. Gương mặt mà trong suốt một năm qua, ngay cả trong giấc mơ anh cũng nhìn thấy. Nhưng cô chỉ liếc qua anh rồi ra khỏi thang máy. Ánh mắt của cô không hề có một xúc cảm nào. Hệt như cô mới gặp anh lần đầu vậy. Anh vội chạy theo bắt lấy tay cô. Cô hoảng hốt quay lại

"Anh làm gì vậy? Buông ra!"

"Em cứ vậy mà đi sao?"

"Anh là ai?"

"Em không nhận ra tôi sao. Không nhận ra thật hay là cố tình quên"

Cô giật tay ra khỏi tay anh, quát lên

"Tôi cảnh cáo anh. Nếu anh còn có hành vi thiếu tôn trọng tôi một lần nữa tôi sẽ không bỏ qua...um..."

Cô chưa nói hết câu đã bị anh dùng môi chặn lời.

"Bóp"- năm ngón tay nằm gọn trên má phải của anh

"Đồ vô lại"

Nói rồi cô chạy ra ngoài. Anh quay lại cửa thang máy rồi nói với trợ lí

"Tìm hiểu về cô gái vừa rồi cho tôi"

Ngay chiều hôm đó anh đã có tất cả mọi thứ về cô. Từ tên, tuổi, cho đến cả nhóm máu của cô RH-. Điều này khiến anh chắc đến 90% cô là người đó. Nhưng điều khiến anh quan tâm chính là mục cuối cùng "sống bên pháp 1 năm, về nước được một tuần và đang sống tại nhà vị hôn phu là phó giám đốc trung tâm thương mại thành phố"

Vị hôn phu???

_____

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đoản 3 + 4

Gương mặt ấy dù có hóa thành tro cô cũng sẽ nhận ra, con người ấy dù có thay đổi thế nào cô cũng không thể quên. Cô hận anh, hận anh đến tận xương tủy. Đời này, cô mãi mãi không tha cho người đàn ông ấy, người mà cô từng rất yêu thương, người mà cô coi như tất cả của mình.

Thế nhưng anh đã phản bội lại tình yêu của cô, lợi dụng tình cảm của cô để trả thù mẹ cô. Tại sao? Tại sao chứ? Mẹ con cô đâu có lỗi gì khiến anh phải đối xử như thế. Mẹ cô đâu phải nguyên nhân khiến gia đình anh tan vỡ đâu. Vậy mà anh luôn miệng nói mẹ cô là kẻ thứ 3, là người khiến mẹ anh phải chết.

Cô yêu anh 16 năm vậy mà cuối cùng đổi lại được cái gì? Có chăng chỉ là mọi câu nói

"tôi hận cô, hận mẹ cô"

Buổi tối hôm đó, cô đau lắ, trái tim cô như bị ai bóp chặt. Chỉ vì anh mà tối hôm đó cô gặp tai nạn, và phải ngồi xe lăn hơn nửa năm. Nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần. Cô sẽ bắt anh trả dần dần, từng món từng món một. Mấy ngày hôm sau, cô biết anh vẫn đi theo cô. Chính vì mỗi lần ở cạnh vị hôn phu

của mình cô đều có những hành động, cử chỉ rất thân mật, gần gũi. Người ngoài nhìn vào thì ngỡ ngàng mộ nhưng còn với anh mỗi lần chứng kiến cảnh hai người họ ân ái là anh lại tức giận vô cùng. Anh phải kiềm chế lắm mới không nhấn ga đâm họ.

"Em cứ vui chơi cho thoải mái đi, sắp tới em không còn cơ hội được vui vẻ nữa đâu."

Cô rất muốn về thăm mẹ nhưng bây giờ chưa phải lúc trước tiên cô phải khiến con người kia phải trả giá.

Đang ngồi suy nghĩ miên man trong nhà, chợt có tiếng chuông cửa. Nghĩ là vị hôn thê của mình đến, cô mới mở cửa rồi nửa đùa nửa thật:

"Sao anh đến sớm vậy, nhớ em quá phải không?"

Những cánh cửa vừa mở ra nụ cười của cô cũng vụt tắt. Là hắn, người mà cô không bao giờ muốn gặp lại ngay cả trong giấc mơ. Vội đóng cửa lại, nhưng một cánh tay chắc khỏe đã đóng chặt cánh cửa. Hắn nhìn cô cười nửa miệng:

"Có nhớ tôi không? Sao nhìn thấy tôi như nhìn thấy ma thế "

Cô lắp bắp:

"Anh...anh là ai? Anh đến đây làm gì?"

Anh nhìn cô:

"Có vẻ như cô không hoan nghênh tôi lắm nhì! Tôi đến gặp chủ nhân căn nhà này được không "

"Anh ấy không có nhà phiền anh quay lại sau nếu có việc gấp tôi sẽ trả lời giúp anh. Còn bây giờ mời anh về cho"

"Vậy nếu tôi nói đến đây để gặp cô thì sao "

"Tôi với anh không quen không biết, chả có gì để nói cả".

Anh đẩy mạnh cánh cửa khiến cô chơi vơi ngã về đằng sau. Lúc cô tưởng mình sắp ngã xuống thì anh đã nắm lấy eo cô rồi ép sát vào người mình.

Tìm cô bắt đầu đập nhanh, mùi hương ấy dù bao nhiêu năm rồi tại sao vẫn khiến cô xúc động đến vậy. Mặt cô thoáng đỏ ửng, không dám ngẩng mặt lên nhìn anh. Nhận ra vẻ lúng túng xấu hổ của cô anh như có như không mỉm cười:

"Sao vậy, thực sự là không quen tôi à. Nếu em nói em không biết tôi là ai thì tôi sẽ không tin đâu. Em tưởng bỗng dưng mất tích vài năm, khi trở về thì thay tên đổi họ thì sẽ rũ bỏ được quá khứ và thân phận của em à!"

Cô lắp bắp:

"Anh nói gì tôi không hiểu "

Anh nhếch mép:

"Em đang coi thường IQ của tôi à. Đừng tưởng thay đổi tên họ thì tôi sẽ không nhận ra em, tôi có rất nhiều cách để lột thân phận của em. Em gái ạ"

Anh nhấn mạnh chữ em gái như muốn nhắc cô về thân phận của mình.

Mặt cô biến sắc, chẳng nhẽ anh ta đã biết về thân phận của mình. Nếu đã như vậy thì cô cũng không phải giả bộ che giấu thân phận của mình làm gì. Cô đẩy anh ra cười khinh biệt:

"Xem ra anh đã biết tôi là ai. Nhưng như vậy thì đã sao, tôi với anh bây giờ không còn quan hệ gì nữa. Xin anh hãy về cho, đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi.

"Không còn quan hệ gì? Mẹ em là mẹ kế của tôi, như vậy trên pháp luật em là em gái tôi. Hôn nữa..."

Anh nắm chặt ót của cô rồi cúi xuống, cô giật mình tròn mắt nhìn anh. Anh ghé sát vào tai cô và nói thầm:

"Hôn nữa không phải chúng ta đã có thời gian yêu nhau sao? Anh rất nhớ quãng thời gian đó. Nhất là lúc hôn em dưới đài phun nước "

Cô hoảng hốt đẩy mạnh anh ra:

"Anh im đi. Bây giờ anh nhắc lại chuyện đấy có ý gì, chẳng phải anh nói hận mẹ con tôi sao, anh từng nói hận tôi còn không hết nói gì đến yêu. Bây giờ anh nói những lời này tôi sẽ hoài nghi anh có tình cảm với tôi đấy".

"Nếu tôi nói tôi có tình cảm với em thì sao? "

Cô nhếch mép:

"Dù trời có sập tôi vẫn không tin chuyện đấy có thể xảy ra".

"Em tin hay không thì tùy. Nhưng số trời đã an bài, đời này kiếp này em chỉ có thể là của mình tôi".

"Hahahahaha... Thật nực cười. Tại sao tôi phải là của một mình anh. Bây giờ tôi đã có vị hôn phu mong anh đừng làm phiền tôi nữa."

"Vị hôn phu? Nếu cậu ta biết thân phận của em là giả, rồi em yêu cậu ta chỉ để lợi dụng thì lúc đấy cậu ta sẽ nghĩ gì".

Cô chỉ tay vào mặt anh lấp bắp:

"Rốt cuộc anh muốn cái gì?"

Anh bước lại gần cô rồi ép thân cô vào ngực mình, đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Tôi muốn gì rồi dần dần em sẽ biết. Tám giờ tối mai gặp tôi ở... Lúc đó tôi sẽ nói cho em biết tôi muốn gì".

Nói rồi anh xoay người bước ra khỏi cửa. Cô ngồi thụp xuống đất, mặt biến sắc đi, lảo đảo

"Tại sao... tại sao... tại sao anh lại không buông tha cho tôi!?"

còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Đoán BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đoán 5 + 6

Trên đời này, tránh đông tránh tây nhưng có một thứ không thể tránh được, chính là số mệnh.

Sau khi ổn định lại cuộc sống cô cũng quyết định gặp lại mẹ. Không phải nói gặp lại cô, mẹ cô vui mừng đến cỡ nào. Lúc nhận được điện thoại của cô, mẹ cô dường như không thể tin vào tai mình. Đứa con gái mất tích tưởng đã chết đã quay về. Mẹ cô muốn cô quay về nhà nhưng cô từ chối. Với cô, đó không phải nhà, mà là nơi chứa đựng bao hồi ức mà cả đời này cô không hề muốn nhớ lại. Cũng là bởi vì nơi đó có anh- người đàn ông cô căm thù nhất trên đời. Chỉ vì tính ích kỉ, sự suy đoán của anh ta mà khiến cô bị tổn thương, khiến cô suýt mất đi mạng sống của mình.

Sau khi gặp mẹ xong, cô lang thang trên quảng trường. Đi đến đài phun nước, cô lại nhớ về ngày sinh nhật năm 18 tuổi. Đó là ngày cô hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình. Nhưng nó cũng là ngày cô bước chân qua cánh cổng địa ngục theo sự dẫn dắt của ác ma. Đang mải mê suy nghĩ thì cô nhận được cuộc gọi đến của vị hôn phu Anh muốn cô về sớm để đi dự tiệc với mình. Hít một hơi thật sâu cô tự nhủ: "Mạnh mẽ lên, mày làm được mà. Phải cho anh ta thấy mày sống rất tốt, phải khiến anh ta sau này sống không bằng chết".

Về đến nhà cô đã thấy vị hôn phu chính trang ngồi xem tivi. Thấy cô, anh mỉm cười rồi cất tiếng:

- Về rồi sao? Anh đã chuẩn bị sẵn đồ giúp em rồi, thay đồ rồi mình đi nhé. Anh đợi em dưới xe.

Sau khi anh ra khỏi nhà, khoe miệng cô không tự chủ vén lên thành hình trăng lưỡi liềm. Anh vẫn luôn như vậy, ôn hòa, chu đáo và rất yêu thương cô. Hơn 1 năm qua, cô đã nợ anh rất nhiều, không có anh, sẽ không có cô của ngày hôm nay. Cô nguyện dùng hết quãng đời còn lại của mình để đền đáp tấm chân tình của anh. Chỉ cần việc báo thì thành công, cô và anh đến một nơi thật xa. Nơi đó chỉ có anh và cô, chỉ có gia đình nhỏ của họ.

Anh đưa cô đến một khách sạn 5 sao ngay trung tâm thành phố. Theo anh nói thì hôm nay diễn ra một buổi đấu giá từ thiện. Khi cô khoác tay anh vào đến sảnh lớn, báo chí liên tục chụp hình và đưa ra rất nhiều câu hỏi cho hai người.

- Cho hỏi đây có phải vị hôn thê mà anh đã công bố trong buổi họp báo ở nước lần trước không?

- Hôm nay anh đưa cô ấy đến có phải là muốn công bố danh tính của cô ấy cho dư luận biết không?

- Xin hỏi hai người định khi nào thì kết hôn?

...

Cô thấy những câu hỏi như vậy thật nhàm chán. Tại sao đời tư của họ phải báo cáo với người ngoài chứ. Thấy cô có vẻ khó chịu, anh nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của cô, ghé vào tai cô:

- Em yên tâm. Để anh...

Anh mỉm cười, nói với các phóng viên:

- Cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm tới chúng tôi. Nhưng câu hỏi của các bạn tôi không thể trả lời. Tôi không muốn cuộc sống của vợ mình bị ảnh hưởng. Xin phép.

Nói rồi anh nắm tay cô đi qua đám phóng viên. Anh dẫn cô đi xem từng món đồ, cẩn thận giới thiệu cô hết thứ này đến thứ khác. Nhưng cô không ngờ hân lại xuất hiện ở đây. Mặt cô tái mét, cô thậm chí còn đứng không vững. Nhất là khi hân đang bước lại phía cô. Gương mặt hân vẫn vậy lạnh lùng, nghiêm nghị thêm vóc người to lớn khiến hân không khác gì một vị thần kiêu ngạo mà đầy uy quyền. Thấy cô như vậy anh ân cần hỏi:

- Em sao vậy? Không khỏe sao?

Cô lắc đầu:

- Em không sao.

- Lại đây! Anh giới thiệu với em một người bạn.

Anh dẫn cô đến trước mặt hân. Thì ra anh và hân là đối tác, xem ra bây giờ muốn tránh cũng không tránh được rồi. Được thôi, nếu ông trời đã muốn cô gặp lại hân thì bằng mọi giá cô sẽ khiến hân phải trả món nợ năm xưa. Cả đời này cô vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho hân.

Đã hơn một tháng kể từ sau hôm yến tiệc cô không còn thấy hân xuất hiện nữa. Cho đến một buổi tối, đang ở nhà thì cô nhận được tin nhắn của hân, hân nói mẹ cô ốm nặng muốn cô về thăm. Ban đầu cô còn lưỡng lự, sợ sẽ mắc bẫy của hân nhưng một lúc sau mẹ cô gọi điện thì cô mới chắc chắn. Cô đi vào phòng sách, nói với anh rằng một người bạn cũ của cô phải nằm viện, mà người nhà cô ấy đều không ở thành phố này vì vậy cô muốn đến chăm cô ấy mấy hôm. Thấy vậy anh cũng không phản đối, chỉ nói cô chú ý an toàn. Cô về phòng thu dọn vài bộ quần áo rồi bắt xe trở về nhà cũ. Không phải cô muốn nói dối anh, chẳng qua lúc này cô chưa muốn cho anh biết về thân phận thật của cô.

Lúc cô về đến cổng nhà thì đã hơn 9 giờ tối. Đón cô là một bà giúp việc, bà ta đưa cô lên phòng mẹ. Thấy mẹ cô nằm trên giường, trên tay cầm đầy dây truyền cô không khỏi cảm thấy đau lòng. Cô vội quỳ xuống bên giường, nức nở:

- Mẹ! Mẹ sao vậy? Không phải mấy hôm trước còn khỏe mạnh sao? Sao bây giờ lại ốm nặng như vậy?

Mẹ cô mỉm cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô:

- Mẹ không sao.

- Ta muốn nói chuyện với cháu một lúc.

Cô quay lại là bố dượng cô cũng là bố hân. Hơn một năm không gặp, ông già đi rất nhiều. Cô đứng dậy rồi theo ông ra phòng khách.

- Hơn một năm nay cháu sống tốt không?

- Tốt ạ- Cô trả lời ngắn gọn bởi cô không muốn quá khứ bị xới lên nữa.

- Chuyện của cháu và thằng..

- Chú! Bây giờ cháu đã có vị hôn phu rồi. Mong chú đừng nhắc lại chuyện cũ.

Bị cô ngắt lời, ông ta có chút mất tự nhiên nhưng rồi lại cười cho qua:

- Phải. Chuyện của hai đứa cũng đã kết thúc rồi. Cháu có dự tính gì cho tương lai không?

- Tạm thời chưa có. Phải rồi! Mẹ cháu bị sao vậy?

- Haizz - Ông ta thờ dài rồi nói- Mẹ cháu tuần trước chẳng bị nhiễm phong hàn, rồi hai hôm trước không may bị ngã cầu thang nên bệnh càng nặng. Mẹ cháu muốn cháu về chăm sóc bà ấy. Cháu cứ ở đây mấy hôm cũng được. Cần gì cứ kêu người làm.

- Cảm ơn chú!

- Không có gì. Người nhà cả mà.

Cô về phòng sắp xếp đồ đạc, cô cũng định đêm nay sẽ ngủ cùng mẹ nhưng bác sĩ nói mẹ cô cần được theo dõi thêm nên để họ ở đây là được rồi. Quay về căn phòng cũ, đã hơn một năm mà phòng cô vẫn vậy, sạch sẽ ngăn nắp. Chắc hẳn thời gian cô rời đi nó đã được dọn dẹp rất tốt.

"Cạch" cô giật mình quay lại thì thấy hân đã đứng ở cửa. Cô hoảng hốt, đứng bật dậy.

- Thấy phòng thế nào? Một năm qua anh đã phải lau dọn rất cẩn thận giúp em đấy. Có phải nên cảm ơn anh một tiếng không?

- Anh... Anh...ra khỏi đây ngay.

- Sao? Không hoan nghênh anh à? Dù gì chúng ta cũng đã từng có thời gian yêu nhau.

Dường như không thể chịu được nữa. Cô quát lên:

- Anh im ngay. Nếu còn đứng đây nói năng linh tinh tôi sẽ kêu lên để xem bố anh xử anh như thế nào?

Hắn nhếch mép. Tiện tay chốt cửa lại. Bước dần về phía cô, cô theo phản xạ lùi lại, liền ngã xuống giường, hắn thuận thế đè lên người cô. Hắn dùng tay nâng cằm cô lên:

- La đi. Cùng lắm tôi bị ông ta đánh gãy chân. Nhưng em có nghĩ đến mẹ em không? Bà ta mà biết con gái mình bị vậy liệu có chịu được cú sốc này không?

- Anh... Anh... Anh là đồ ác quỷ...

Hắn nhếch mép, bàn tay vuốt từ lưng cô chạy dọc xuống hông:

- Lẽ ra em phải biết từ lâu rồi mới phải.

- Anh định làm gì?

Hắn không trả lời, cầm lấy hai tay cô đặt lên đầu rồi cúi xuống hôn. Nụ hôn mang tính chiếm hữu rất cao, mạnh mẽ không chút dịu dàng. Tay còn lại của hắn luồn vào trong chiếc áo sơ mi đẩy chiếc áo ngực của cô lên rồi ra sức nắn. Đường như không thể chịu được nữa cô ra sức giãy giụa, đồng thời cắn mạnh môi hắn. Mùi máu tanh lan rộng trong khoang miệng của cô khiến cô thấy thật buồn nôn. Hắn dường như không kiểm chế được nữa, ghì chặt tay cô nghiêng răng nói:

- Nếu em không muốn mẹ mình bị sốc mà chết thì ngoan ngoãn một chút. Nếu không mẹ em có xảy ra chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm.

Nói rồi hắn dùng lực xé tan chiếc áo sơ mi của cô, để lộ hai gò bồng đầy đặn.

- Anh..

Không để cô nói hết câu, hắn cúi xuống hôn cô, rồi dần dần trượt xuống... Còn cô chỉ biết cắn chặt răng để không bật ra tiếng khóc, nhưng nước mắt cứ thế tuôn ra làm ướt một mảng ga giường.

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đoản 7 + 8

Mở mắt một cách khó nhọc, cô như một cái xác không hồn nhìn trần nhà. Đầu đau như búa bổ, tay chân thì rã rời, cô cắn chặt môi để ngăn cho nước mắt không chảy ra. Đôi môi anh đào bị cắn đến bật cả máu. Nhìn qua chỗ nằm bên cạnh đã lạnh ngắt từ lâu cô vô thức lắc đầu, cố kìm nén tiếng khóc nức nở. Cô dựng dậy tấm thân mệt mỏi, chiếc chăn trượt khỏi vai để lộ thân hình nhỏ bé đầy vết bầm tím. Cô vội vã đi vào phòng tắm, vừa đặt chân xuống giường một trận đau đớn kéo đến khiến cô ngã xuống đất.

Cô ngâm mình trong bồn tắm hơn một tiếng đồng hồ. Nước ấm làm cho những dấu vết kia dịu đi rất nhiều nhưng không thể nào làm dịu đi nỗi lòng của cô. Tại sao? Tại sao hắn lại đối xử với cô như vậy. Chẳng lẽ bao nhiêu năm, hắn vẫn chưa buông bỏ được thù hận, vẫn muốn hành hạ cô. Chẳng lẽ lần này cô quay về là sai lầm. Cô cười một cách đau đớn, mỉa mai. Có lẽ hắn vẫn luôn là ác ma, nếu biết không thể đầu lại hắn thì ngàn lần sau, vạn lần sau cô sẽ không bao giờ quay về. Thà rằng để cho mọi người nghĩ cô đã chết còn tốt hơn.

Chỉnh lại tâm trạng, cô sang phòng mẹ thì thấy bà đang ngồi nghe nhạc, hộ lí vẫn đang chuẩn bị thuốc cho bà. Ngồi xuống bên mép giường, cô nắm lấy bàn tay chẳng chặt dây chuyền của mẹ, mỉm cười:

- Mẹ, con xin lỗi. Thời gian qua làm mẹ lo lắng nhiều rồi.

Mẹ cô mỉm cười, lắc đầu cô nói ra những tiếng khó nhọc:

- Con biết không? Ngày con biến mất. Mẹ như phát điên lên, tìm kiếm con khắp nơi. Từ các bệnh viện cho đến các Trung tâm y tế lớn nhỏ. Dượng con còn đăng tin lên mạng, lên truyền thông mong có ai đó có chút tin tức gì về con. Nhưng con vẫn bất vô âm tín. Mẹ đi đường, thấy có ai giống con là mẹ lại lao đến. Không biết bao nhiêu lần, mẹ nhận nhầm người. Cũng không biết bao nhiêu đêm mẹ nằm mơ thấy con. Thấy con gọi mẹ, mẹ đưa tay ra nắm

tay con. Nhưng chưa kịp nắm thì con đã biến mất. Đến sáng nay, khi tỉnh dậy mẹ vẫn lo chuyện tối qua chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ trong häng trên giấc mơ mẹ từng mơ về con. Nhưng sáng nay, nghe hồ lí nói mẹ mới dám tin, tin con đã trở về.

Bà nói mà không thể kìm được nước mắt. Cô cũng vậy, nước mắt đã chảy từ bao giờ. Cứ tưởng rằng, một năm qua cô đã học được cách trở nên mạnh mẽ nhưng không hiểu sao. Trở về căn nhà này, trở về đối diện với mẹ, những người trong quá khứ cô lại trở nên mềm yếu. Vòng tay ôm lấy mẹ, cô nghẹn ngào:

- Con xin lỗi. Mẹ yên tâm, từ giờ con sẽ luôn ở bên mẹ. Dù có chuyện gì xảy ra con cũng sẽ không rời đi nữa.

- Cảm ơn con, cảm ơn vì con đã trở về.

Xuống nhà bếp uống nước, cô như nhớ ra điều gì đó. Vợ và mặc quần áo dài và bịt kín mặt mũi ra khỏi nhà. Cô đi đến một hiệu thuốc gần đó mua một vỉ thuốc tránh thai. Cô nghĩ thầm: "Minh không thể mang thai con của anh ta, nếu không mọi chuyện sẽ càng khó kiểm soát hơn." Trên đường về cô đi qua đài phun nước. Nhìn nó cô lại nhớ về những kỉ ức ngày xưa, những kỉ ức đau khổ mà không bao giờ cô muốn nhớ lại. Cô vợ và rời đi, rời khỏi nơi còn in đậm kỉ niệm của hai người như đang chạy trốn khỏi kỉ ức đau thương.

Về gần đến nhà, khi đến gần cổng cô thấy một cô gái trẻ đang dây dưa với đượng. Tuy không muốn nghe lén nhưng đi ra bây giờ rất khó xử nên cô đành đứng khuất sau hàng cây, tuy không gần nhưng cũng đủ để cô nghe được cuộc đối thoại của hai người.

- Cô đến đây làm gì? Tôi đã nói rõ ràng. Không bao giờ được xuất hiện khi chưa có sự cho phép của tôi.

Cô gái bám lấy tay đượng cô, người áp sát, nũng nịu:

- Nhưng em không liên lạc được với anh. Người ta rất nhớ anh nha.

Ông ta hất tay ra:

- Cô có biết đây là đâu không? Đừng làm tôi phải cầu.

- Nhưng mà người ta đã có thai 2 tháng rồi. Anh phải chịu trách nhiệm với mẹ con em.

Cô không nghe lắm chứ. Chuyện này rốt cuộc là sao. Cô gái đó là ai. Sao lại nói đượng cô phải chịu trách nhiệm với cái thai. Chẳng lẽ, ông ta phản bội mẹ cô.

- Có trách nhiệm. Tôi chẳng phải đã nói. Tôi chu cấp cuộc sống giàu sang cho cô. Nhưng tuyệt đối không được để lại hậu quả. Bây giờ còn dám đến đòi tôi chịu trách nhiệm. Cầm tiền rồi xử lí nó đi. Nếu không cô đừng hòng sống yên.

Bịch...

Túi thuốc trên tay cô rơi xuống đất. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Đượng cô ngoại tình sao, nhân tình lại là người tuổi đời còn không bằng con trai ông ta. Đúng lúc ấy, một cánh tay mạnh mẽ kéo cô lại về phía sau. Cô định hét lên thì đã bị bàn tay người đó bịt miệng.

- ưm...ưm...

- Yên đi! Em muốn ông ta biết em nghe lén à.

- Anh biết chuyện này?

- Đương nhiên tôi biết. Cô ta không phải người duy nhất, nhưng là người đầu tiên tôi thấy dùng cách này bắt bớ tôi chịu trách nhiệm. Đúng là nông cạn.

- Anh biết... Anh... Sao anh không nói?

- Sao tôi phải nói? Nói chuyện gì? Nói cho cả thành phố này biết bớ tôi nuôi vài cô nhân tình bên ngoài sao? Tôi không muốn can thiệp vào đời tư của ông ta.

- Gì mà đời tư? Vậy mẹ tôi thì sao? Bà thì đang bệnh trên giường mà chồng lại đi nuôi nhân tình. Quá là nực cười.

Nhấn nhếch mép, như có như không mỉm cười:

- Nực cười? Hừ... Tôi thấy em làm quá lên thôi. Cướp chồng người khác, trước sau cũng bị người khác cướp mất.

- Anh... Anh...

- Thôi được rồi. Họ đi rồi. Vào nhà thôi.

Hắn tính nắm tay cô vào thì bị cô giằng ra làm hắn chú ý tới gói thuốc dưới chân cô. Vợ và nhặt lên, nhưng vẫn chậm hơn hắn một chút. Vừa đọc bao bì

vỏ thuốc hấn liền cau mày. Tay bóp chặt lọ thuốc. Nhìn trừng mắt nhìn cô:

- Cô giỏi lắm. Không muốn mang thai con tôi sao?

Cô giật lại túi thuốc, trừng mắt nhìn hắn:

- Con? Tại sao tôi phải có con với loại người như anh? Anh có biết một đứa bé được ra đời là sự kết tinh tình yêu của bố mẹ nó. Còn anh với tôi là gì? Là yêu chắc?

- Không phải em rất yêu anh sao?

- Yêu? Làm ơn đi. Con bé mù quá yêu anh. Yêu đến nỗi ngu ngốc đã chết trong cái đêm si nhục một năm trước rồi. Còn đêm qua, với tôi đó là sự ghê tởm mà tôi không bao giờ muốn nhớ đến.

Nói rồi cô bước nhanh qua người hắn, đi vào trong nhà, tuyệt nhiên không ngoái lại một lần nào. Hắn vẫn đứng đấy, tay nắm thành quyền, hừ lạnh: "Ghê tởm sao? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Được, tôi sẽ khiến em sống không bằng chết."

Cô đẩy cánh cửa vào phòng. Dượng đang đút cháo cho mẹ cô, cử chỉ rất ân cần, chu đáo. Nếu là ngày hôm qua, khẳng định cô sẽ cảm động rơi nước. Nhất định trong lòng sẽ vui sướng không yên, vì mẹ cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này. Nhưng chứng kiến một màn vừa rồi thì hành động này của dương đập vào mắt cô chỉ là một hành động giả tạo ghê sợ. Tại sao, một người vừa chối bỏ đứa con còn chưa chào đời của mình lại có thể ngồi đây mỉm cười hạnh phúc như vậy. Tại sao, trong khi vợ mình đang bệnh tật nằm giường ông ta lại có thể ra ngoài tìm nhân tình, lại còn có con với cô ta. Thật nực cười. Đứng là cha nào con nấy, ích kỷ, đều giả chỉ biết chơi đùa với tình cảm của người khác.

- Về rồi sao?

Tiếng gọi của mẹ đã giúp cô quay lại thực tế.

- Dạ! Chào mẹ, chào dương. Dương về lâu chưa ạ?

- Ta cũng mới về thôi. Vừa về đến nhà là ta vào thăm mẹ con ngay.

Mẹ cô cười cười, đập nhẹ vào vai dương:

- Con thấy đấy. Ông ấy coi mẹ như trẻ con không bằng.

- Dương thương mẹ lắm mới lo cho mẹ như thế. Người khác muốn còn không được.

- Đúng đúng. Với ta bây giờ sức khỏe của mẹ con là quan trọng nhất.

Nhìn vẻ mặt cười nói vui vẻ của dương mà cô không khỏi cảm thấy buồn nôn. Tại sao trên đời này lại có con người giả tạo, nói dối mặt cách trắng trợn như vậy. Đợi đến lúc chỉ còn cô và mẹ trong phòng cô mới thấy thoải mái và dễ chịu hơn chút ít nhưng vẫn cảm thấy lo lắng không nguôi. Thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, mẹ cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang đan chặt vào nhau rất căng thẳng.

- Con có chỗ nào không khỏe sao?

Cô vội lắc đầu:

- Không có đâu mẹ.

- Sao nhìn con căng thẳng thế?

- Con có chuyện muốn nói với mẹ. Nhưng thấy mẹ bệnh nên không dám nói sợ...

- Con cứ nói đi. Mẹ không sao.

- Thật ra lúc nãy. Con...con thấy dương...đứng nói với một cô gái dưới cổng. Con không cố ý nghe lén nhưng mà...

- Cô gái đó là tình nhân của dương con phải không?

Thấy mẹ rất bình tĩnh, cô ngạc nhiên:

- Mẹ. Sao mẹ biết? Mẹ không thấy sốc sao?

- Sốc gì chứ. Mẹ biết ông ấy đào hoa từ trước khi cưới cơ.

- Vậy...vậy...tại sao mẹ còn cưới ông ta. Ông ta rõ ràng là kẻ lăng nhăng.

Siết chặt tay của con gái, lúc này bà mới bình tĩnh mà nói:

- Con phải hết sức bình tĩnh nghe mẹ nói. Thật ra mẹ và vợ trước của ông ấy là bạn thân. Sau ngày cô ấy tự sát, mẹ đến để thu dọn đồ đạc thì thấy được cuốn nhật ký. Cô ấy viết, kể hôn với ông ta là sự sai lầm lớn nhất của cô ấy. Ông ta không chỉ lăng nhăng mà còn vũ phu gia trưởng. Nhân tình thì được cung nệm như phượng hoàng còn vợ con thì bị đánh đập không khác gì osin. Trong cuốn nhật ký còn có bức thư cô ấy gửi cho mẹ, cô ấy nhờ mẹ chăm sóc cho con trai bởi cô ấy không muốn sau này con trai sẽ trở thành một con người như bố nó.

CHOANG...

Một thân ảnh to lớn đứng ở cửa, dưới chân cốc nước vỡ tam tinh. Cô hét hoảng, không lẽ hân đã nghe thấy được những mẹ cô vừa nói. Cô lắp bắp:

- Anh...anh à.

Bạn đang đọc truyện *Đoán BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đoán 9

- Bà nói cái gì?

Mẹ cô lúng túng.

- Con...con...con về bao giờ vậy.

Hân bước vào phòng, mặt đỏ bừng, tay nắm thành quyền, quát lên:

- Tôi hỏi bà nói cái gì? Nói lại ngay.

- Không có gì đâu. Mẹ...mẹ...

Hân túm vai mẹ cô, gần lên từng chữ:

- Nhắc... lại... lời... bà... vừa... nói.

Cô hoảng hốt vội đẩy hân ra:

- Anh phát điên cái gì vậy? Mẹ tôi đang bị bệnh. Anh không thấy sao? Anh muốn nghe cái gì? Chẳng phải anh nghe hết cuộc nói chuyện của mẹ con tôi còn gì, hỏi lại làm gì?

- Anh muốn nghe lại đúng không? Được! Vậy để tôi nói anh nghe. Bố anh là một kẻ lăng nhăng. Người hại chết mẹ anh không phải mẹ tôi mà là ông ta. Anh nghe rõ chưa? Là ông ta.

- Đủ rồi. Lời bà ta nói đều là bịa đặt. Bố tôi yêu mẹ tôi như vậy. Là bà, là bà quyến rũ bố tôi trước. Mẹ tôi vì vậy mới phải chết.

Nói rồi hân đi ra khỏi phòng, cửa gỗ đóng sầm một tiếng cho thấy hân đang rất tức giận. Cô vội ôm lấy mẹ mình:

- Mẹ, mẹ không sao chứ. Mẹ đừng để ý đến anh ta. Anh ta trước nay vẫn điên khùng vô có như vậy.

Bà nắm chặt tay cô, lắc đầu mỉm cười tỏ ý bảo mình không sao.

Hân đi về phòng mình, không kiềm chế được mà hát tung đồ đạc trên bàn xuống đất. Giấy tờ, đồ đạc rơi loảng xoảng, ngay cả cốc cà phê cũng không thể tránh khỏi số phận mà rơi xuống đất và vỡ tan tành, chất lỏng màu đen loang ra một khoảng của chiếc thảm xám. Hân dậm mạnh xuống bàn, thờ dốt: "Không thể nào. Bố không phải người hại chết mẹ. Tuy ông trăng hoa thật nhưng tình cảm với mẹ mình là chân thành nhất. Bà ta...bà ta nói dối. Không thể có chuyện như thế được."

Hân lôi chiếc điện thoại ra, bấm một dãy số dài, chỉ 1 hồi chuông đầu dãy bên kia có tiếng trả lời: Anh cả.

- Cậu điều tra giúp tôi một chuyện.

...

Tối hôm đó, không khí bữa ăn rất gượng gạo. Mẹ cô dù cố làm không khí thoải mái hơn nhưng mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Cơ bản không thể vui vẻ trong lúc này. Người đầu tiên đứng dậy khỏi bữa cơm đầy u ám này là hân. Một lúc sau ông chú dượng cũng đứng dậy:

- Ông không ăn thêm sao?

- Tôi no rồi. Bà ăn với con đi. Tối nay tôi bận không về nhà được hơn nữa có con gái ở với bà tôi cũng yên tâm.

Nói rồi ông ta bước vào phòng thay đồ. Chẳng bao lâu sau thì lái xe ra khỏi nhà.

Cô quay sang mẹ, ái ngại nói:

- Mẹ...mẹ định cứ để yên như vậy sao? Dù sao về tình về lý mẹ cũng là vợ ông ta. Mẹ có quyền can thiệp chuyện này chứ.

- Không con ạ! Mẹ bước chân vào nhà này chỉ vì người bạn thân nhất của mẹ gửi gắm con trai của cô ấy cho mẹ. Còn chồng cô ấy có bao nhiêu nhân tình, bao nhiêu đứa con mẹ không quan tâm.

Cô bắt đầu đi lác đác:

- Tùy mẹ vậy. Con tôn trọng ý kiến của mẹ. Để con dìu mẹ lên phòng.

Loay hoay mãi không ngủ được. Cô bước nhẹ ra khỏi phòng tránh làm mẹ mình thức giấc. Tính ra ban công hóng gió ai dè gặp hán đang đứng hút thuốc. Định quay bước vào nhà thì hán cất tiếng:

- Sao vậy? Muốn tránh mặt tôi sao?

Tên này thật là, hán nghĩ hán là trung tâm vũ trụ chắc. Chẳng lẽ cô làm gì cũng vì hán chắc.

- Ai...ai tránh mặt anh chứ.

- Vậy sao vừa thấy tôi lại quay đi.

- Chẳng qua tôi ra đây hít thở không khí trong lành. Ai ngờ gặp một tên đang làm ô nhiễm không khí như anh thôi. Thà vào nhà còn hơn đứng đây hít khói thuốc của anh.

Hán cười khẩy, dập tắt điếu thuốc.

- Được chưa? Lại đây đi.

Lần này không còn lý do để chối cãi nên cô đành bước ra ban công. Cảnh đêm thật không tệ. Đêm nay trời quang, lâu rồi cô không thấy bầu trời nhiều sao như vậy. Đáng tiếc, cảnh đẹp lại không có tri kỷ cùng thưởng thức lại chỉ có một tên ác ma ngang ngược bên cạnh. Đột nhiên hán lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh:

- Tôi nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này. Nguyên nhân cái chết của mẹ tôi. Nhất định tôi sẽ điều tra rõ.

Cô cười mỉa mai:

- Tra ra thì sao? Những hiểu lầm, thù hận bao nhiêu năm qua anh điều đổ hết lên đầu mẹ con tôi. Bao uất ức của tôi phải chịu liệu có hết khi anh tra rõ chân tướng không?

Hán cúi xuống nhìn cô, chau mày:

- Yêu tôi là uất ức của em.

Cô hừ lạnh.

- Không phải. Yêu anh là điều ngu dốt nhất mà tôi làm trong cuộc đời này. Loại cận bã, suy đồi như anh không đáng để tôi yêu.

- Mắng hay lắm. Có lẽ tối qua tôi vẫn chưa dạy dỗ em đáng hoàng đúng không?

Cô chợt thấy lạnh sống lưng, lắp bắp:

- Anh còn dám nói nữa sao? Nếu anh còn nhắc đến tôi sẽ...

Chưa nói hết câu, cô đã bị hán chặn miệng. Hai tay nắm đầu cô, vẫn giống như lần trước không hề có chút nhẹ nhàng nào. Cô tròn mắt nhìn hán, tay không ngừng đập vào tấm lưng to lớn ấy. Nhưng sức của một cô đối với hán mà nói chỉ như tấm quạt vài cái mà thôi. Hán hôn đến nỗi cô thở không nổi, nhân lúc cô mở miệng lấy không khí, hán liền dùng lưỡi cạy răng cô, dùng lưỡi tìm kiếm lưỡi cô, quấn quýt không rời...

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: #Đoản: Ngược tâm, ngược thân

Cô và hắn quen biết nhau qua xem mặt. Vì cùng đồng chí hướng, hắn không thích gần gũi phụ nữ, cô không thích lấy chồng, thế nên cả hai nhanh chóng đính hôn, dự liệu kết hôn sau đó một tháng, dù ba của hắn nhất quyết phản đối. Lời cầu hôn là cô đưa ra.

Không ai ngờ, chỉ trong một tháng, hắn lại mau chóng rơi vào lưới tình của cô. Hắn yêu điên cuồng, mà lại không hay rằng đó chỉ là cái bẫy cô tạo ra dụ hắn vào.

Nhớ lại hai mươi ba năm trước, ba của hắn không chiếm được lòng mẹ cô liền cưỡng hiếp mẹ cô, sau đó cho bốn người vệ sĩ khác luôn phiên làm nhục mẹ cô. Cô là kết quả của vụ cưỡng dâm đó. Còn mẹ cô sau khi sinh cô thì chết. Dĩ nhiên, tên cha già của hắn đã nhận ra cô, nên ông ta mới phản ứng dữ dội như thế. Có lẽ, ông ta sợ bị vạch trần tội ác năm đó, cũng có lẽ, ông ta sợ cô...chính là con gái ông ta.

Vào đêm trước hôm cưới, cô cho người gọi hắn đến khách sạn, chứng kiến cảnh cô và lão già kia cùng ngủ trên một chiếc giường không mảnh vải che thân. Cô giả vờ làm người bị hại, chia rẽ cha con hắn, khiến cha từ con, con lìa cha, mẹ hắn nghe nói bị tai biến trở thành người thực vật, còn cô sau đó lãng lạng bỏ đi, để lại cho hắn bức thư với lí do cô không còn xứng với hắn.

Hai năm sau, hắn tìm được cô ở một thành phố nhỏ. Hắn tìm mọi cách để cô quay trở lại với hắn, theo đuổi cô, quyến rũ cô, lên giường với cô, cầu hôn cô,...

Lần này, là cô rơi vào lưới tình. Đến lượt cô yêu hắn đến không dứt ra được, đến nỗi cô không phân biệt được hành động nào của hắn là thật, là giả.

Vậy nên, vào một ngày nắng, cô nhận được một bất ngờ lớn, lớn đến nỗi cô suýt mất đi đứa con trong bụng. Hắn đưa cô đi dự một bữa tiệc kết hôn, tiệc kết hôn giữa hắn và người con gái mà cô mang thù sâu sắc. Tận mắt cô nhìn thấy chiếc nhẫn cô đã chọn được hắn đeo vào tay người con gái khác, tận mắt cô nhìn thấy hắn ôm hôn người con gái khác. Không những thế, bà mẹ tai biến, người cha đã từ hắn kia đột ngột xuất hiện giáng cho cô một cái tát, còn hắn nhẫn tâm vạch trần tội ác của cô, hơn nữa còn biến người mẹ của cô từ người bị hại trực tiếp thành kẻ chủ mưu quyến rũ cha hắn.

Cô ngược mắt nhìn người cha của đứa bé trong bụng cô, hóa ra, ván cờ này cô đã sớm thua. Vậy con của cô, tình yêu của cô, phải làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Soái ca mặt dày

Chào mọi người, đang trong mùa thi nên chắc ai cũng căng thẳng nhỉ? Các bạn đọc giải trí trong lúc chờ mình thi xong nhé!

Lần đó công ty Đỗ Hàn có tổ chức một buổi tiệc.

Không hiểu sao Tổng giám đốc cứ rót cho cô liên tục, mà lúc đó nụ cười của anh trông rất lưu manh.

Sau khi uống say, cô mở mắt thấy có người đỡ cô về.

Sáng dậy, cô trừng trừng nhìn anh đang ngồi bên cạnh, anh cuốn chăn quanh người, làm ra vẻ ầm ức.

"Sao anh lại ở đây?"

Anh cắn môi, nói.

"Tôi qua người ta đưa em về, tự nhiên em nổi máu kéo anh vào đây... Em xem xem, mặt anh, lưng anh toàn là vết cào, em nói xem sau này anh còn mặt mũi nhìn ai? Anh không biết! Em phải chịu trách nhiệm những tổn thương về thể xác lẫn tinh thần của anh."

Cô kinh ngạc, hình như... có gì đó ngược ngược.

Cô im lặng móc ví ra, đưa anh 300. Anh ngồi đếm đếm rồi bực bội hét lên.

"Sự trong sạch của anh chỉ đáng giá 300 thôi sao??? Đưa thêm nữa!!!"

"Em chỉ còn nhiều đây..."

"Vậy em chịu trách nhiệm đi, không thì anh báo cảnh sát!!!"

"Nhưng..."

"Huhu, thân thể của tôi, sự trong trắng mà tôi đã giữ gìn suốt 28 năm... mau đền đi... đền đi..." Anh gào lên, bắt đầu ăn vạ.

"Được rồi... được rồi..."

Mắt anh sáng lên

"Em đồng ý rồi, đúng không? Vậy kí tên vào đây đi! Nhanh!"

Cô nhìn.

Giấy đăng kí kết hôn?

_____

Nguồn: Tước Dạ Nam

Bạn đang đọc truyện *Đoản BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Bình an

Là con trai duy nhất trong gia đình, đáng ra Lâm phải mang trách nhiệm trở thành người trụ cột, người duy trì nòi giống. Nhưng việc đó đối với anh lại quá khó khăn. Đó là bởi vì Lâm phát hiện mình không giống như những người đàn ông bình thường khác, anh không thích phụ nữ và cũng không muốn lập gia đình. Lâm từ khi sinh ra là 1 cậu bé bình thường nhưng do 1 cú sốc quá lớn trong chuyện tình cảm mà anh đã trở nên như vậy.

Khoảng 10 năm trước, Lâm yêu 1 cô gái ở quê lên thành phố học đại học, 2 người mặn nồng suốt 7 năm trời như vợ chồng và gia đình 2 bên cũng đã chuẩn bị tổ chức đám cưới cho 2 người. Thế nhưng 1 hôm, Lâm đột ngột tới nhà bạn gái định mang món quà bất ngờ tới cho cô thì sốc nặng khi mở cửa ra thấy cảnh tượng bạn gái và thằng bạn thân đang "vật lộn" nhau trên giường không mảnh vải che thân.

Lâm chỉ biết đứng hình, đầu đốn tột độ. Nhưng cô bạn gái không những không hối hận mà còn thẳng thừng nói:

-Xin lỗi, em đã có thai với anh ấy rồi, em và anh hãy chia tay đi.

-Lời chia tay nói ra với cô gái tro trên kia thật dễ dàng nhưng đối với Lâm đó là 1 vết thương mà anh nghĩ không bao giờ lành.

Từ đó đến nay, Lâm vẫn chưa bao giờ quên được cảnh tượng ngày hôm ấy và anh bắt đầu không còn cảm xúc gì với phụ nữ nữa. Biết bao nhiêu người mai mối cho những cô gái chân dài, xinh đẹp, Lâm vẫn không cảm xúc. Người ta nói có lẽ anh đã "bị đồng tính". Thỉnh thoảng Lâm cũng nghĩ chắc mình đã gay thật rồi. Và anh nghĩ rằng như thế lại vui hơn. Thế nhưng, mẹ Lâm đương nhiên rất đau khổ khi con trai bị đồn đại là gay. Nhiều lần bà thậm chí khóc lóc quỳ xuống cầu xin con trai lấy vợ đẻ con.

Vốn là 1 đứa con có hiếu, dù biết mình không còn thích phụ nữ nhưng Lâm đã quyết định sẽ đồng ý cưới người mà mẹ giới thiệu. Vợ Lâm lúc cưới anh không hề biết rằng anh gay, đến đêm tân hôn, cô mới ngã ngửa khi chồng không làm cái việc đáng ra anh nào cũng muốn mà lại ra ban công hút thuốc rồi nói:

-Em ngủ trước đi.

Nghe thế, cô vợ rung rung:

-Anh...chê em sao?

Lâm không đáp, không giải thích. Từ đó đến nay cũng đã 2 tháng trời, Lâm vẫn không động vào người vợ, mà tối nào thấy Lâm quay lưng đi, cô ta cũng ôm mặt khóc. Nhưng vợ Lâm là 1 cô gái hiền lành, từ tế, cô không mách chuyện đó với mẹ chồng mà chỉ im lặng chịu đựng 1 mình.

Cho tới 1 hôm, Lâm vừa uống chút rượu vang xong, anh cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, anh nằm ngửa lên giường, mắt nhìn trần nhà. Bỗng nhiên cô vợ từ đâu nằm đè lên anh với bộ váy ngủ hở nửa bầu ngực. Cô ta bắt đầu vuốt ve anh. Lâm nhẹ nhàng nói:

-Này, em làm gì thế? Anh đã nói là anh...không...

Cô vợ ôm chầm lấy Lâm

-Anh không thể cho em làm đàn bà 1 lần được à? Thực sự anh vẫn là đàn ông mà, em đã nghe mẹ anh kể câu chuyện về cô người yêu cũ của anh rồi. Anh có tin em không?

-Tin gì?

-Tin rằng em sẽ là liều thuốc chữa lành vết thương cô ta đã gây ra cho anh.

Lâm nhắm mắt, thấy sự chân thành của vợ, đôi mắt ươn ướt khiến anh mềm lòng:

-Thôi thì thử xem sao!

Ban đầu, Lâm còn nhẹ nhàng từ tốn vì cũng mấy năm trời anh chưa làm chuyện đó, nhưng dần dần Lâm bắt đầu lâm trận ác liệt. Cô vợ bên dưới rên:

-Rõ ràng anh vẫn còn khả năng đó mà, anh là đàn ông mà.

Lâm ôm hôn rồi cứ thế hì hục với vợ cho đã những ngày tháng qua. Anh càng mạnh bạo đến đâu thì bên dưới thứ nước ấy của vợ càng chảy ra nhiều hơn.

Thấy ươn ướt, Lâm dừng lại:

-Sao ướt thế này!

Nhưng khi anh nhìn vào đôi mắt vợ:

-Sao em lại khóc, em khóc nãy giờ đấy à? Đây là nước mắt của em à?

Cô vợ gạt đầu:

-Vì em hạnh phúc quá thôi. Em nhất định sẽ làm anh “sống lại” 1 lần nữa, từ nay có em rồi, anh hãy quên hết những chuyện không vui ngày xưa nhé, em và anh sẽ cùng chung sống thật vui vẻ.

Lâm bỗng bật khóc theo. Anh rất vui nhưng lại sợ không biết niềm vui này kéo dài bao lâu, mong rằng sẽ vĩnh viễn, nếu sơ xuất xảy ra vấn đề 1 lần nữa, Lâm làm sao chịu nổi?

Bạn đang đọc truyện *Đoán BE* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.